

အောင်မောင်မောင်

မယ်မိုင်

ပထမ အတူတူ

ပထမလူ

BURMESE CLASSIC

(အောင်မောင်မောင်)

- စာပေနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၇၂၁၁၀၉
- မျက်နှာရုံးနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၃၈၁၂၀၉
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၀ ဇွန်လ၊
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာရုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆုရိပ်
အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- ပြန်စေ့ - ၁၂၀၀ ကျပ်
- ဖျက်စေ့ - ၅၀၀ ကျပ်

ဧည့်-ဇာ

မယ်ခိုင်
ပထမမထုတ်သော ပထမလူ/မယ်ခိုင် ။ - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။
၂၆၂ စာ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ ဧင်တီ ။
(၁) ပထမ မထုတ်သော ပထမလူ

နောက်ခံ သွားလိုသွား
ရင်ခွင့်ထက်ခံရအောင်
ငါ့ရင်ခွင်ထဲ
သာသာလဲရင်လည်းမထုတ်
အရမ်းအမှန်၊
နေ့စွဲအေးလုံးလို
သိရှိမှတ်တမ်းအောင်လည်း
ငါ့ဦးအောင်ထဲ
ပုရပိုက်လည်းမထုတ်
ငါ့လုံးသာထဲ
ထင်နေရာထဲမှာ ထားသလိုနေ
ထွက်စဉ်း အေးမိမိထားတဲ့
မာမိရုပ်အထောင်းလို
ငြိမ်သက်နေထိုင်ပေမယ့်
မင်းအတွက်ထည့်စောက်ထားတဲ့
မျက်ခြင်းမိမိအောင်အောင်ကြီးထဲ
စမ်းနားထွန်းလို
ထားပေါ် ----- ရုပ်သူ
မင်းထဲ ချော့ခွင်မှာပါ။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

သူပထမဆုံးတွေ့မြင်လိုက်ရတာက အရိပ်မဲ့မဲလေးတစ်ခု။ ထို
အရိပ်လေးနဲ့ သူမတပြည်းပြည်းနီးကပ်သွားတာမို့ ဝိုးတဝါးမှ သိသာထင်
ရှားလာခဲ့သည်။ မှန်ပါသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပါ။

ခွက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါဆိုလျှင်
ပို၍မှန်ကန်နေလိမ့်မည်။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံများနှင့် ဝိုင်းအုံနေကြသော
လူအုပ်ကြီးကြား သူမ တိုးဝင်လာမိသည်။

သို့သော် ထိုကောင်လေး၏ငိုသံတို့စိအောင်တော့ သူမ မစွမ်းဆောင်
နိုင်ခဲ့ပါ။ ထိုကောင်လေး၏ငိုသံတို့က သူမရင်အရံကို မောပန်းနွမ်းလျှ

စေခဲ့သည်မှာအမှန်၊ သူမက ငိုနေရုံတစ်ပါး ထိုကောင်လေးအနားကိုပင်
မကပ်ဝံ့ခဲ့တာပါ။

အဖြူရောင် ဓာပဝါလွမ်းမြို့ထားသူကို မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်
သွားမည်စိုးနေသည့်အလား မလွတ်စတမ်း ဝံ့လင့်စွာ မျက်ရည်များနှင့်
ငေးကြည့်နေသောထိုကောင်လေး၏ခပ်စွမ်းစွမ်းပုံက မြင်ရသူတိုင်း မျက်
ရည်မနိုင်ချင်စရာ။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့ သားကိုထားသွားရတာလဲ။ သားတကယ်မဆို
တော့ဘူးဆိုရင် မေမေပြန်ထလာမှာလား။ စေတနာ အခုမရှိဘူး။ မေမေ
ထလာပါ။ မေမေ သားဘယ်သူနဲ့နေမှာလဲ၊ အီး... ဟီး... ဟီး”

ကလေးရဲ့ခုံသံက ဝိညာဉ်ကွယ်လောင်လာသည်။ ထိုကောင်လေး
က အားပါးတစ်ရပ်ထပ်တိုင်းငိုပြီးပြီဆိုချိန်မှ အင်္ကျီအိမ်ကပ်ထဲမှ ဖြူလွှ
သန့်စင်သောလက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ထုတ်လာသည်။ ပြီးနောက် မျက်
ရည်တွေကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုတ်ပစ်ကာ မေမေဆိုသူကို အပြီးအပိုင်ကျော
ခိုင်းပစ်တော့သည်။

သူမ အံ့သြသွားရသည်။ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုကြီးမျက်ရည်ပြောင်း
လဲသွားရတာလဲ။ မတွေ့ဟတ်ပါ။ သို့သော် သူမရဲ့အံ့သြသံခြင်းက တာရှည်
မခံလိုက်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြေကြီးပေါ်အပုံလိုက် ခွေကွသွားသော

ထိုကောင်လေး၏ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်ပါ။

“အစ်ကိုလေး... အစ်ကိုလေး”

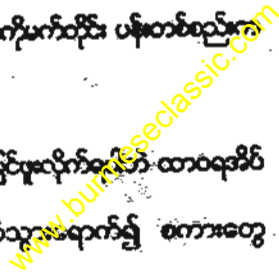
ထိုအော်သံစူးရှနှင့်အတူ သူမအိမ်ရာထက်မှ ငေါက်ခနဲနီထဲသွား
ရသည်။ သူမအိမ်မက်မက်နေတာပါလား။ ထိုမြင်ကွင်းက သူမရင်ထဲမှာ
ကိန်းဝပ်နေခဲ့တဲ့ ကာလက ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ သို့သော်ခွဲလမ်းလွန်းနေ၍လား
မသိ။ မကြာခဏ အိမ်မက်အဖြစ်ဝင်လာလေ့ရှိနေသည်။

ထိုသို့အိမ်မက်မက်လိုက်တိုင်း သူမစဉ်းစားမိနေတာက အရွယ်
ငယ်ငယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အသက်ကြီးသူတွေက အစ်ကိုလေး
ဟု ခိုခိုကနိုးကနိုးခေါ်နေခဲ့သောကိစ္စရပ်ပင်။

နည်းနည်းသဘာဝမကျဘူးဟုထင်မိပေမယ့် သူမနားနှင့်ဆတ်
ဆတ်ကြားလိုက်ရသောကိစ္စပို့ ထိုဖြစ်ရပ်က အမှန်တကယ် ရှိနေပါသည်ဆို
တာ သေချာလှပါသည်။

ဒီနေ့ သူမ နင်းဆီပန်းတစ်စည်းဝယ်ပြန်ပြန်ပြီးမယ်ဆိုတာ သေချာ
လှသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုအိမ်မက်ကိုမက်တိုင်း ပန်းတစ်စည်းက
အုတ်ဂူဖြူပေါ် အပြင်ရောက်နေကျအိမ်။

ထူးဆန်းသည်က တစ်ရံတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးလိုက်ရင်ဟာ ထာဝရအိမ်
ပျော်သွားသည်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထံသွားမရောက်၍ စကားတွေ

ပြောပြီး ပန်းတွေပို့နေသောဖြစ်ရပ်ပါပဲ။

“သမီး၊ ပုရစ်ဖူး၊ နီးနေပြီလား”

မီးဖိုချောင်ထဲမှထွက်ပေါ်လာသောအမေ့အသံစာစာကြောင့် သူမက ငေါက်ခနဲထရပ်လိုက်ကာ...

“နီးပြီ... နီးပြီ”

ဟုပြန်အော်ကာ သွက်သွက်လက်လက်ပင်ပြေးထွက်လိုက်သည်။ တဘုန်းဘုန်းပြေးထွက်လာသောခြေသံကြမ်းကြမ်းကြောင့် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ အိပ်ပျော်နေသောကလေးနှစ်ယောက်က နိုးသွားရကာ...

“ဟာ... မမထခဲ့ရင် တစ်အိမ်လုံးကိုညှပ်ပွက်နေတာပဲ”

ဟု အိပ်ချင်ဖူးတူးနှင့် အလတ်ကောင်က ထအော်သည်တွင် အငယ်ကောင်ကပါ...

“ညတုန်းက စာကျက်ရတာနီးချုပ်တယ်၊ အိပ်ရေးမဝရင် အဖျား

ဝင်မယ်၊ ပိုက်ဆံကုန်ချင်ရင်တော့ ဆူဆူညီညီလုပ်”

“အံ့မယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး ဆောင့်ကန်လိုက်ရ”

ဟု မာန်လိုက်ပေးမယ့် ပြုံးစိစိပါပဲ။

“အမေ ကျက်ပြီလား”

မီးဖိုချောင်နှင့်အိမ်က တစ်ခက်တည်းမို့ မျက်နှာမသစ်သေးဘဲ

မီးဖိုချောင်ဘက် ဝင်လာခဲ့သည်။ အိုးမည်းမည်းတူးတူးလေးချားကို လက်ခူစုတ်နှင့်ကိုင်နေသောအမေက သူမကိုမလိုသမာန်ကြည့်ကာ...

“သွား... သွား၊ မျက်နှာသွားသစ်၊ အချိန်က မရှိတော့ဘူး။

ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲမသိဘူး။ မျက်နှာမသစ်တာမသစ်နဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာတယ်။ ပြောဆိုဆုံးမလည်း နားမဝင်ဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် အမေကိုကြည့်ကာ ရေဖလားကို အမေ့ထံလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကရားအိုးထဲက ရေခွေးငဲ့ပေးဦး”

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“နှင်းတွေအရမ်းကျနေတယ်။ ရေတွေကလည်း အေးကျင်ခဲနေတာပဲ။ အဲ့ဒီရေအတိုင်းသာ မျက်နှာသစ်လိုက်ရင် သွေးခဲပြီးသေမလားပဲ”

“ကဲကိုကဲတယ်”

ဟုဆိုကာ မကျေမချမ်းနှင့် အမြင်မကြည်ပုံလေးဆိုပေးမယ့်လည်း အမေက သဘောကောင်းသူမို့ ကရားအိုးထဲမှရေကို ဖလားထဲနဲ့ထည့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါကျမှ သူမက ရေလောင်အိုးကြီးနား ကျက်ဟုတ်ကုတ်ကုတ်နှင့်ကပ်သွားကာ ရေလောင်အိုးကြီးထဲမှ ရေတစ်ဖလားခပ်ယူလိုက်ပြီး

၁၂ ဇီ မယ်ခိုင်

ဖလားထဲကနေအေးနှင့်ရောစပ်လိုက်သည်။ မပူမအေးဖြစ်အောင်စပ်
အေးအေးရောစပ်လိုက်ပြီး သွားတိုက်ကာ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှာ သူမကို ဘယ်အချိန်ထဲက ကြည့်နေမှန်းမသိတဲ့အခေ
က...

“ဆပ်ပြာနဲ့မသစ်ဘူးလား”

ထေါက်ဆတ်ဆတ်ပေးလာသောအသံကို သူမက ပြုံးပြီးလေးနှင့်
ပင်...

“အရမ်းအေးတယ်။ ဆပ်ပြာပသုံးလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ခေရဲ့
ထိရင် အရာအားလုံး စပ်ပြောင်သွားတာပဲ”

ဟုပြောလည်းပြောကာ အသင့်ချထားသောတဘက်တစ်တည်းနှင့်
မျက်နှာကိုသုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရက်ပြတ်ကြော်လှော်နေသော
အမေ့ဘေးနားကပ်ပြီး ခေရ်ကိုင်ထား၍ ခေရ်ကနေသောလက်များကို နွေး
သွားအောင် မီးပုံဘေးနား ကပ်ထားလိုက်သည်။

“အေးလိုက်တာ။ ဒီနေ့ရိုချမ်းလာတယ်နော်”

“ဒီစင်ဘာနား နီးလာပြီကော။ အင်္ကျီထူထူဝတ်၊ ဦးထုပ်အနွေး
စောင်းသွားဦး”

“သမီးက ဒီနေ့တာစားသွားရမှာလဲ”

“ထမင်းနဲ့ပဲပြုတ် ရောကြော်ထားတယ်။ မီးဖိုဘေးမှာ အကြမ်းရည်
အိုး ငဲ့သောက်လိုက်”

ပြောလည်းပြောကာ ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို သူမလက်ထဲထည့်
ပြီး ရေအေးနဲ့ရန် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကိုပါ နောက်နားလေးမှယူပြီး လှမ်းပေး
ထားသည်။

သူမကလည်း အလိုက်သင့်ယူကာ ကရားဖိုထဲမှ ဖန်ရည်ဆိုး
ရောင်အကြမ်းရည်များကို ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပြီး အငွေ့ထောင်းထောင်း
ထနေသောအကြမ်းရည်ဖန်ဖန်ကို ရွတ်ခဲနဲ့ပြည်အောင် စုပ်သောက်လိုက်
သည်။

ဒါ သူမရဲ့အမြဲတမ်းမနက်စာပါပဲ။ ထံပင်ထိပ်စပ်လေးတွေ ပြုစွမ်း
ပြောနေတဲ့အခေကတော့ နံနက် (၄)နာရီဆို အိပ်ရာထပြီး သူမအတွက်
မနက်စာကို မညှည့်ညှည့်ဘဲ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တာကလည်း သုံးရာသီပတ်လုံး
ထပ်ရက်မပျက်ခဲ့။

“အမေ၊ အိပ်ရာထဲမှာ ဖိပ်လေးနဲ့ကွေးမနေချင်ဘူးလား”

“ဆောင်းရာသီဆိုတော့ ညတာရှည်တယ်။ အိပ်ရလွန်းလို့လည်း
ညောင်းပါအေ”

“သမီးက အရမ်းအေးလို့ပြောတာပါ”

“ဘယ်မှာအေးလို့လဲ။ အခုလည်း မီးရိုဘေးမှာ သက်တောင့်သက်သာပဲ”

အမေက ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တာဆိုပေမယ့် သူမရင်ထဲ မချိုအောင်ခံစားရပါသည်။ အမြဲတမ်းအေးချမ်းတိုင်း ငွမ်းကပ် အင်္ကျီအနက်ရောင်ကြီးကိုသာ မဇ္ဈတ်တမ်းဝတ်ဆင်နေတဲ့အပေ့ပုံက သူမကိုခံစားရစေပါသည်။

“ဒီနေ့ အလတ်ကောင်ကို ထမင်းချိုင့်ပို့ခိုင်းလိုက်ရမလား”

“ရတယ်။ ဒီနေ့ သမီးအိမ်မှာပဲပြန်စားလိုက်မယ်”

“အချိန်ရခဲလား”

“ရပါတယ်”

“အပြင်မှာ နှင်းတွေပိတ်နေအောင်ကျတယ်။ ဦးထုပ်ဆောင်သွား။ ဘွတ်ဖိနပ်စီးသွား။ လက်အိတ်ရော စွပ်သွား”

“ဟုတ်”

သူမတစ်ခွန်းသာပြောကာ စားလက်စအစာကိုအဆုံးသတ်လိုက်ပြီး ရေခဲခွေး ခွေးခွေးကို တစ်ကနီကပ်တည်းမော့ချပစ်လိုက်သည်နှင့် သူမရဲ့ နံနက်စာက ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ နံနက်(၅)နာရီပိုနေပြီ။ အဆောတလျှင်

ပင် ထရပ်ကာ ဦးထုပ်ကိုဖြစ်သလိုဆောင်း။ လက်အိတ်ကိုစွပ်ပြီး ဘွတ်ဖိနပ်ကိုဖြစ်သလိုလျှိုကာ ပြေးထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်အောက်မှာအသင့်ထိုးဆိုက်ထားသော စက်ဘီးခဲပုပ်ရောင်လေးကိုတွန်းထုတ်ကာ တစ်ကြမ်းနှင်းထွက်မိတော့သည်။

နှင်းတွေက ပိန်းပိတ်အောင်ကျနေတာကြောင့် စက်ဘီးကိုတစ်ကြမ်းနှင်းနေသောသူမပုံလေးက နီယွန်မီးရောင်အောက်မှာ ဟိုမှဒီသို့ခုန်ကူးကာ ဆော့ကစားနေသောယုန်ဖြူလေးတစ်ကောင်နယ်။

နာရီဝက်မျှအကြာမှာတော့ စက်ဘီးနောက်ကယ်ရီယာခုံနှင့် ရှေ့စက်ဘီးခြင်းထဲမှာ ပန်းတွေအပုံလိုက်တင်ပြီး နီယွန်မီးရောင်မှန်မှန်အောက်ပေါ်လာပြန်သည်။

လူကဲ့ပါးစပြုနေပြီဖြစ်သော မိုးမလင်းဈေးတန်းလေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဟိုရှာဒီရှာနှင့် ပြီးနောက် သူမက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေကာ စက်ဘီးပေါ်မှပန်းများကို တစ်စီးချင်းစီချပြီး ခုံပေါ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ထိုအမျိုးသမီးကြီးလှမ်းပေးသောပိုက်ဆံတစ်ထပ်စာကိုလှမ်းယူကာ ရေတွက်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“မင်းတို့ဘက်က အဲ့ဒီလိုမှန်မှန်ကန်ကန်ပဲလုပ်ပေးရင်တော့ ငါ

နဲ့မင်းနဲ့က အမြဲတမ်းဖောက်သည်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မတို့ကလည်း ခြံသမားဆိုတော့ အဲလိုအမြဲတမ်း ဖောက်သည်ကိုပဲ မျှော်တာပါ”

“ငါက မန္တလေးပြင်ဦးလွင်ဘက်က သေတ္တာနဲ့လာတဲ့ပန်းတွေကို ရောက်ကိုင်တာ။ ငါက အဲဒါတမ်းရောင်းသူဆိုတော့ ဖောက်သည်က ပိုပြီး သား။ ပန်းတစ်ပုံနစ်ပုံလောက်တော့ နာရီပိုင်းအတွင်းဖြုန်းနိုင်တယ်”

“ကျွန်မတို့က မြစ်ကြီးနားထွက်ဘက်ဆိုတော့ ပိုပြီးလတ်ဆတ် တာပေါ့”

“ပန်းဆိုတာက ကိုင်တတ်ရင် အမြဲတမ်းလတ်ဆတ်ပါတယ်။ ဟို မုဒီမှရယ်လို့မရှိပါဘူး။ ပန်းအလှကတော့ ပြင်ဦးလွင်ဘက်ကလာတဲ့ ပန်းလောက် ဘယ်နယ်ကထွက်တဲ့ပန်းမှမသိဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အဲဒါက ပန်းမြို့တော်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ကြီးထွက် ပန်းကလည်း အရည်မိပါတယ်။ ပန်းပွင့်ဖတ်တွေကအစ တစ်ညီတည်း။ အရွက်တွေကအစ ပိုးထိုးမရှိ၊ ခြံထဲမှာဆို ညနေတိုင်း စည်ကားနေတာ။ ပန်းဝယ်လာသူတွေလေး၊ ခြံထဲမှာက နင်းဆီ၊ သစ်ရွ၊ ဂန္ဓာမာအမျိုးစုံတော့ လာဝယ်ကြတာပဲလေ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ရောင်းရငွေက မနည်းဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း ခြံထဲမှာပဲရောင်းလိုက်ပါလား။ ဒီလာပို့နေရတာ

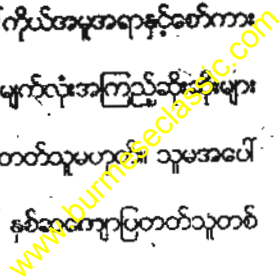
အချိန်ကုန်လို့”

“ခြံက မြေကောင်းတော့ ပန်းထွက်က သန်တယ်လေ။ ခူးမခိုင် အောင်ဘဲ။ ဒါကြောင့် အပင်ပန်းခံလာပို့နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ တံဝယ်သူတွေအပေါ် စေတနာထားပြီးသားပဲ။ ညသိပ်ရေထောင်ပန်း တို့၊ အတိုအရှည်မညီညာတဲ့ပန်းတို့၊ ပွင့်ဖတ်ကြား ပိုးဝင်တဲ့ပန်းတို့ကို ချိတ်စားလုပ်မရောင်းဘူးရှင်။ ပေတ္တာဆိုတာ အပြန်အလှန်ပေါ့အစ်မ ရယ်။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်ရှင်။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

ဟုတ်ကော့ကော့လေးဆိုကာ မော့မော့လေးထွက်ခဲ့ပါတော့၏။ သူမအပေါ် နည်းနည်းလေးကျောတယ်ဟုထင်လျှင် အဲဒီလိုလေးပြန်ခွပ် တတ်သည်က သူမရဲ့မွေးရာပါဗီတစ်ခုပါပဲ။

သူမရဲ့ထွေလုံးငေါလုံးတွေကြောင့် မကျေမနပ်နှင့်အံ့ကြိတ်ခံပြင်း နေသူက ဝယ်ယူသူအမျိုးသမီးကြီးပါပဲ။ ပုရစ်ဖူးဆိုတဲ့သူမက မဟုတ် မခံ ဆတ်ဆတ်ကွဲလေးတစ်ယောက်ပါ။

တခြားလူတစ်ယောက်က သူမအပေါ် ကိုယ်အမူအရာနှင့်စော်ကား စော်ကားလုပ်ဖို့မဆိုထားနှင့် နှုတ်အမူအရာ၊ မျက်လုံးအကြည့်ဆိုတဲ့အမျိုးမျိုး တိုသာလျှင် သူမက ငြိမ်သက်ပြီး သည်းခံနေတတ်သူမဟုတ်။ သူမအပေါ် ကျောနေတယ်ဟုထင်လျှင် တခြားလူအပေါ် နစ်ဆူကျောပြတတ်သူတစ်

ယောက်ဖြစ်သလို သူမအပေါ်ကောင်းပေးလာသူများကိုလည်း တန်ပြန်၍ နှစ်ဆကောင်းပေးတတ်သူလည်းဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် သူမရဲ့မောင်နှစ်ယောက်က သူမကို ဂေါက်ဂေါက်ဟု တစ်ခါတစ်ရံမှာ ချစ်စနိုးနှင့်ခေါ်လာတတ်ကြသည်။ သူမက မောင်နှမသုံး ယောက်ရှိသည့်အနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

ခြံအလုပ်ကိုပဲ ရှိသားစွာလုပ်တတ်တဲ့အဖေက သူမငယ်ငယ်လေး တည်းက ဆုံးသွားခဲ့သည်ဖြစ်၍ အဖေကပဲ စက်ချုပ်၍ သူမတို့မောင်နှမ သုံးယောက်ကို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးလာခဲ့ရသည်။

အဖေက တာဝန်ကျေသောမိခင်တစ်ယောက်ပါ။ အခုဆိုရင် သူမ က အဝေးသင်ကျောင်းသူဒုတိယနှစ်ဖြစ်ပြီး မောင်လေးဝဏ္ဏထူးက (၁၀) တန်း။ မောင်လေး တေထူးက (၈)တန်းပင်ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။

မောင်လေးတွေက စတိတ်ကျောင်းသားတွေပဲရှိနေကြသေးတာမို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်တဲ့သူမက တစ်ဖက်တစ်လမ်းဝင်ငွေရှာ၍ အိမ် စရိတ်အတွက် အမေ့ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးကူညီဖြစ်ပါသည်။

အဖေအလုပ်လုပ်ခဲ့သောခြံမှာပဲ သူမက ဆက်လုပ်ဖြစ်သည်။ မနက်ခင်းဘက်ဆို စောစောထပြီး ခြံထဲကပန်းတွေကိုသယ်ကာ ဈေးကို လိုက်ဖို့သည်။ ညနေခင်းဘက်ဆို နန်းတွေကိုပွေ့ကာ ဇောက်သည်လိုက်

ပေသည်။ နေခင်းဘက်ဆို အထည်အရောင်းဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးမ။ ထစ်နေ့တစ်နေ့ သူမအတွက်တော့ နားချိန်ဟူ၍သိပ်မရှိပါ။

သူမပင်ပန်းလှသော်လည်း ပင်ပန်းတယ်ဟူ၍ မသတ်မှတ်ခဲ့ပါ။ အဲ့ဒါကတော့ အမေ့ကြောင့်ပါပဲ။ သူမက ပင်ပန်းလိုက်တာဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးမိတိုင်း မျက်နှာရိပ်ခပ်ခွမ်းခွမ်းနှင့် အိမ်ထဲမှာ တကုပ်တုပ်အလုပ်ရှုပ် နေခဲ့သောအမေ့ကိုမြင်ယောင်မိသည်။ သူမကတောင် ကူညီရုံလေးနှင့် အဲ့ဒီလောက်ထိ ပမ်းလျှနေရင် တာဝန်တိတိယူထားရတဲ့အဖေက သိပ် ဖင်ပန်းခဲ့မှာပဲဆိုတာ တွေးမိသောကြောင့်ပင်။

ထိုသို့တွေးမိတိုင်း သူမရင်ထဲမှာ အားမာန်တို့က ပြည့်အိုင်လာရ သည်။ အဲ့ဒါကတော့ သူမဘဝဖြစ်တည်မှုက အမေ့အတွက် မောင်နှစ် ယောက်အတွက်ဟုမြင်ရသည်။

ဒါကြောင့် သူမဘဝက ခက်ခဲတယ်ဆိုပေမယ့် သမဂ္ဂကျိုးရှိရိုင်း ချမ်းလေးနှင့်ဘဝကို အားမာန်အပြည့်ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသူပါ။ ထိုသို့ ကြောင့် သူမစရိုက်ကိုအကဲဖြတ်ရလျှင် ရှိသားပြီးကြီးစားသူဖြစ်၍ မဟုတ် ဆဲ စွာလန်ကျဲလေးဟုဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

“အိုး... ချစ် friend လေး တိမ်စင်ချိုင်း”

နေကာပျက်နှုန်းအပိုင်းကြီးကြီးကိုတပ်ထားသော ခပ်သန့်သန့်လှ ရွယ်လေးက ကုတ်အင်္ကျီအဖြူရောင်ကို စမတ်ကျကျတပ်ထားသော ဆံပင် စွည်ရှည်နှင့်လှရွယ်ကိုပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“မင်းပြန်လာတာကိုပျော်တယ် လက်သိုင်း”

“ပျော်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို မင်းမပြောတတ်တော့ဘူးလို့ထင်နေ

တာ”

“မင်းဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာလဲ”

“ပျော်ရင်တော့ တစ်သက်လုံးပေါ့။ မင်းကရာ ဒီမှာဘယ်အချိန်ထိ
ဇာတ်ပြောင်နေဦးမှာလဲ”

“ထာဝရ”

“ဒီစကားလုံးတော့ မပြောင်းလဲဘူး”

“ငါ့ဖားသားကြီးရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ငါနဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့နောက်ဆုံးချိန်ထိတော့ လန်းဆန်းလျက်ပဲ”

“စကီလေးတွေနဲ့ရော”

“ယောက်ျားပဲကွား။ အချင်းချင်းတွေ နားလည်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

“မင်းကရာ မရပ်မနားချီတက်ဆဲပဲလား”

“မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားတွေအတွက် အပန်းဖြေရာလေ။ သူတို့
အလှကို ငါတို့လိုယောက်ျားသားတွေကမှ မခံစားပေးရင် ဘယ်လိုလုပ်
အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာတဲ့လဲ”

“ငါကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ မင်းမှန်တယ်လို့ပြောတယ်ကွာ”

“အဲ့ဒါတွေကြောင့် ငါက မင်းကိုမခွဲနိုင်မခွာချက် မြစ်ကြီးနားထိ
လာနေရတာပေါ့။ ဒီစင်ဘာနဲ့နီးလို့နဲ့တူတယ်။ ချမ်းတယ်နော်”

“မနက်ကျရင် နှင်းတွေပိတ်နေပြီ”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ငါတို့အပြေးပြိုင်ဖို့သင့်ပြီကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက်က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေမို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးပင်
တစ်ယောက်ပခုံးတစ်ယောက်ဖက်ကာ ပြောလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း ဆိုင်ကယ်နဲ့လာခဲ့တာလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကားနဲ့။ ဟိုမှာလေ”

ဟုဆိုကာ ပြိုင်ကားအဖြူလေးကို ထိုးပြလိုက်သည်။

“လန်းတယ်ကွား၊ တကယ်ပဲ”

နို့ကူးလိုက်သောလက်သိုင်းချဲ့အသံက ကျောကျေနှပ်နှပ်ကြားပင်။

“မင်း ငါ့နဲ့နေမှာလား”

“ကြီးတော်ကြီး ဒေါပုနေမှာပေါ့ကွ”

“ငါက အခုလည်းတစ်ယောက်တည်းပဲ”

ထိုအခါမှာတော့ လက်သိုင်းချဲ့အကြည့်တွေက တိမ်စင်ချိုင်းအပေါ်
ရုပြိုင်ရောက်ရှိသွားရသည်။ ဒါကို တိမ်စင်ချိုင်းက ထိုအကြည့်များကို
ဆဘောပေါက်နုပေါတယ်ဆိုသောအဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ အပြုံးရေရေတစ်ခုနှင့်
ဖျော်ပြန်လိုက်သည်။

“မင်းကြီးတော်အိမ် နောက်မှသွားလေ။ အခုငါတို့သွားရအောင်”

“နီး... နီး၊ ဒီအစီအစဉ်ကိုလက်မခံဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အခုလောလောဆယ် ကြီးတော်အိမ်ထောင်ဖိုမယ် ဒီည ငါ့မင်း နဲ့လိုက်အိပ်မယ်”

“ဒီလိုညည်းညည်းမျိုး ငါလက်မခံဘူး”

“ခွေးကောင်”

ဟုဆိုကာ လက်သီးဆုပ်နှင့် တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့လက်မောင်းကို ထိုး လိုက်သည်။ ခရီးဆောင်အိမ်ကို နောက်ခန်းထဲမှာသွင်းကာ...

“မယ်ဝတီလေးလားမှားမိတယ်။ မြင်သူတကာတိုင်းကွယ်၊ ရင်မှာ စွဲလွန်းတယ်။ ကေသာလေးက ပိတုန်းရောင်ခြယ် လှူနိုင်လွန်းတယ်။ ကြင်သူလေးရယ်။ လန်းတယ်ကွာ။ မြစ်ကြီးနားသူလေးတွေက ကော့နေ တာပဲ”

ဟုလက်သိုင်းက ဘေးဘိဝံယာငေဗျိုးပြောလိုက်သည်တွင် တိမ် စင်ချိုင်းက ပါးခွက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သီချင်းကို အမှားကြီးတွေနဲ့ ပေါက်ကရဆိုတတ်တဲ့အကျင့်က တော့ ငယ်ပေါက်အတိုင်းပဲ”

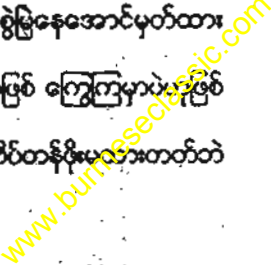
ဟုပြောလိုက်သည်တွင် လက်သိုင်းမျက်နှာက ကြောင်တောင် တောင်နှင့် စပ်ပြီးပြီးလေးဖြစ်သွားရသည်။ လက်သိုင်းနဲ့ တိမ်စင်ချိုင်း ဆိုတဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က စရိုက်ချင်းမတူညီကြပါဘဲ ထူးခြားစွာပင်

သိယောစဉ်တွယ်ကြသူနှစ်ဦးပါ။

လက်သိုင်းက သိပ်ချမ်းသာကြသောမျိုးနွယ်မှ ပေါက်ဖွားလာ လော မျိုးသက်စဉ်အရှေ့ခံ တစ်ဦးတည်းသောသူဌေးသားလေးဖြစ်သလို အယ်အရာကိုမှ အလေးအနက်မရှိ၊ ဘဝကိုပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့်လွတ်လွတ် ထပ်လပ်နေတတ်သူတစ်ဦးပါ။ အားလုံးသောခွေပျိုးများက လက်သိုင်း ဆို ဖူးဖူးမှတ်မှတ် အလိုလိုက်တတ်ကြသည်မို့ ဆိုးချင်သလိုဆို၊ နေချင် သလိုနေ၊ စိတ်ထင်ရာကိုလုပ်တတ်တဲ့အကျင့်က လက်သိုင်းရဲ့အရိုး ထဲမှာ စွဲရစ်နေခဲ့ပါပြီ။

မိန်းမလှလေးတွေကို အစွဲအလမ်းမရှိ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အပျင်းပြေတွဲနေတတ်သေးတာကလည်း လက်သိုင်းရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုဟု ဆိုလိုရပေသည်။ မိန်းမလှလေးများကလည်း သိပ်ချမ်းသာပြီး စမတ်ကျ သောလက်သိုင်းဆို အခွေအမှူးစွဲလမ်းကြတာကြောင့်လည်းဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

ဒါကြောင့် လက်သိုင်းရဲ့နှလုံးသားထဲ စွဲမြဲနေအောင်မှတ်ထား သည်က သူလိုလူမျိုးကို ဘယ်မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကြွေကြွေမှာပဲမူ့ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးတွေကို သူက သိပ်တန်ဖိုးမထားတတ်ဘဲ အပျင်းပြေသက်သက်သာပဲဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဟန်တစ်မျိုးကလည်း သူ့ထံမှာ အမြင်ကပ်ဖွယ်ရှိနေပါ
 သေးသည်။ သူက အရပ်ရှည်တယ်။ ချောတယ်။ ပိုက်ဆံပေါတယ်ဆိုပြီး
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးသောဘဝင်မျိုးတစ်ခုပါပဲ။ ဒါကြောင့်
 လက်ာသိုင်းက လူတွေကို လူတွေလို ယဉ်ကျေးမှုဌာနဆက်ဆံလေ့မရှိ
 ဘဲ အပေါ်စီးကနေသာ ကျွန်နဲ့သခင်လို မောက်မောက်မာမာဆက်ဆံနေ
 တတ်တာက အဆန်းတော့မဟုတ်တော့။ ငယ်ငယ်တည်းက လက်ညှိုး
 ညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေခဲ့သည်ကိုး။

သို့သော် လက်ာသိုင်းက တိမ်စင်ချိုင်းဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်
 ယောက်ကိုတော့ ဘဝမှာအလေးထားလွန်းသည်။ ဒါကြောင့်လည်း တိမ်
 စင်ချိုင်းရှိနေသော မြစ်ကြီးနားသို့ ခဏတိုင် လာလည်တတ်သလို၊ တိမ်
 စင်ချိုင်းကိုလည်း သူ့နေသော ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ မကြာခဏအလည်ခေါ်
 သွားတတ်သည်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော၊ ဂရုမစိုက် အလေးမထား
 တတ်တဲ့ တိမ်စင်ချိုင်းကလည်း လက်ာသိုင်းရဲ့ပြောစကားဆိုရင် နှစ်ခါ
 ငြင်းလိုက်တယ်ဆိုတာမရှိဘဲ အလွယ်တကူလက်ခံသွားတတ်သည်။

ဒါ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖော်ပြလို့မရတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ
 ကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ တိမ်စင်ချိုင်းဆိုတဲ့လူငယ်ရဲ့စရိုက်ကတော့ လက်ာ
 သိုင်းလိုတော့မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့လည်း နည်းနည်းအစွန်းရောက်သလို ထူး

ခြားသည်ဟုလည်း ဆိုရပေမည်။

တိမ်စင်ချိုင်းက ချမ်းသာသောမိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသောလူ
 ထစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် လက်ာသိုင်းလို နွေးထွေးမှုရှိသောအသိုင်းအပိုင်း
 ထစ်ရမှာ မနေခဲ့ရပါ။ သက်ဦးပစ္စည်းများကိုသာ လိုတရခဲ့ပေမယ့် ချစ်ခြင်း
 အတ္ထွာကို ငတ်မွတ်နေသောလူငယ်တစ်ယောက်ဟုဆိုရပေမည်။

ငယ်ငယ်တည်းက မိခင်ဆုံးပါးသွားပြီး ဖခင်ရဲ့စွန့်ထားခြင်းကို
 ချီမဆန့်ခံခဲ့ရသူပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ဘဝဟာ နားမလည်ခြင်းများစွာနှင့်
 ခြောက်သွေ့နေခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် တိမ်စင်ချိုင်းဟာ အရယ်အပြုံး
 နည်းပါးပြီး မနက်ဖြန် ကမ္ဘာပျက်မယ်ဆိုရင်တောင် ပစ္စုပ္ပန်နှင့်အနာဂတ်
 တို့မိတ်မဝင်စားသူ။ အေးစက်စက်လူသားတစ်ယောက်ပါပဲ။

တိမ်စင်ချိုင်းကလည်း လက်ာသိုင်းလိုပဲ အရပ်ရှည်သော၊ ချော
 သော၊ ချမ်းသာသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့်လည်း အရာအားလုံးကို
 အေးစက်စက်နိုင်လှတဲ့သူအမူအရာကြောင့် သူကမ္ဘာဟာ စိုပြည်သာယာ
 လှတယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှမရှိခဲ့ဖူးပါ။ ဒါကြောင့် အခုချိန်ထိ ရည်းစား
 ထစ်ယောက်မှမရှိဖူးသူ။ မိန်းကလေးများကို အရောတဝင် စကားပြော
 ချသူ။ နှလုံးသားကျောက်ရုပ်အဆင့်မှာသာရှိသေးသည့် မျက်နှာလူငယ်
 လေးပါပဲ။

တိမ်စင်ချိုင်းက အနေအေးသူတစ်ယောက်မို့ ဒေါသဆိုတာကို လည်း မသိသလို ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ လိုချင်တစ် မက်မှုဆိုတာလည်း ပြင်းပြစွာဆန္ဒမရှိခဲ့ဖူးသူ။ အေးစက်စက်နှင့် ခံစား ချက်မဲ့သောလူငယ်တစ်ယောက်ပါပဲ။

တိုလို့မတူညီသောစိုက်ကိုယ်စီနှင့်လူငယ်နှစ်ယောက်က သံယော ဝဋ်ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲနှင့် အချစ်ဆုံးလူနှစ်ဦးလို့ပြောရင် ရယ်စရာကြီးဖြစ်နေခဲ့ ပေမယ့် အမှန်တကယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါပဲ။

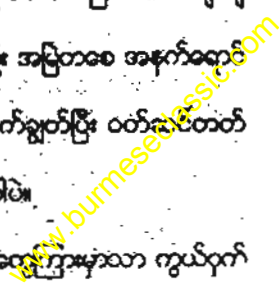
သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက ကိုယ်စီချောကြည့်ချောဖြစ်ပေမယ့် စရိုက် ချင်းမတူညီတာကြောင့် ပြင်ဆင်မှုအသွင်လက္ခဏာပါ ကွဲပြားကြသည်။ လက်သိုင်းက ဆံပင်ခွေခွေထိုးထိုးထောင်ထောင်များနှင့် ရှုပ်ပွပ္ပလေးကို တမင်တကာ ကပိုကရိုဖန်တီးထားပြီး နားပေါက်လေးဖောက်ကာ နား တောင်းအမျိုးမျိုး ပြောင်းပန်တတ်တာတို့ အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီတွေကို လူငယ်ဆန်ဆန် ကွက်တိကွက်ကြားနှင့် လူတွေကြားပေါ်လွင်အောင် ခြူးတူးပြတ်ကြီးစတ်တတ်တာတို့ လက်စွပ်အကြီးကြီးတွေကို လက်ညှိုး မှာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးမရိုးအောင်ဝတ်ဆင်တတ်တာတို့ လက်သည်း ရောင်ကိုစတန်ထွင်ကာ အမည်းရောင်ခြယ်တတ်တာတို့ ဘွတ်ဖိနပ်ကိုပါ သူများနှင့်မတူအောင် ကွက်တိကွက်ကြားမျိုးကိုသာခွေပြီး စမတ်ကုကျ

ထော်စားပြင်ဆင်တတ်တာတို့ အစရှိသဖြင့် လူတွေကြား အမြဲတူးခြား ဖော်လွင်နေတတ်သည်။

မည်သူ့ကိုမှအလေးအနက်မရှိဘဲ ပြောပြီးစကားများကို လွယ်လွယ် ဖင်ပေသွားတတ်ခြင်းကလည်း လက်သိုင်းရဲ့ဆိုးဝါးသောအကျင့်တစ်ခု ဖင်ဖြစ်ပြီး အဆိုးဆုံးအကျင့်တစ်ခုကတော့ ဆိုရိုးစကားတွေကို မှားပြီး သုံးနှုန်းတတ်တာတို့ သီချင်းတွေကို သံစဉ်မကုအမှားတွေဆိုတတ်တာ တို့ပဲဖြစ်သည်။

တိမ်စင်ချိုင်းကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ဆံပင်ရှည်ပျော့ပျော့လေးများ ကို နီညိုရောင်ဆိုထားသည်။ သူ့ရဲ့ခံယူချက်က သူ့ဘာဝဟာ ဘယ်တော့ မှ သဘာဝအတိုင်းမရှိတာမို့ ဆံပင်ကိုပါ အရောင်းဆိုးပစ်တာတို့။ သူ ကတော့ အဝတ်အစားများကို အဖြူရောင်၊ ဖိပြာရောင်၊ ပန်းဖျော့ရောင်၊ အဝါနုရောင်အစရှိသဖြင့် အရောင်နုများကိုသာ ဝတ်ဆင်တတ်ပြီး လူ ကြီးတစ်ယောက်လို ကုတ်အင်္ကျီကို အမျိုးမျိုးဝတ်ဆင်ပြီး စမတ်ကုကျ သေသေသပ်သပ်နေတတ်သူပါ။ ဖိနပ်ကိုလည်း အမြဲတစေ အနက်ရောင် တစ်မျိုးတည်းကိုသာ ပြောင်လက်အောင်တိုက်ချွတ်ပြီး ဝတ်ဆင်တတ် သေးတာကလည်း တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့စတိုင်လ်ပါပဲ။

တိမ်စင်ချိုင်းက ဘဝတိုက်ကို စုတ်တင်တွေ့ကြားမှာသာ ကွယ်ဝက်

ထားသူတစ်ယောက်ပါ။ အချိန်တိုင်းလိုလိုမှာ စက္ကူဖြူပေါ် စုတ်တံနှင့် ရေးခြစ်နေမည် သို့မဟုတ် ကော်ဖီတစ်မျိုးကိုအရသာခံကာ အေးသွားသည်ထိ စိမ်ယူပြီးသောက်နေမည်။ ပြီးလျှင် လေသာသောနေရာတစ်ခုမှာ လှဲအိပ်နေမည်။ ဒါက တိမ်စင်ချိုင်းဆိုသောလူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝပါပဲ။

ထိုသို့ ကိုယ်စီကွဲပြားခြားနားကြပါသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဘဝနှစ်ခုကို တစ်ထပ်တည်းကျ ခံစားစွာလည်နိုင်ကြသည်က ဘဝ၊ ဘဝတိုရဲ့ရေစက်များကြောင့်ဟုဆိုရပေလိမ့်မည်။

မူကြိုကတည်းကစ၍ ဖေနေအချိန်ထိဆိုတော့ သံယောဇဉ်သက်တမ်းကလည်း နည်းခဲ့တော့သည်မဟုတ်။ ကျောင်းပြီးသွားမှ သူ့အမေခေါင်းချခဲ့သောဖြစ်ကြီးနားကို အပြီးအပိုင်ရွှေ့သွားသော တိမ်စင်ချိုင်းကြောင့် လက်ာသိုင်းက ခံစားခဲ့ရဖူးပါသည်။

သို့သော် အခုလိုပဲ တစ်ယောက်ထံတစ်ယောက် သွားရောက်လည်ပတ်နေကြသေးတာကြောင့် သံယောဇဉ်တို့က မပျက်တမ်း ဒီလောက်ထိ သံယောဇဉ်ခိုင်မြဲကြပါသော်လည်းတစ်ယောက်နှင့်။

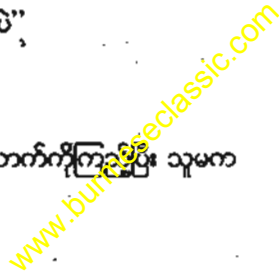

အခန်း (၃)

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ နောက်လည်းအားပေးဦးနော်။ အထူးချွန်လျော့ပေးမယ်”

“အပြောကတော့ တယောသံပဲ။ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းကို လျော့ခနဲ နားထဲစီးဝင်သွားတယ်။ မင်းတို့ဆိုရှင်ကတော့ မင်းလိုအရောင်းစန့်တမ်းတစ်ယောက်ရထားတာ ကောင်းတာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
ထွက်ခွာသွားသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး သူမက အကြည်ရွှင်ဆုံးပြုံးမိလိုက်သည်။

“ပုရစ်ဗူး”

“ရှင်၊ ဒေါ်လေး”

ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ဒေါ်လေးလို့ခေါ်တာကို မကြိုက်သော်လည်း ဒေါ်လေးအရွယ်မို့ ဒေါ်လေးဟု သူက ခေါ်ဖြစ်နေပါသည်။ သူများတာက လို မူယာဟန်ပန်များပြီး ဒီအရွယ်နဲ့ဒီအရွယ်ကို အတွန်တက်ပြီး မမဟု လည်းမခေါ်ချင်ပါ။

“ဒီနေ့ တို့ဆိုင်စောစောသိမ်းရအောင်”

“ရှင်!”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ အမြဲတမ်းအလုပ်ချိန်ကို တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် အပိုယူခဲ့တတ်သူမို့ပါ။ အခုတော့ သူမနားထိုင် မယုံချင်တော့။

“ဒီနေ့ ငါတူရောက်မှာ။ အဲ့တော့ အိမ်စောစောပြန်မယ်”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက သဘောပေါက်သွားရပါသည်။ ဆိုင်ရှင် ဒေါ်လေးက အမြဲအလေးအနက်ထား ပြောနေတတ်သည့် တစ်ဦးတည်း သောတူဆိုသူနေမှာပေါ့။ မနေ့ကပဲ ဖုန်းဆက်နေသံကြားလိုက်ပါချဲ့။

မအားမလပ်ဘဲ ဘယ်လောက်အလုပ်ရှုပ်နေပါစေ။ ထိုတူးပိုတူး ဖုန်း ဝဲလာရင် အရာအားလုံးကိုပစ်ထားပြီး တရေးတယူစကားရှည်ပြီး

တို့ နှုတ်ခွန်းပြောနေတတ်သော ဆိုင်ရှင်ဒေါ်လေးကြောင့် ဒေါ်လေးအတွက် ထိုတူဆိုအရေးပါမှုကို သူမခန့်မှန်းမိပါသည်။ ပြီးတော့ အနယ်နယ်အရပ် ရပ်မှာရှိနေကြသောအမျိုးတွေနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်ကြသည်တွင် ထိုတူဆိုသူ အကြောင်းက မပါလျှင်မပြီ။ ဒါကြောင့် ထိုတူဆိုသူကြောင့် ဆိုင်စောစော သိမ်းမည်ကို သူမ မအံ့သြမိတော့။

ဒေါ်လေးက ကားအကောင်းစားကြီးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက် သွားချိန်မှာ သူမက သူမစက်တီးခဲပုပ်ရောင်လေးကိုတွန်းထုတ်၍ လာခဲ့ ပါပြီ။ ညနေခင်းဘက်မို့ လမ်းမတစ်လျှောက် လူတွေက စည်ကားနေပါ သည်။ ဒီနေ့တော့ အလုပ်မှ တစ်နာရီလောက်စောပြန်ခဲ့ရတာမို့ သူမမှာ အချိန်တွေအများကြီးပဲ ပိုသွားခဲ့ပြီလို့လို။

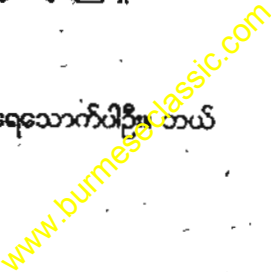
ဒါကြောင့် သူမက လမ်းချိန်းလေးတစ်ခုကိုချိတ်ပြီး ဆီချက်ခေါက် ခွဲဟုရေးထားသောဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဘာစားမလဲအစ်မ၊ ထိုင်ပါ။ နေရာတွေအများကြီးရှိပါတယ်”

“မစားဘူးရှင်၊ ထုပ်သွားမှာ”

“ရပါတယ်။ ထိုင်လေ အစ်မ၊ အကြမ်းရေသောက်ပါဦး။ ဘယ် ခွဲထုပ်မလဲ”

“ကြက်ပေါင်းနဲ့ ဆီချက်ခေါက်ခွဲနှစ်ပွဲ”

“ရတယ်အစ်မ၊ ခဏလေးစောင့်နော်”

“ဪ... မွဲသေးနော်”

“ကြက်ပေါင်းသေး နှစ်ပွဲဟေ့၊ ပါဆယ်၊ ခဏနော်အစ်မ”

စားပွဲတိုးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သွက်သွက်လက်လက်ပင် အခြား
သောစားသောက်သူများထံ ကူးသွားပြန်ပါသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ
သူမထံသို့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့်ထုပ်ထားသောအထုပ်နှစ်ထုပ်ကို လာ
သည်။ သူမက လှမ်းယူလိုက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲမှ ဝိုက်ဆံ (၁၂၀၀)ကိုလှမ်း
ပေးလိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“အချစ်ရော ယူဦးမလားအစ်မ”

“ကောင်းတာပေါ့”

အလကားရတဲ့အချစ်ထုပ်ကို တစ်ခါမှအလွတ်မပေးဖူးသောသူ
က အားရဝမ်းသာကြီးပင် ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။ သူမ ခေါက်ဆွဲထုပ်
ကိုကိုင်ကာ ဆိုင်ပြင်ထွက်လာခိုက် သူမရှေ့မှကပ်၍ ဖြတ်မောင်းသွား
သောပြိုင်ကားဖြူဖြူလေးကြောင့် ကားမောင်းသူကို ငေးဆန်ဖြစ်သွား
ပါသည်။

ထိုလူကို သူမအတွေးထဲ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပါသည်။ ဘာ

အရပ်၊ ဘယ်ဒေသမျိုးမှာပဲဖြစ်နေနေ၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးပဲတွေ့လိုက်တွေ့
လိုက် ထိုလူပဲဆိုတာ ချက်ချင်းအတတ်ပြောဆိုနိုင်သော ခွဲမြဲစွာသိနေတဲ့
မှတ်မိချင်းမျိုးပါ။

“တိမ်စင်ချိုင်း၊ သူပြန်ရောက်နေပြန်ပြီကော”

“နင်က အခုမှသိတယ်လား။ တစ်လလောက်တောင်ရှိသွားပြီ”

“ဟုတ်လား။ သူက အရမ်းသန့်တာနော်။ အသက်ကြီးလာလေ

မို့ဆွဲဆောင်မှုရှိလာလေပဲ”

“သူ့ကားပေါ်မှာပါသွားတဲ့တစ်ယောက်ကလည်း သန့်တယ်နော်”

“သူက အရမ်းချမ်းသာတယ်ဆိုပဲ။ တိမ်စင်ချိုင်း၊ ရဲ့တစ်ဦးတည်း

သောသူငယ်ချင်းတဲ့”

“အေးနော်၊ တိမ်စင်ချိုင်း ဒီကျီပြန်လာခဲ့ရင် အဲ့တစ်ယောက်က

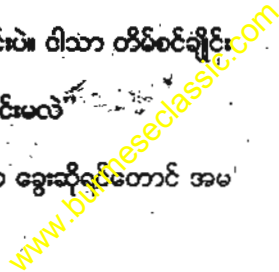
အမြဲလိုလိုပါလာတတ်တယ်။ ချောတယ်နော်။ စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ ရှုပါ
လေပဲ”

“ငါကတော့ တိမ်စင်ချိုင်းမှတိမ်စင်ချိုင်းပဲ။ ငါသာ တိမ်စင်ချိုင်း

မို့ချစ်သူလေးဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ထိကောင်းမလဲ”

“ကောင်းမတွေ့ ပိုးက ထလာပြီ။ ဟိုက ခွေးဆိုလို့တောင် အမ

ဆိုတိတ်မဝင်စားတဲ့သူ”

“နင့်ရဲ့ပုပမာကြီးကလည်းဟယ်၊ အသည်းကျိန်းချင်စရာကြီး”

“တိမ်စင်ချိုင်းက ကျောက်ရုပ်ကြီးဆိုလည်း သူ့ဘေးနားက တစ်ယောက်ဆိုလည်း မဆိုပါဘူး”

“မင်းတို့ လက်ကသိုင်းဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား”

“ငါ့အစ်ကိုတွေပြောတာတော့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဆရာကြီးပဲဆိုလား ဘာလားပဲ။ ဘာဆရာကြီးလည်းတော့မသိပါဘူး။ ဒါနဲ့ တိမ်စင်ချိုင်း အကြောင်းပြောနေတာ ဘာလို့ ဒီနာမည်က ပါလာတာလဲ”

“နင်တို့ သိပ်အပါလား။ တိမ်စင်ချိုင်းကိုတော့ ကျိတ်ကြဲနေပြီ ပြီး သူ့ရဲ့ Best friend ကိုတော့မသိဘူး”

“ဘာလဲဟာ”

“တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့ဘေးနားက တစ်ယောက်လေး။ အဲ့ဒါ လက်ကသိုင်းပဲ”

“ဘာ! ဘယ်လို”

“အဲ့ဒါ့ရောပဲနော်”

“ဒီထက်ထူးဆန်းတာရှိသေးတယ်။ သူငယ်ချင်းတို့ မအဲ့ဒါ့ရော”

“ဘာလဲ။ လက်ကသိုင်းကို တဲချောချောလေးရဲ့သမိုင်းလား”

“ဟုတ်ပါနော်။ ငါတို့သိတာတော့ ဘာမှမဆိုပါဘူး။ ကောင်မလေး အတွက်သိပ်ချစ်တတ်တဲ့လက်ကသိုင်းနဲ့ တိမ်စင်ချိုင်း။ ဘာမှမတူဘူး”

“အဲ့ဒါ လက်ကသိုင်းရဲ့အရည်အချင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီပြစ်ကြီးနားကိုလေ ခဏတပြုတ်လေးရောက်တာ အတောင် သူက သတင်းကြီးနိုင်လွန်းတယ်”

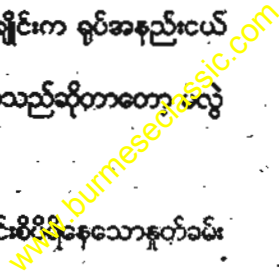
“ကဲကဲ... မိန်းမတွေ သူများအတင်းတွေ ဇွတ်ပြောမနေနဲ့။ အတော့လည်းစားဦး၊ အေးကုန်ပြီ”

အနောက်နားဆီမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေကြသော ထို မိန်းကလေးတစ်စုရဲ့စကားသံတွေကို သူမက အကြောင်းမဲ့ရပ်၍ နားထောင်ပြစ်နေပြန်ပါသည်။

ဒါကတော့ သူမသိပ်မှတ်မိနေသည်ဆိုသော တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့ဘဝ အကြောင်းတစ်စိတ်တစ်ဒေသက ပါဝင်နေခဲ့သည်ကို။ တိမ်စင်ချိုင်းက သူမကိုမသိပေမယ့် သူမက တိမ်စင်ချိုင်းကိုသိနေခဲ့ပါသည်။

မတွေ့တာကြာပြီမို့လားမသိ၊ တိမ်စင်ချိုင်းက ရုပ်အနည်းငယ် ပြောင်းသွားသလိုပင်။ သို့သော် ပိုပြီးခန့်သန့်လာသည်ဆိုတာတော့ မသိရဘဲ ပြောရပေမည်။

သို့ပါသော်လည်း အရယ်အပြုံးမရှိ တင်းစိပ်နေသောနှုတ်ခမ်း

နှစ်လွှာကတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပင် ဘာမှမပြောင်းလဲခဲ့ပါ။ ငယ်
ငယ်တုန်းက အဖေအလုပ်လုပ်သောပန်းခြံထဲမှာ အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရ
သော အင်္ကျီအဖြူရောင်လေးနှင့် တိမ်စင်ချိုင်းကို သူမမြင်ယောင်မိပါ
သေးသည်။

ထိုအချိန်တုန်းက တိမ်စင်ချိုင်းက သူ့မိခင်လက်ကိုင်ကင်္ကျာ ပန်း
ခင်းကြား ဖြတ်လျှောက်လာပါသည်။ ထိုအချိန်က ထိုအမျိုးသမီးကို
တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့မိခင်ဟု သူမ မသိခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ အကယ်၍များ သိခဲ့
ပါလျှင် ထိုအမျိုးသမီးရဲ့မျက်နှာကို အလွတ်ရလုနီးပါး ကြည့်ခြင်းပင်
သေချာသည်။ အခုတော့ ငယ်ငယ်လေးနှင့်ပင် သိပ်ချောနိုင်လွန်းသော
တိမ်စင်ချိုင်းကိုငေးမောရတာနှင့်ပင် ရှိလက်စမျက်လုံးနှစ်လုံးထက် အပို
လိုချင်မိပါသေးသည်။

ထိုအချိန်တုန်းက သူမက တိမ်စင်ချိုင်းကို အခုမှတွေ့ဖူးတာထက်
ဆိုပေမယ့်လည်း ပန်းလက်ပေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ တိမ်စင်ချိုင်းကလည်း
ဘာမှမမေးပါဘဲ အလွယ်တကူယူထားခဲ့သည်။ သူမ မျှော်ရှင်ခဲ့ရဖူးထိ
သည်။ သူ့နာမည် တိမ်စင်ချိုင်းဆိုတာကိုပါ သူမကိုပြောပြခဲ့သေးသည်။
သို့သော် နောက်နေ့မှာ တိမ်စင်ချိုင်းလာဦးမှာပဲဆိုပြီး မျှော်နေ
ပေမယ့် စိတ်မကောင်းစရာသတင်းကပဲ လွယ်ကူလျှင်မြန်စွာ ပျံ့လွင့်

ခဲ့ပါသည်။

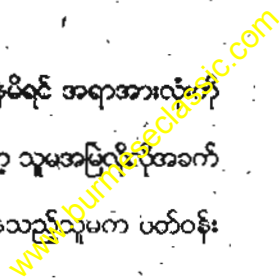
တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့အမေက ဖုန်းပြောနေရင်း မေ့လဲသွားရာမှ သတိ
ပြန်မလည်လာတော့ဘူးတဲ့။ သူမ တိမ်စင်ချိုင်းနဲ့ထပ်တူခံစားခဲ့ရပါ၏။
မိကြားနေသောတိမ်စင်ချိုင်းရဲ့ခပ်ခွမ်းခွမ်းပုံက သူမနှလုံးသားထဲမှာ
ဈေးကွက်မျက်မရနိုင်အောင်မင် ခွဲထင်ရစ်နေခဲ့ပါသည်။

နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း အခုလိုဆောင်ဦးရာသီလေးတွေမှာ သူမတို့
အလုပ်လုပ်သောဦးမှာ နှစ်ပတ်လည်နေ့ရောက်တိုင်း နှင်းဆီပန်းတစ်စည်း
ဖက်စည်းလာဝယ်နေကျဖြစ်သော တိမ်စင်ချိုင်းကို သူမအလုပ်လုပ်နေ
ရင်းဖြင့်ပင် ငေးမောနေရသည်က အလုပ်များသောသူမအတွက် ဖာလုပ်
ကြီးတစ်လုပ်ပင်ဖြစ်၍နေခဲ့ပါသည်။

သူမတွေးမိတွေးရာတွေးပြီး ရပ်နေမိခဲ့သည်မှာ အချိန်မည်မျှကြာ
သွားခဲ့သည်မသိ။ သူမသတိရသွားချိန်မှာတော့ လက်ထဲမှခေါက်ဆွဲစုပ်
ဝင် အေးစပြုလာပါပြီ။

“ဟာ! ဒုက္ခပဲ”

အမြဲတမ်းအတွေးတစ်ခုတည်း နှစ်ဝင်နေမိရင် အရာအားလုံးကို
ဓမ္မသွားတတ်သည့်သူမရဲ့အကျင့်ဆိုးကြောင့်တော့ သူမအမြဲလိုလိုအခက်
တွေ့ရပါသည်။ စက်ဘီးကိုသာ တရဒွန်းနင်းနေသည့်သူမက ပတ်ဝန်း

ကျင်သို့တာပင် မရှိတော့သလို။

“အား...”

လမ်းကွေ့တစ်ခုသို့အရောက်မှာတော့ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော လူတစ်ဦးနှင့် ပက်ပင်းတိုးမိသွားသည်။ စက်ဘီးစီးကျွမ်းကျင်လှပါချည်ချဲ့ဆိုတဲ့သူမက အရှိန်ကိုဘယ်လိုမှမထိန်းချုပ်နိုင်တော့ပါဘဲ မျက်စိကိုသာစုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုလူကလည်း အော်သံစူးစူးကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ခုန်ရှောင်ပစ်လိုက်သော်လည်း ခြေချောင်းလေးများကို ကြိတ်မြစ်အောင် ကြိတ်သွားသေးသော ထိုဘီးစုတ်ကြောင့်...

“အား...”

ခြေချောင်းများကိုထုပ်ကိုင်ကာ လမ်းမပေါ် ငုတ်တုတ်ပင်ထိုင်ချမိလိုက်ပါသည်။

“ဆော့နီ”

ထိုမိန်းကလေးက အသံကျယ်ကြီးနှင့် တောင်းပန်သွားပါသော်လည်း သူမကြောင့် နာကျင်သွားရသူကို လှည့်ပင်ကြည့်ဖော်မရ။ စက်ဘီးစုတ်ရှောင်လေးကတော့ အရှိန်မသေး၊ မြန်မြန်ဆဲ။

“ဟေ့...ဟေ့ အား... နာလိုက်တာ”

ထိုမိန်းကလေးနောက်ကိုပဲ ပြေးလိုက်ပြီး စက်ဘီးကို ဆွဲလှုပ်ရထားတောင်းနိုး၊ နာကျင်နေသောခြေထောက်ကိုပဲ ဥုံဖွမန်းရကောင်းနိုးနှင့် မျှောက်တတ်ရာရာ။

“တောက်!”

သူ ဒေါသအလိတ်လိုက် ထွက်သွားမိပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ လက်သိုင်း”

“ဒေါသဖြစ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား”

“ဒေါသဖြစ်တဲ့လူက လမ်းမကြီးပေါ် ခြေဆင်းထိုင်နေတော့ အံ့ ခြေရာပဲ”

“ဒီမိန်းကလေးကိုနှစ်ချက်တိတ်ဆွဲထိုးရမူ၊ ငါဒေါသက ပြောနိုင်မယ်”

“မိန်းကလေး... ဟုတ်လား”

“မျက်မမြင်အကန်းမကြောင့် ငါ့ခြေထောက်နာသွားပြီ၊ ငါ လမ်းမလျှောက်နိုင်လောက်ဖူးထင်တယ်”

“တကယ်လား”

“ငါ့ရုပ်က လိမ်နေတဲ့ပုံပေါက်လို့လား”

“ငါပွေခေါ်သွားမယ်လေ။ ကားပေါ်ရောက်စေ့ထိ”

“မင်းနိုင်ရင် ပွေ့လိုက်”

ထိုအခါမှာတော့ တိမ်စင်ချိုင်းဆိုသည့်လူငယ်က အတည်ပေါက်

ကြီးပင် အမှန်တကယ်ပွေ့ဟန်ပြင်လိုက်တော့...

“ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်”

“မင်းပဲ ပွေ့ဆို”

“အယုတ်တမာကောင်”

ပြောလည်းပြောကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရာမှ ထပစ်ခဲ့ပါတော့၏။

“အဲ့ဒီပုံစံက မင်းနဲ့မလိုက်တူးလက်သိုင်း”

“အဲ့ဒါ သော့တစ်ချောင်းပဲ။ အဲ့လိုပုံစံပျိုးကို မိန်းကလေးတွေ

က သိပ်ကြိုက်တာကွ”

“မင်း ငါ့ကိုထပ်လိမ်ပြန်ပြီလက်သိုင်း”

“မင်းက မယုံလို့လား”

“ယုတ္တိမှပရှိတာ”

“မင်းကို ငါသက်သေပြရမလား”

“သက်သေပြပြီးပြီလေ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ငါ ကောင်မလေးတွေနဲ့တွေ့တဲ့အချိန် မင်း
က ရှိမနေတတ်ပါဘူး”

“စောစောကတည်းလေ။ မင်းဟန်ဆောင်နေတာကို ဟိုက ဂရု
စတင်စိုက်မသွားဘူး။ လက်ပြုပြီး ဆော့ရီးလို့အော်သွားတာ။ ငါတည့်
ထည့်ကြီးကြားလိုက်ပါတယ်”

“ဟား... သွားပါပြီ။ လက်သိုင်းရဲ့သမိုင်းကတော့ အနက်ရောင်
ပြောင်းပြီထင်ပါရဲ့။ ဒီမိန်းကလေး လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မိန်းကလေးတွေရဲ့ပျော့ကွက်ကို ငါသိပါတယ်။ အေးဆေးပါ”

“စိုက်တင်ချမလို့လား”

ဟုဆိုကာ လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကာ လက်ငဲ့ထိုးဟန်ပြလိုက်
တော့ လက်သိုင်းက လက်ညှိုးလေးထောင်ပြီး ဆရာကြီးစိုက်ဖမ်း
တာ...

“နီး... နီး... နီး... နူးညံ့တဲ့မိန်းကလေးတွေကို ဒီလိုကြီးမလုပ်
သင့်ဘူးလေ”

“ဒါဆိုရင်”

“ဟား... ဟား... လွယ်ပါတယ်။ သူတို့ကိုစူးစူးရဲ့ရဲ့ကြည့်ပြီး
ဓူတ်တရက် နှစ်ချက်တိတိဆွဲနမ်းလိုက်။ မူးပြီးပျော့သွားစေရမယ်။ အဲ့
ဒါ အကောင်းဆုံးတိုက်တွက်ပဲ”

“အဲဒီမိန်းကလေးကို မင်းက အဲဒီလိုလုပ်မလို့လား”

“သူက ငါ့အသားကိုနာကျင်စေတယ်ဆိုတော့ ဒီထက်ဆိုသွားနိုင်တယ်”

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ လက်သိုင်းလေးရယ်။ ဒီတစ်ထက်တော့ မင်း အဲလိုအခွင့်အရေးလေး မရနိုင်တော့ဘူး”

“ဘာကြောင့် မရနိုင်ရမှာလဲ”

“အဲဒီမိန်းကလေးက မျက်လုံးပြူးပြူးလား။ မှေးမှေးလား။ အသားက ပြူသလား။ မည်းသလား။ နှာခေါင်းကရာ ပြားသလား။ ချွန်သလား။ ပြီးတော့...”

“တော်ပြီကွာ”

ထိုအခါမှာတော့ လက်သိုင်းက ကားပေါ်ထက်ကာ ကားတံခါးကို ကိုင်းဆိုဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ တိမ်စင်ချိုင်းကတော့ အခြားတစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီးပြုံးပြစ်တယ်ဆိုရုံမှတစ်ပါး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပကတိအေးချမ်းရိုးစင်းလျက်။

အခန်း (၄)

“တီ! . . . တီ!”

ကားဟွန်းသံကြောင့် လေသာဆောင်ပေါ်မှာ ပန်းရီဆွဲနေသော တိမ်စင်ချိုင်းက အာရုံနောက်သွားရသည်။

“တီ! . . . တီ!”

နောက်တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြန်တာကြောင့် သူကအောက်သို့ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ သူ့ကိုလက်ယမ်းပြုနေသော လက်သိုင်းကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အပေါ်တက်ခဲ့ဟုအဓိပ္ပာယ်ရသောပုံစံမျိုး သူကလည်း လုပ်ပြလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါကျမှ လက်သိုင်းက သူ့ကိုတစ်ချက်ပြုံးပြကာ အိမ်ထဲ
ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါမှာတော့ လက်သိုင်းရဲ့အထောက်ကို သူသိလိုက်
သည်။ သူ... သူ့အဒေါ်ထံမှ လက်ဆောင်ရလိုက်သည်ကားအသစ်
ကိုမြင်စေချင်လို့ပဲဆိုတာကိုပေါ့။

ကားလေးက မော်ဒယ်လ်မိန်းမရောင်လေးမို့ တစ်မျိုးဆန်းနေတာ
တော့ အမှန်ပါပဲ။ ထိုကားထက်ဆန်းစာက ဆွဲယှက်မိရေ့မှာရပ်နေတဲ့
လက်သိုင်းရဲ့ပုံစံပါပဲ။

သူက အံ့သြနေပေမယ့်လည်း လက်သိုင်းကတော့ သူ့ကိုပြုံး
ပြုံးကြုံးကြည့်နေပါသည်။ ထိုအပြုံးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဂုဏ်ယူနေသည့်
သဘောကိုဆောင်နေတာမို့ သူက ပိုအံ့သြရခြင်းပါပဲ။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ပန့်လုပ်လာတာလေး။ မတွေ့ဘူးလား”

ဟုဆိုကာ သူ့ဆောက်လက်စကော်ဖီခွက်ကိုပင် ခပ်တည်တည်
နှင့်မော့ချလိုက်သေး။

“အေးစက်နေပြီ။ Ice လား။ Hot လား”

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ပထမတော့ Hot ဖြစ်တယ်။ နောက်တော့ Ice ဖြစ်သွားတယ်”

“သိနေတာကို question လုပ်တာက မင်းအကျင့်ဖြစ်နေပြီ
ထက်သိုင်း”

“ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာကွာ။ မင်းတို့မြစ်ကြီးနားကလည်း
သွားစရာလာစရာကိုရှားပါးလွန်းတယ်။ ငါ့အသားကို လိမ်ကြည့်လိုက်
အပျင်းရည်တွေ စီးကျလာလိမ့်မယ်”

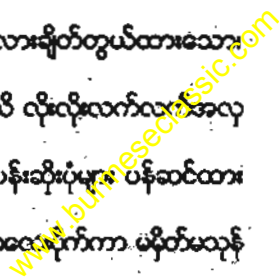
“မင်းပျော်မယ့်နေရာတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“စော်ပေါတဲ့နေရာကို။ ငါမပြောဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာရည်မှန်းထား
တယ်”

“ခွေးနာကွာ။ မင်းလက်ထဲရောက်မှပဲ ငါက မီးတောက်လုံးလုံးဖြစ်
သွားတော့တယ်”

ဆံပင်ပုံစံက ခူးရင်းသီးဆူးချွန်များလို တစ်ခေါင်းလုံးအစုလိုက်
ချွန်ချွန်ထောင်ထောင်လေးနှင့် ဟိုတစ်ပုံတစ်ပုံလုပ်ထားသော၊ ဘောင်းဘီ
မှာ ခိုနှိမ်ကြုံးမျိုးစုံကို တစ်ပြုံကြုံး မျိုးလို့များလားဆိုတဲ့တွယ်ထားသော
အင်္ကျီကော်လံထူထူမှာလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ လိုးလိုးလက်လုပ်အလုပ်
ဆင်ထားသော၊ နားတောင်းကိုလည်း ပုံဆိုးပန်းဆိုးပုံများ ပန်ဆင်ထား
သော လက်သိုင်းကို တိမ်စင်ချိ် က လက်ကလေးရက်ကာ မပိုတ်မသုန်

စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မျက်လုံးနှင့်မျက်ခုံးတို့မှာ ခြယ်ထားသော အိုင်းရဲ့ဒိုးများကို လက်ညှိုးလေးနဲ့တို့ထိလိုက်ပြီး...

"အပေါစားထင်တယ်၊ ထိလိုက်တာနဲ့ လက်မှာမည်းပြီး ကပ်လာပြီ"

"ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်"

"မှန်း၊ ဂျယ်တစ်ဘူးကုန်သွားပြီလား။ မင်းတော်တော်အချိန်ယူခဲ့ရမယ်နော်"

"ဟေ့ကောင် တိမ်စင်ချိုင်း"

"မင်း၊ ပန်ခ်အစစ်မဖြစ်သေးဘူး"

"ဘာလိုသေးလို့လဲ"

"လူရိုက်တုတ်နဲ့ လက်ပတ်ကြိုး၊ ပြီးတော့ မင်းလက်သည်းက အမည်းရောင်တွေက ကွာနေပြီကွား ထပ်မဆိုးခဲ့ဘူးထင်တယ်"

"အမှန်တော့ အဲ့ဒါတွေ ငါမဆိုးတတ်ဘူး။ ဆိုင်မှာသွားဆိုးတာ"

"ရိုးသားလွန်းသွားပြန်ပြီ။ ပန်ခ်တွေက အဲ့ဒီလောက်မရိုးရှင်းဘူးလေကွာ"

"ခွေးနာ၊ ငါ့ကိုလှောင်နေတယ်"

လက်သိုင်းရဲ့အပြောကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်

တာ ပြီးမိသွားကြပြန်သည်။

"ရော"

လက်သိုင်းက ရုတ်တရက်ဆိုသလို အင်္ကျီအိမ်ထောင်ထဲမှအချို့ရည်တစ်ဘူးကို တိမ်စင်ချိုင်းထံ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဒီလိုပုံစံမျိုးက ဘူးတို့နှစ်ယောက်ကြား အပြဲအချိတ်အဆက်ရှိခဲ့ကြသည်မို့ တိမ်စင်ချိုင်းအလေ့ပုံစံ။ လေထဲမှာပျံနေတဲ့အချို့ရည်ဘူးကို သက်တောင့်သက်သာမရှိ ဆွဲဖမ်းလိုက်ပြီး အဖုံးဖွင့်ကာ မော့ချလိုက်သည်။

"ဒါကို မင်းအိမ်ကယူလာတာလား"

"လမ်းက ဝယ်ခဲ့တာ"

"မင်းကို လူတွေစုပြုံပြီး ကြည့်မနေကြဘူးလား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မင်း တကယ်ပန်ခ်ဖြစ်နေလို့လေ"

"အဲ့ဒါ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ"

"မင်းအတွက်ကတော့ မထူးဆန်းဘူး။ သူတို့မျက်စိထဲမှာတော့

အိမ်ထဲထွက်ပါပေါ့"

"ဟုတ်တယ်နော်။ ဒီကပတ်ပုံစားပုံက တကယ်အလန်ကြီးဆို

မဟုတ်ဘူး"

“ဒီရိုးပွဲမှာ အဆိုတော်က ဘာဝတ်သွားသလဲဆိုတာပဲကြည့်ပြီး လိုက်တုကြတာ။ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ”

“အဲတော့ ငါက ဘာဆန်းနေလို့လဲ”

“ဆန်းတာပေါ့။ ငါတို့မြန်မာပြည်က အဆိုတော်တွေထဲမှာ မင်းလို ပန်ဒ်အမှန်အကန်ကြီးမှမရှိတာ။ ဆိုနေတဲ့သံစဉ်က Rap၊ ဝတ်ထားတာက Rocker တကယ်။ ပြောတာက ပန်ဒ်။ ဝတ်ထားပြင်ဆင်ထားတာက အော်တာ။ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ငါက မင်းကို စုတ်တံနဲ့ကော်ဖီကိုပဲ သိတယ်ထင်နေတာ”

“လက်သိုင်း၊ မင်း ငါ့ရဲ့မော်ဒယ်လ်လုပ်ပေးပါလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အရူးတော့မထနဲ့၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့”

“ဟ... အဲ့ဒါ စီးပွားရေးခွင်ပဲကွာ၊ အဲ့ဒီပန်းချီကားကိုသာ လေလံတင်လိုက်ရင်”

“သေချာတာကတော့ မင်းရုံးဖို့ပဲ”

ဟု ပျစ်ပျစ်နစ်နစ်ပြောပစ်ပါတော့သည်။ ရွံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသော လက်သိုင်းရဲ့မျက်နှာကြောင့် တိမ်ခင်ချိုင်းက တဟားဟားပင်အော်ရယ်နေသေးသည်။

“ရယ်မနေနဲ့။ ငါ မင်းကို အပြင်သွားဖို့လာဖို့တာ”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ့အန်တီလေးက အိမ်မှာ ပြာသာခတ်နေတာနဲ့ ငါကြည့်မရလို့ ချစ်ခွပ်ပြီး ထွက်လာတာ။ ရှင်းတဲ့နေရာပေါ့ကွာ”

“ရှင်းတဲ့နေရာ”

“ဘယ်မှသွားစရာမရှိလည်း၊ မြစ်ကမ်းဘေး သွားထိုင်မယ်ကွာ”

“ငါမြင်နေတယ်။ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း သပ္ပတ်အူကြီး အထွေထွေ ပျောလာဦးမှာ”

“ခွေးနာ၊ မင်း ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်တာတွေများနေပြီ။ ပြစမ်း! မင်း အာပုံတွေ ရေးခြစ်နေတာလဲ”

“ကြည့်မနေပါနဲ့။ မင်းက အနုပညာကိုမခံစားတတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မခံစားတတ်ရမှာလဲ”

“အဲ့ဒါဆို မင်း ကာရန်မကျ စည်းချက်မညီနဲ့ အမှားကြီးတွေဆို အဟုတ်ဘူး”

“ပြောချင်ရာပြော၊ မကြားလိုက်ဘူးဘဲ မှတ်လိုက်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ခြစ်တော့ ငါ့လက်နာတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ မင်းမျက်နှာက အညည်းထူထူ ပျို့လေး၊ ပြစမ်းပါ၊ မင်းပန်းချီ”

“ကြည့်မနေပါနဲ့ကွာ”

“ပြစ်ဒါ”

သို့သော်လည်း သို့လက်စပန်းချီကားချုပ်ကို တိမ်စင်ချိုင်းက ကိုယ်
လုံးကြီးနှင့် မလွတ်တလုံကာကွယ်ထားခဲ့ပါသည်။ လက်ကားသိုင်းကလည်း
လုပ်ချင်ရာကိုလုပ်တတ်သူတစ်ယောက်ပီပီ။ ပန်းချီကားချုပ်ကိုကွယ်ထား
သောလက်ကားသိုင်းရဲ့ကိုယ်လုံးကြီးကို မရမက တွန်းဖယ်ပစ်ပါတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

တိမ်စင်ချိုင်း ဘေးသို့ချောက်သွား၍ ပန်းချီကားကိုပြင်လိုက်
သောလက်ကားသိုင်းမှာ ခွေးလေးယားသီး ထိထားမိသူတစ်ယောက်
တွန့်လိမ်ခေါက်ကျွေးကာ အားပါးတရရယ်မောမိတော့၏။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်စရာကောင်းလို့ပေါ့ကွ။ မင်း တော်တော်ရယ်ရတဲ့ကောင်
ပဲ...ဟား...ဟား”

“ဘာမှားလို့လဲ။ ငါ့ပန်းချီကားက ဘာမှားနေလို့လဲ”

“မှားတာကမှ အကြီးအကျယ်ပဲ။ ဘာတဲ့ ပန်းချီကားရဲ့နာမည်အ
မျှော်လွင်တိမ်တိုက်တဲ့ သွေးထားတာက သစ်ပင်တစ်ပင်၊ ချောင်းထွေး
တစ်ခု၊ ခွေးလေးတစ်ကောင်၊ နွားရိုးခေါင်းပြတ်လေးတစ်ခု။ ဘာလဲ
တိမ်စင်ချိုင်း၊ မင်းရှူးနေပြီ”

“အဲ့ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ မင်း အနုပညာကိုမခံစားတတ်ပါ
ဘူးလို့”

“ပန်းချီဆိုတာက လွယ်လွယ်လေးပဲ။ ရှေးချင်သလိုရေး၊ ခြစ်ချင်
သလိုခြစ်၊ နာမည်ကိုခပ်ဆန်းဆန်းလေးပေးပြီး နာမည်ကြီးပန်းချီဆရာ
တွေလိုလိုလိုက်တာနဲ့... ပန်းချီချစ်သူတွေက ဘာလေးညာလေးနဲ့
အိဗ္ဗာယ်အမျိုးမျိုးကောက်တော့တာပဲ။ ဒါကိုမဟုတ်ပါဘူးလို့ပြောရင်
မင်းလိမ်နေပြီ”

ဖွဲ့ချက်တွေတင်ချင်သလိုတင်ပြီး ချောင်ပိတ်လိုက်သည်။ လက်ကား
သိုင်းရဲ့စကားပရိယာယ်က လှလွန်းလှသည်။ မဟုတ်ပါဘူးဟုအမျိုးမျိုး
ပြောစန့်ရှင်းနေရင်လည်း သူက လူလိမ်ခြစ်တော့မည်။ ဟုတ်ပါတယ်လို့
ပြောပြန်ရင်လည်းမဟုတ်။ ဒါဆိုရင် သူက ထိုစကားအတွက် ဘာပြန်ပြော
မှာလဲ။

မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး လက်သီးတစ်ချက်ကို လက်ကားသိုင်း
ကလက်မောင်းပေါ် ခပ်နာနာလေးထိုးပစ်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့။
လက်ကားသိုင်းကတော့ သူ့စကားခွန်းအတွက် သဘောကျကြီးကျသော
အတိတ်နေလေရဲ့။

“ဒါဆို မင်းရဲ့ပန်းခဲတိုင်လဲ”

“ဟေ့ဟေ့၊ အူနဆင်နင်း၊ ခံစားမနေနဲ့၊ အဲဒီပြဿနာက ပြီးပြီ၊
ငါအံ့ပိုင်နိုင်သွားပြီ”

“ဘာ! အူနဆင်နင်း၊ ဟုတ်လား။ မကြားဖူးပါဘူး။ အူနကွဲဝယ်
ပဲ ကြားဖူးတာပါ”

“ဆင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကွဲဖြစ်ဖြစ်၊ တီဇ္ဇာန်ချင်းအတူတူပဲ။ လာ၊ သွား
မယ်။ ရာသီဥတုသာယာနေတယ်။ အချိန်ကိုက်ပဲ”

“ဆင်းနှင့်၊ အင်္ကျီလဲမယ်။ ကားသော့သွားယူမယ်”

“အိုကေ (၅)မိနစ်စောင့်မယ်၊ သွားပြီ။ မင်းရဲ့ဆံပင်တွေ လေး
ပဲပဲနဲ့၊ ညင်သာစွာ နမ်းရှိုက်ခွင့်ရချင်သေး”

ကောင်းမြတ်ရဲ့သီချင်းကို မဟုတ်တာတွေကြီး အင်္ကျီဆွဲ
ဆိုသွားသောလင်္ကာသိုင်းကို သူတစ်ချက်တော့ ဟက်ခနဲရယ်မိလိုက်
သေးသည်။

အခန်း (၅)

လက်ထဲမှပန်းတစ်ဖွေက နှမ်းအိမ်ပြုလာခဲ့ပါပြီ။ ဒီနေ့တော့ သူမ
တော်တော်ကြီးအခက်တွေ့နေရပါသည်။ ခြံထဲမှာ ခူးရတော့မည်ပန်း
တွေက မြိုင်ဆိုင်နေသည်။ ပန်းကိုဖောက်သည်ဝယ်မည်သူက ဘယ်လို
မှမရှိသေး။ သူမခေါင်းတွေပင် ပူထူချင်လာသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်
သူမ မနက်ဖြန်နီနက်ကို ရှေးမှာ ပန်းထွက်ရောင်းရတော့မည်ထင်ပါရဲ့။

ပန်းတွေကိုပြလိုက်လျှင်ပင် အဝယ်တော်တွေက အကြောင်းပြော
အမျိုးမျိုးနှင့် ငြင်းလွှတ်နေကြသည်။ ပန်းရဲ့ပွင့်ဖတ်က ညှိုးတယ်ဆိုလား။
ပန်းအရွက်က ခြောက်တယ်ဆိုလား။ ဝတ်ဆံက အရောင်မှိန်တယ်ဆို

လားနှင့် ဒီလောက်လှပနေတဲ့ပန်းပွင့်တွေကို မရမကအပြစ်ရှာသည့်သူ
တွေကို မုန်းမိလာသည်။

သို့သော် သူမနောက်ဆုံးသိလိုက်ရတာက ဈေးမှာပန်းတွေက
ဖော့ချင်းတိုက် ပေါနေလို့မိဆိုတာပါပဲ။ သူမစိတ်ထဲ ကြူးဝါးထားမိပါ
သည်။ နောင်၊ ပန်းရူးတဲ့အချိန် သူမတို့ခြံထဲ အလှအယက်လာဝယ်ကြ
လို့ကတော့ ဈေးကိုမတန်ထရောင်ပစ်ဦးမယ်ဟုမဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ် ခြေထောက်ညောင်းပြီး မောပန်း
သွားရသူက သူမပါပဲ။ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပန်းတစ်ပွင့်ကြီးကို စက်ဘီးရွေ
ခြင်းထဲထည့်ကာ ဘီးလီမိရာနင်းနေမိပါသည်။ မနက်ဖြန်မနက်ဈေးမှာ
ပန်းရောင်းရမည့်အဖြစ်ကို စိတ်ပျက်မိတာအမှန်ပါပဲ။ အကယ်၍မရောင်း
ပြန်လျှင်လည်း သူမအဖို့ နေ့တွက်မလိုက်လှ။ သူမတို့ရဲ့မိသားစုအခြေ
အနေက အလုပ်ကိုလစ်ဟင်းခံ၍မရပါ။

သူမစိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ပင် စက်ဘီးကိုထိုးရစ်လိုက်ပြီး အုတ်တိုင်
လေးပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဗိုက်ထဲမှ ဂလူဂလူနှင့်မြည်
ဟည်းလာတာကြောင့် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ပေါင်မုန့်တစ်ထုပ်ကိုဖောက်
ကာ သုံးထိုးနှင့်အပြီးစားလိုက်ပြီး ရေသန့်ဘူးထဲမှရေကိုမော့ချသည်။
ကံဆိုးချင်ပြန်တော့ ရေသန့်ဘူးထဲမှရေက ပါးစပ်ထဲပြည့်အောင်

စင် မရောက်လိုက်နိုင်။

“ဟင်! ရေတောင်ကုန်သွားပြီပဲ။ ရေဆာတယ်ဆိုကာမှ အရေး
ထဲ”

ဟု ပါးစပ်မှလည်း ပွတ်တွတ်ပွတ်တွတ်ကလေးပြောကာ ခေါင်းကို
ကောင်းကင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မော့ကာ သူးထဲမှကပ်ကျန်နေသောရေ
မှုန့်ရေမွှားလေးတွေကို ပါးစပ်ထဲရောက်အောင် ခါချလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ စိတ်တိုခိုးပုံဖြစ်လာတော့သည်။ စိတ်တိုတိုရှိ
တာနှင့်ပင် ရေသန့်ဘူးခွံကို မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲ အားကုန်ပစ်ပေါက်ပစ်
ခါတော့သည်။

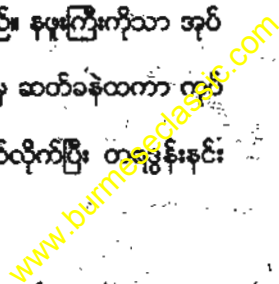
ထိုအချိန်မှာ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသောလူတစ်ယောက်...

“ဖွိုင်း”

“အား...”

“ဟိုက် ! မှားပြန်ပြီ၊ ပြဿနာပဲ”

ထိုလူမှာ တော်တော်နာသွား၍ထင်သည်။ နဖူးကြီးကိုသာ အုပ်
ပြီး ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။ သူမက ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ ကွပ်
ချောင်းချောင်းလေးနှင့် စက်ဘီးဒေါက်ကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး တရဖွန်းနင်း
မုန့်ပဲတော့သည်။

“ဟေ့... ဟေ့”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူတွေဝေမနေတော့ပါဘဲနဲ့ နင်းပြေးသွားသေးစက်ဘီးခဲပုပ်ရောင်နောက် အားကုန်ပြေးလိုက်ပစ်တော့၏။ သူမ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လန့်သွားရသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ခြေထောက်တွေကို ပို၍ပင် အရှိန်ထည့်ပစ်သည်။

စက်ဘီးက ပိုမြန်သွား၍ သူမကလည်း ပြေးနှုန်းကိုပိုမြှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ အနောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်မိလိုက်ပြန်သည်။

“ဘုရားသခင်ကယ်ပါ။ ဒီလူ မမောသေးတူးလား။ ဂတယ်အေး သူပဲလိုက်နိုင်မလား။ ငါကပဲ ပြေးနိုင်မလား။ ပုရစ်ဖူးတဲ့ကွ”

သူမကလည်း အားနှင့်မာန်နှင့်အားကုန်နင်းနေပါ၏။ သို့သော်လမ်းချိုးတစ်ကွေ့သို့အရောက်မှာတော့ သူမရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှဖြတ်ပြေးလာသောကလေးငယ်ကြောင့်...

“ဟေ့... ဟိတ်... အား...”

အရှိန်ကိုလည်း မထိန်းနိုင်။ ကလေးကိုလည်း တည့်တည့်ကြီးထိတိုက်ပစ်နိုင်သည်မို့ စက်ဘီးလက်ကိုင်ကိုလှည့်ချကာ မြောင်းကြားထဲတိုးဝင်ပစ်တော့သည်။ စက်ဘီးက မြောင်းရဲ့ဘယ်ဘက်ကိုကျသွားပြီ သူမက မြောင်းရဲ့ညာဘက်သို့ အပိုလိုက်လေးပြုတ်ကျသွားသည်။

ရွတ်တရက်ဆိုသလို ခူးတစ်ဖက်က ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး တံတောင်ဆစ်က ကွဲသွားရသည်။ Accident ကြောင့် နာကျင်လွန်း၍ မြေကြီးပေါ်မှ မထနိုင်ဖြစ်နေသော သူမက အင်္ကျီကုတ်စကို အနောက်ဘက်မှ အဆွဲခံလိုက်ရပါသည်။

“အား...”

လည်ပင်းအစ်သွား၍ ဒုတိယအကြိမ်ပြန်အော်လိုက်မိသည်။

“ပြည်ပြည်ထူပါ။ ခြေထောက်နာနေတယ်”

“မင်းကို ငါက ကူညီနေတယ်များ ထင်နေသလား”

“ရှင်!”

ထိုအခါကျမှ သူမက အခြေအနေကိုသိမ်းစားမိပြီး အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ သူမမျက်လုံးကြီး ပြူးသွားရသည်။

“ဒီမှာတွေ့လား ငါ့နဖူး။ မင်းကြောင့် အခုထွက်သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ သူ့နဖူးကိုလက်ညှိုးထိုးပြလာသည်။ သူမကြောင့်ဆိုတာ မှန်နေတာမို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် သူမက နဂိုထဲက စွာလန်ကျလေးမို့...

“ဒီမှာတွေ့လား။ ကျွန်မက ရှင့်ထက်ပိုနာသွားတာ”

ဟုဆိုကာ အားကျမခံနှင့် ကွဲသွားသောတံတောင်ဆစ်ကို အင်္ကျီ

လက်ပင့်ကာ ပြုလိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့် မဆိုင်ရမှာလဲ။ ရှင်သာ ကျွန်မနောက် အခုလိုပြော မလိုက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မလည်း အခုလိုဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“မင်းက ပြေးတာကို ငါလည်းလိုက်မှာပေါ့ကွ”

“ရှင်က ကျွန်မကိုကြိုက်လို့လား”

“ဟေ့ဟေ့... မင်းစကားပြောတာ ကြည့်ပြော”

“သိဘူးလေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နောက်ကို ယောက်ျားတစ် ယောက်က သံသယမရှိလိုက်အေတယ်ဆိုတော့ တွေးစရာဖြစ်သွားတာပေါ့”

“မင်းကို ငါစိတ်တိုလာပြီနော်”

“အဲ့ဒါ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့မဆိုင်ရမှာလဲ။ မင်းကြောင့် ငါ့အသားနာတာ နှစ်ခါ ရှိပြီ။ မင်း ငါ့ကိုလျှော်ကြေးပေး”

“ရှင်က အဲ့လိုပဲလုပ်စားနေကျလား”

“ဘာလဲ၊ မင်းစကားက စော်ကားလှချည်လား”

“ထူးလိုက်ပါတော့။ ရှင့်အသားနာလို့ လျှော်ကြေးပေးရမယ်။ နှစ်ခါရှိပြီဆိုတော့ တစ်ခါက ဘယ်တုန်းက ထပ်တိုးသွားတာလဲ”

“မင်း ဦးနှောက်မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ရှင် မသိသေးလို့ ကျွန်မက အတန်းထဲမှာ အဆင့်တစ်ချည်းပဲ ရတာ”

ရတောင့်ရဲအချိန်လေးမှာတောင် ကပ်ကြားနေသောသူမကို သူ ချည်းနည်းတော့ မြင်ပြင်းကပ်သွားသည်။

“အဲ့ဒီ စက်ဘီးခဲပုပ်ရောင်ကို ငါ ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်။ နေ့ညနေက မင်းငါ့ခြေထောက်ကို တက်ကြိုတ်သွားတယ်လေ။ ခေ့၊ နေ့ပြုလိုက်ရတာ။ သုံးထောင်ကျန်သွားတယ်”

ထိုအခါကျတော့ သူမမျက်လုံးက ပိတ်ပြီးကျယ်သွားရသည်။ သုံး ထောင်ဆိုသောငွေကြောင့် နာကျင်နေသောခက်ရာတွေကိုပင် မေ့လျော့ သွားရသည်။

“ဘာ၊ သုံးထောင်”

“ဟုတ်တယ်။ အဲ့ဒါ မင်းငါ့ကိုပြန်လျော်”

သူမဦးနှောက်ထဲ အကြပ်ခိုက်သွားရသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နေ့ကာလနှင့်ဒီနေ့လူ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေရတယ်လို့။ ပိတ်ကံဆိုး စတာတ သူမကိုကောင်းကောင်းမှတ်မိနေခြင်းပါပဲ။

မှန်နေရင်တော့ ခေါင်း ဦး နာခံတတ်တဲ့အကျင့်လှလှလေးက

လည်း သူမမှာရှိနှင့်ပြီးတာမို့ သူမဘာပြန်ပြောရမှန်းပင်မသိတတ်တော့။ သေချာတာကတော့ သူမအိတ်ထဲ ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ထက်အပြင် ပိုမပါ တာပါပဲ။

“မနေ့က သုံးထောင်၊ အခုက ငါ့နဖူးယောင်သွားတယ်။ အခုည့် ဆုံး တစ်ထောင်ငါးရာလောက်တော့ကျမယ်။ စုစုပေါင်း လေးထောင်ငါး ရာ။ ပေး... အခု”

“ဟိုလေ... ဟို... အဲ... အဲမယ်... ရှင်က ကျွန်မကို အဲ့လို စွမ်းစွဲနေရအောင် ကျွန်မဆိုတာ ရှင်ဘယ်လိုပြောနိုင်လို့လဲ”

“ငါ့ဦးနှောက်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး လှည့်ပတ်နေတုန်း ရှိသေးတယ်။ အဲ့ဒီဘွတ်ဒီနပ်အနီရောင်ကိုရော၊ ဒီဆံပင်တိုနှောင့်နှောင့် ကိုရော၊ ဒီအင်္ကျီအနွေးထည်အဖြူရောင်ကိုရော၊ ဒီစက်ဘီးခဲပုပ်ရောင် ကိုရော ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ မနေ့ကအင်္ကျီကို မင်း က ပြန်ဝတ်မိတာကို။ ကြာတယ်ကြာတယ်ကွာ။ ပေးလျှော်ကြော”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင်မသိနိုင်တော့။

“ခဏလေးနော်။ ကျွန်မ စက်ဘီးသွားထောင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဒီတစ်ခါပြေးရင်တော့ မင်းမလွယ်ဘူးမှတ်”

“ဘယ်သူက ပြေးမယ်ပြောလို့လဲ”

ဟုပင်ခပ်တည်တည်နှင့် အော်ပစ်ပါသေး၏။ အမှန်တော့ သူမ စာမတ်တကာ စဉ်းစားဖို့အချိန်ဆွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက လဲ ချသောစက်ဘီးကို ကောက်ထောင်ကာ၊ လွင့်ကျသွားသောပန်းတစ်ပွေ့ မှီ လိုက်ကောက်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှာတော့ သူမက တစ်ခုခုကိုအကြံရသွားပုံမျိုးနှင့် သူထံ အောက်လာကာ သူ့ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးပြုံးပြလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မြောင်းလဲသွားသောမျက်နှာလေးကြောင့် သူအံ့သြသွားမိပါသည်။

“ရော”

ဟုဆိုကာ ကိုင်ထားသောပန်းတစ်ပွေ့ကို သူထံလှမ်းပေးလိုက် သည်။ ထူးဆန်းတဲ့အပြုအမူကြောင့် သူက မှင်တက်မိနေစဉ်...

“ယူလေ”

ဟုဆိုကာ သူလက်ထဲ အတင်းတွန်းထည့်လိုက်သည်။

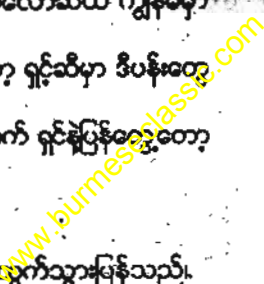
“ကျွန်မက ပန်းရောင်းတယ်။ အခုလောလောဆယ် ကျွန်မမှာ

ပွဲကိုလျှော်စရာပိုက်ဆံပါမလာသေးဘူး။ အဲ့တော့ ရှင့်ဆီမှာ ဒီပန်းတွေ

ကို လေးထောင်ငါးရာခွဲအပေါင်ထားခဲ့မယ်။ နောက် ရှင့်နဲ့ပြန်တွေ့တော့

ပြန်ရွေးမယ်နော်”

ဟု ပြုံးပြီးရှင်ရှင်လေ ပြာကာ လှစ်ခနဲရွက်သွားပြန်သည်။

၆၄ ❀ မယ်ခိုင်

ထိုအခါမှာတော့ သူက ပန်းတစ်ပွေ့ကြီးနှင့် မှင်တက်မိနေ၍ သူမနောက် ပြေးမလိုက်နိုင်တော့ပါ။ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုးကို ကြားလည်း မကြားဖူး။ ကြားလည်း မကြားခဲ့ဖူးတာမို့ သူတော့ဝေကြောင်နသွားခြင်းပါ။

“ဘာလဲ၊ ရှောင်ဆင်းနေတာလား”

ဟုဆိုကာ သိပ်ရင်းနီးသောအသံတစ်ခုက နောက်နားလေးစီ မှထွက်ပေါ်လာသည်။ မှန်ပါသည်။ သူ့ရဲ့အချစ်တော်ကြီး တိမ်စင်ချိုင်း ပါပဲ။

“ကောင်မလေးက ပန်းတစ်ပွေ့ပေးပြီး ထွက်ပြေးသွားလို့ ဟတ် ထိသွားတဲ့ မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်းပေါ့”

“သေလိုက် တိမ်စင်ချိုင်း။ သွားသေလိုက်”

“အမှန်တကယ်သေသင့်တာ မင်း... လက်ာသိုင်း။ ပန်းကို အပေါင်ခံတာ တစ်လောကလုံးမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိမယ်”

“တော်တော်လည်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဗိုကေက ကတုံးရိတ် ခံလိုက်ရပြီ”

“ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်ပဲကြားဖူးပါတယ်”

“ဒီအစားပွဲက ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ မဆိုးဘူး။ ဒီကောင်မလေး ကိုတော့ ဒီအကြောင်ရိုက်လို့မရတာ သေချာတယ်”

“ပန်းလေးက မွှေးမယ့်ပုံပဲ။ ငါ့ကိုတစ်ပွင့်လောက်ပေးပါလား။ တိမ်စင်ချိုင်းက ခန့်သလိုဖြင့် ခပ်လှောင်လှောင်ပြောလိုက်သည်

ထွင်း...

“နဖူးကို ရေသန့်ဘူးနဲ့ အပေါက်ခံနိုင်ရင်၊ မင်းခြေထောက်ကို ထုတ်သေးသေးနဲ့အချိန်ခံနိုင်ရင်... ရတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

လက်ာသိုင်း၏ မချီတင်ကဲအသံကြောင့် တိမ်စင်ချိုင်းက အားပါး အရရလယ်မိလိုက်သည်။

အခန်း (၆)

ပန်းကြီးတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် အိမ်ထဲဝင်လာတော့ သိပ်စကားများ
ဆွဲအန်တီလေးက...

"ပန်းတွေက ဘယ်ကဝယ်လာတာလဲ။ အတော်ပဲ၊ ဘုရားအိုးညှို့၊
အုတ်တုံး"

ဟုဆိုကာ သူ့ဆန္ဒကိုပင်မမေးတော့ဘဲ သူ့လက်ထဲမှပန်းကို လှမ်း
ယူလိုက်သည်။

"ပန်းဝယ်ရင်လည်း ကြည့်ဝယ်ပေါ့ဦးတူရယ်။ ပန်းက နည်းနည်း
အောင် ညှို့၊ နေပြီ။ ပန်းသည်က မင်းကိုရိုက်စားလုပ်လိုက်ပြီ"

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါမှာတော့ အမှန်တကယ်ပဲ အပတ်ခံခဲ့ရသောသူက စိတ်စိုက် သွားရပါသည်။ ဒါကြောင့် အနိတိလေးလက်ထဲမှပန်းကို ကယျာကာယာကြီး ဆွဲလှလိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူက ဝယ်လာတယ်ပြောလို့လဲ”

“ဟင်! ဝယ်လာတာမဟုတ်ဘူးလား။ ဒါဆိုလက်ဆောင်ရလာတာ လား”

ထိုအခါမှာတော့ သူက ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် မှင်သေသေပင်... .

“ဟုတ်တယ်”

“လက်ဆောင်ပေးတဲ့လူက နည်းနည်းဂေါက်မယ်ထင်တယ်။ ဘုရားပန်းလဲတဲ့ဂန္ဓမာပန်းကြီးကို”

ထိုအခါမှာတော့ သူကမဆိုင်းမတွပင်... .

“ဟုတ်တယ်၊ သူက နည်းနည်းဂေါက်နေတယ်။ ဦးနှောက်ထဲ မကောင်းဘူး”

သူက ကျေးကျေးနပ်နပ်ကြီးပင် ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

“ဒီတူလေးဒေါ်နှစ်ပေ က် ဘာတွေပြောပြပြီးနေကြတာလဲ”

အသံပေး၍ လှေကားအတိုင်းဆင်းလာသော ကြီးတော်ကို ဆွဲ က မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မမရေ၊ မမရဲ့တူက ထူးထူးဆန်းဆန်း ပန်းတွေဝယ်လာ ထို့”

“ဟုတ်လား၊ ငါ့တူက ဒါမျိုးကတော့ နူးညံ့တတ်သားပဲ”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး”

ထင်ချင်ရာထင် ပြောချင်ရာပြောနေကြသော ဒီအဒေါ်နှစ်ယောက် စတို သူစိတ်ပျက်လာသည်။

သူက ချောလဲရောထိုင်မနေတတ်သူမို့ အတင်းခွတ်ပင်... .

“ဒါ သားဝယ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားအိုးထိုးဖို့လည်း မဟုတ် ဘူး”

“ဟင်! ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေးပျို၊ ကောင်မလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးတာပါဆိုရအောင် ထည်း ဂန္ဓမာပန်းကြီး၊ ပြီးတော့ အလှလည်းမဆင်ထားဘူး”

“ဟား... ဟား... ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အနိတိလေးရော့ကြီး တော်ပါ ညံ့သွားပြီ”

“မှန်မှန်ပြောစမ်း ကောင်လေး”

“ဟဲ့ဟဲ့... ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆီက အကြွေးသိမ်းလာတာ”

“ဟုဗျေ!”

“အိမ်မှာခိုင်းတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိကြဘူးလား”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ အစ်ကိုလေး”

အိမ်ရှိလူများအားဖုံး သူ့ကိုအခိုက်တကြည့်ကြည့်ရှိနေကြတာမို့ သူတိုးတိုးလေးညည်းတွေးလိုက်တာနှင့်ပင် လူက အဆင်သင့်ရှေ့မှောက်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။

“ရှေ့... ယူသွား။ ဒီပန်းတွေကို ငါ့အခန်းထဲမှာ အလှဆုံးဖြစ်အောင် ဆင်ယင်ထားလိုက်”

“ရှင်!”

သူ့စေခိုင်းလိုက်သောမိန်းကလေးအပါအဝင် အဒေါ်နှစ်ယောက်ကပါ အံ့သြသွားရပါသည်။ သို့သော် သူ့ပုံစံကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် အနည်းငယ်ပျော်ရွှင်နေသယောင်။

“သားအခန်းထဲမှာ ပန်းအလှဆင်ချင်ရင် ကြီးလုပ်ပေးမှာပေါ့။ ဒီဂန္ဓမာပန်းတွေက မလှပါဘူး။ ကြီး နှင်းဆီပန်းနဲ့လုပ်ပေးမယ်။ ဟုတ်လား”

“မလိုချင်ဘူး”

“နှင်းဆီပန်းမှ ပိုလှမှာပေါ့ ငါ့တူရယ်။ အန်တီလေး တာဝန်ယူမယ်။ သားအခန်းတစ်ခုလုံး နှင်းဆီလွင်ပြင်ဖြစ်စေရမယ်”

“နှင်းဆီလွင်ပြင်ဖြစ်တော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“လှတယ်လေး။ ဂန္ဓမာထက်တော့ သာတာပေါ့”

“ဒီဂန္ဓမာပန်းရဲ့တန်ဖိုးကို အန်တီလေးနဲ့ကြီးတော် မသိပါဘူး”

“သားပြောမှသိမှာပေါ့”

“သားရဲ့နဖူးကို ဘူးခွံတစ်ခွံနဲ့ ဘယ်သူပေါက်ဖူးလဲ”

“အမယ်လေး၊ သားရယ်။ ဘူးခွံနဲ့ပေါက်ဖို့မပြောနဲ့ မတော်တုဆီမီရင်တောင် အဲ့လိုလုပ်တဲ့လူကို ကြီးက ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“သားရဲ့ခြေထောက်ကို အရမ်းနာသွားအောင်ရော လုပ်ဖူးကြသလား”

“အမယ်လေး... သားရယ်၊ အထူးအဆန်းပါလား။ အပြင်မှာ ဘာတွေဖြစ်လာပြီလဲ။ ပြောစမ်း! ကြီးကိုမြန်မြန်ပြောစမ်း”

“ဒေါသကိုလျှော့ပါဗျာ။ ဒေါသဆိုတာ ဖြစ်တိုင်းမကောင်းဘူးဗျာ။ ဒေါသဖြစ်ရင် ပန်းအပေါင်ခံရတတ်တယ်”

ဟု အစအဆုံးမရှိ တိုးလိုးတန်းလန်းကြီးပြောကာ လှေကား

တက်သွားသောတူတော်မောင်ကို အခေါ်နှစ်ယောက်က နားမလည်နိုင်ကြတော့။

ထူးဆန်းနေတာတော့ သေချာလှပါသည်။ သို့သော် သူမတို့နှစ်ယောက် သိပ်စိတ်မပူမိကြ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လက်ကားသိုင်းရဲ့မျက်နှာက ခါတိုင်းထက် ကြည်ရွှင်နေ၍ပါ။

သူမတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမောင်ချစ်မျိုးဆက်၊ တစ်ဦးတည်းသော တူလေးမို့ သူမတို့က အချစ်တို့ စုပြုံအုံ့ခဲလောက်အောင် ချစ်ရပါသည်။ မောင်နှမသုံးယောက်ရှိသည့်အနက် မောင်လေးတစ်ယောက်သာ အိမ်ထောင်ကျပြီး သူမတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် အမျိုးကြီးဘဝနှင့် အနီးထုတ်ပြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဒါကြောင့် သူမတို့ဘဝမှာ ချစ်စရာ ထိုတူတစ်ယောက်ကလွဲ၍ အခြားမရှိ။ သူမတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှန်သမျှကို ထိုတူရဲ့ နားမည်နှင့်ပင်ရိုနေခြင်းက သူမတို့ရဲ့အချစ်ကိုသက်သေပြနေသလိုပင်။ ဒါကြောင့် တစ်ဦးတည်းသောတူလေး လက်ကားသိုင်းက နည်းနည်းဆိုးချင်သည်။ သူထင်ရာကိုသာ တစ်စွတ်တိုင်းဆုပ်တတ်သည်။ သို့သော် သူမတို့ စိတ်ထဲ တူလေးအပေါ် ဘယ်လိုမှမမြင်မိ။ ဆိုးတယ်ဟုမထင်။ ယေဘုယျ သလို ပို၍ပင် ကလေးဆန်စွာ ချစ်စရာကောင်းသည်ဟုပင် မြင်တတ်မိ

သေသည်။

အခုလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ပန်းတွေတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်က ဘယ်အရသာမှန်းမသိ။ အမှန်တကယ် သူမတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတွက် အဟာဠိဖြစ်နေရပါသည်။

“ဟဲ့! အခုက ဘယ်သွားပြန်ဦးမလို့လဲ။ မိုးပဲချုပ်နေပြီ။ အပြင် နားအေးတယ်။ နှင်းမှုန်လေးတွေတောင် ကျနေတာကို”

အပေါ်ထပ်မှ အင်္ကျီလဲကာ ပြန်ပြေးဆင်းခဲ့သောလက်ကားသိုင်းကို ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူဟန်တားလိုက်ကြသည်။

“ကြီးတော်နဲ့အန်တီလေးက ဘယ်တုန်းက စပ်စုတတ်သွားတာလဲ”

“အရမ်းအေးတယ် သားရဲ့။ သားကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာစိုးလို့”

“မပူပါနဲ့။ အင်္ကျီအနွေးကြီး ဝတ်ထားပါတယ်”

“သား... ဒီနေ့ တိမ်စင်ချိုင်းနဲ့သွားအိပ်မလို့လား”

“ဒီမှာတွေ့လား”

ဟုဆိုကာ လက်ကိုင်ဖုန်းကို အခေါ်နှစ်ယောက် မြင်သာအောင် ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ထူးခြားရင် ဖုန်းဆက်မယ်နဲ့”

“သား”

သူလှည့်ထွက်ဟန်ပြုပြီးမှ ရုတ်တရက်နောက်ပြန်လှည့်ကာပြန်
ကာ...

“ဖုန်းခဏခဏမဆက်နဲ့နော်။ အာရုံထွေတယ်။ မြစ်ကြီးနားလာ
တုန်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရရင် ချက်ချင်း ရန်ကုန်ပြန်သွားမယ်”

ဟု သူ့ကိုသိပ်ချစ်သောအဒေါ်နှစ်ယောက်ကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်
သေးသည်။ သူဒီလောက်ခြောက်လှနဲ့လိုက်ရင် သူ့ကိုအကြာကြီးနေစေ
လိုကြတဲ့အဒေါ်နှစ်ယောက်က ငြိမ်နေမှာသေချာ၍ဖြစ်သည်။

သူပြောလိုက်၍ ငြိမ်သက်သွားသော အဒေါ်နှစ်ယောက်ကို သူ
ရယ်ချင်မိသွားပေမယ့် ခပ်တည်တည်လေးပင် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။
သူ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ဝင်တံခါးမကြီးက ပွင့်နှင့်ပြီးပြီမို့ သူက
ခပ်တည်တည်ပင် မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ရာသီဥတုအေးနေ၍ထင်သည်။ လမ်းထားခေါက်ချွေပြုတ်ဆိုက်တွေ
မှာ လူတွေစည်ကားနေပါ၏။ သူ ဘေးဘဝဲယာသို့ငေးကြည့်ရင်း လူအုပ်
ကြီးထဲမှ ကားကိုဖြတ်မောင်းလာမိသည်။ ထိုစဉ် စက်ဘီးခဲပုပ်ရောင်လေး
နှင့်သူမကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ဘာလာဝယ်သည်မသိ။

သူမတော့ သူ့ကိုမမြင်ပါ။ ဘာကိုအာရုံစိုက်နေသည်မသိ။ သူ

ချက်ချင်းပင် သူမဘာလုပ်မလဲဆိုတာ သိချင်သွားမိလေသည်။ မည်သူ
အကြောင်းအရာကိုမှ မစပ်စုဖူးတဲ့သူက သူမရဲ့အနောက်ကိုတိတ်တိတ်
လာလေး လိုက်ကြည့်ချင်မိတာကြောင့် သူမရဲ့အနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
ညွှန်လိုက်နေမိသည်။

ကားမီးဖွင့်ထားလျှင် သူမ သံသယရှိနိုင်တာကြောင့် ကားမီးကို
စိတ်ချပစ်သည်။ သူဟာ စက်ဘီးကို စိတ်မပါလက်မပါပင် ဖြည်းဖြည်း
ထားနင်းကာ လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ ကွေ့ဝင်သွားသည်။

ထိုလမ်းကျဉ်းလေးက ကားဝင်ရန်၊ ကားကွေ့ရန် အခက်အခဲရှိ
နိုင်သောကြောင့် ကားကိုလမ်းဘေးချရပ်ကာ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်
ညွှန်လှမ်းမိလိုက်သည်။

မြစ်ချင်တော့ ထိုအကွေ့လေး၌ပင် သူမကို မျက်ခြည်ပြတ်သွား
မိသည်။ သူက အင်မတန်အားသောလူတစ်ယောက်မို့ ထိုအနီးအနား
ခပ်စိုက်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝေ့ချာဝေ့ချာနှင့် တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ်ပတ်ကြည့်
တာ ရောင်းခြောင်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အိမ်ခပ်အိုအိုနိနိနိနိလေးရဲ့မျက်နှာစာမှာ ထိုးရပ်ထား
သော စက်ဘီးခဲပုပ်ရောင်က သူ့မြင်ကွင်းထဲ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

သူက အာရုံစိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖယောင်း
တိုင်မီးရောင်ရှိနေတာကို မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ ကောင်လေးနှစ်
ယောက်နှင့်စကားပြောကာ ရယ်မောနေသောသူမကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

သူမက ဘာတွေသဘောကျပြီး ရယ်နေသည်မသိ။ သူမရဲ့ရယ်
သံသေးသေးလေးက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ သဲ့သဲ့လေးပျံ့လွင့်လာပါ၏။ သူမ
က သူမနှင့်အတော်လေးရပ်ဆင်သည့် သူမထက် အတော်အတန်ငယ်
မည်ဟုထင်ရသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ခေါင်းကိုပုတ်ပုတ်ပြီး
ရယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ပါးစပ်ထဲကိုလည်း ဘာတွေကိုမဆန်းမပြုသွပ်ထည့်နေ
သည်မသိ။ တစ်ခုခုကိုပိုင်းခွဲပြီးစားနေတာတော့ သေချာလှသည်။ သူမ
ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ထိုမြင်ကွင်းကို မေ့မေ့လျော့လျော့ငေးကြည့်နေလိုက်
သည်။

ထိုခဏလေးအတွင်းမှာပင် သူ့ရင်ထဲသို့ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိတဲ့
ခံစားချက်ကြီးက တိုးဝင်လာသည်။ ထိုခံစားချက်က ဘာလဲဆိုတာ သူ
ကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်ခဲ့ပါ။

အခန်း (၇)

မနက်ဖြန်မနက်၊ ခြံထဲမှာ ခူးစရာပန်းမရှိ၍ ဒီနေ့တော့ ပန်းဖောက်
သည် သွားစပ်နေဖို့မလိုတာကြောင့် သူမက ခြံထဲမှာပင် ခြံရှင်ကိုအလုပ်
တွေ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေမိပါသည်။

ခြံရှင်ဦးလေးက သူမကို တူမရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်သလို
မုန်းများများရောင်းရလျှင်လည်း မုန့်ဖိုများများပိုပေးတတ်ပါသည်။ ဒါ
ကြောင့် သူမက အလုပ်ကိုပို၍ကြိုးစားမိပါ၏။

သူမ အားလျှင်အားသလို ခြံထဲမှာ ဝိုင်းကူနေတတ်တာကလည်း
အစဉ်အလာလိုပင် ဖြစ်နေပါ။ အခုလည်း သူမက ပန်းတောင်ပေါ်)

www.burmeseclassic.com

ပေါင်းမြက်တွေကိုရှင်းရန် မြေဆွနေနိုက်...

“ပုရစ်ဖူး”

“ရှင်... ဦးလေး သမီး ဒီမှာ”

ဟာ ပန်းရုံထဲမှ ခေါင်းလေးပြူးထွက်ကာ အသံပေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး အပြင်သွားစရာရှိလို့ အဲ့ဒါ ဝယ်သူတွေလာရင် သိ

ကြည့်ထားလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“ဦးလေး အပြင်မှ နည်းနည်းကြာမယ်။ မိုးချုပ်ရင်လည်း မ

နိုင်တယ်။ အားလုံးက အိမ်ပြန်ကုန်ကြတော့ သမီးပဲစောင့်နေပေးပါဦး”

ဦးလေးပြန်တဲ့အထိ”

“ဟုတ်ဟဲ့ဦးလေး။ ရပါတယ်။ စိတ်ချလက်ချသာသွား”

“ဪ... မိုက်ဆာရင် မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရှာစားလိုက်၊ ဟုတ်ပြီတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာဆိုသလို ခြံရှင်ဦးလေးကြီးကလည်း သူ

ကိုချစ်ခင်သလို သူမကလည်း ခြံရှင်ဦးလေးကြီးကို ဦးလေးရင်း

ယောက်လိုပင်သဘောထားသည်။ ငယ်ငယ်တည်းက အဖေအလုပ်

ရင် လိုက်နေကျမို့ သံယောဇဉ်က သေးလှတာမဟုတ်။

ဦးလေးကြီးရဲ့ကျေးဇူးက သူမတို့မိသားစုအပေါ်လည်း ကြီးလှ

ပါသည်။ အဖေက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ငှက်ဖျားဝင်ပြီး ဆုံးသွားတော့

သူမတို့မိသားစု အခုလိုအဆင်တပြေရှိလာအောင် ဦးလေးကြီးရဲ့ကူညီ

အောင်မှုတွေ အများကြီးပါသည်။ ဒါကြောင့် ဦးလေးကြီးက သူမရဲ့ဦးလေး

အဆင်းတစ်ယောက်ဆိုရင်လည်းမများပေ။

“လူတွေမရှိကြဘူးလား”

သူမအတွေး ဘယ်လောက်ထိပွားသွားမိသည်မသိ။ ငြိထဲ လူဝင်

တာပင် မသိလိုက်။ အခုတော့ သူမိမ်းစည်သည်က သူမနောက်နားလေး

ပင် ရောက်၍နေပေပြီ။ သူမကိုယ်သေးသေးလေးကို ပန်းရုံတွေ ကွယ်

အားတာကြောင့် မမြင်လိုက်ဖူးထင်ပါရဲ့။

“ဘာအလိုရှိလို့ပါလဲ”

“အမယ်လေး... ”

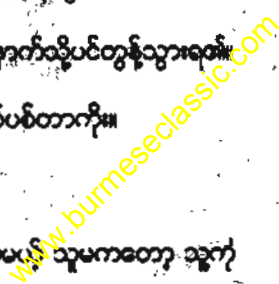
သူ့ရှေ့မှောက် ရုတ်တရက်ဆိုသလို သွားနေထွက်ပေါ်လာသော

သူမနဲ့တစ်ခုကြောင့် သူမနဲ့ဖျပ်သွားကာ နောက်သို့ပင်တွန့်သွားရ၏။

သူမကလည်းသူမပင်၊ ရုတ်တရက်ကြီး ထရပ်ပစ်တာကို။

“လန့်လိုက်တာများ”

သူက အရောတဝင်မေ့ ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ ချွန်

မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို သာရဲတစ်ကောင်တွေ့သလို ပြူးကျယ်ဝိုင်းဆစ်
သောမျက်လုံးများနှင့် မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။ မှန်ပါသည်။
သူမလုံးဝမထင်မှတ်ထားတဲ့သူမို့ပါ။

ခါတိုင်းဆို အမြဲတမ်း တစ်နှစ်မှတစ်ခါသာ ရှားရှားပါးပါးရောက်
ခဲ့တတ်သော တိမ်စင်ချိုင်းက အခုတော့ တစ်နှစ်ပင်မပြည့်သေးဘဲ ရောက်
လာခဲ့ပါ။

“ကျွန်တော် နှင်းဆီပန်းတစ်စည်းလိုချင်လို့ဗျ”

“ရှင်!”

“နှင်းဆီပန်းတစ်စည်း”

သူမရဲ့အိမ်မက်မှန်းထလာသူကို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းတွေကြောင့်
သူမပင် ကြောင်နုနှင့် နှင်းဆီပန်းပင်တွေဆီသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ပြောကြား
သွားသည်။ ထိုအပြုအမူလေးကို သူမရင်ထဲ စွဲသွားရပါ၏။ ချစ်စရာ
ကောင်းလိုက်တာဟာ။

“ဪ... အိုး ဟို... ဘာအရောင်ယူပါမလဲ”

“ရပါတယ်။ အဆင်ပြေသလိုပေါ့”

“ကြိုက်တဲ့အဖွင့်ကို ပြလိုက်လေ။ ဖြတ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟိုးခုံလေးမှာ စောင့်နေမယ်။ နာရီ

အတွင်း အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်၊ ရပါတယ်”

သူမက ပန်းဖြတ်တဲ့ကတ်ကြေးကို သွက်သွက်လက်လက်ကြီး
ပြောယူကာ နှင်းဆီပန်းတွေကို တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့်ကိုက်ဖြတ်လိုက်သည်။
အခုတော့ သူမက တော်တော်လေးအလုပ်ရှုပ်သွားရပါသည်။

ဒန်းပေါ်မှာထိုင်နေသောတိမ်စင်ချိုင်းကို မသိသောလေးငေးရ
တာမှန်းမသိ၊ နှင်းဆီပန်းကို အလှဆုံးကြီးပဲရွေးရတာမှန်းမသိနှင့်၊ သို့
သော် သူမပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

တိမ်စင်ချိုင်းက သူများတွေပြောသလိုပင် သိပ်ချောတဲ့လူချော
ဆစ်ယောက်ပါပဲ။ အနေအေးပြီး မျက်နှာလေးမှာ မိုးရှင်းစွာရှင်းသန့်သူ
ဆစ်ယောက်ပါ။ ဆံပင်ရှည်မျှောမျှောလေးနှင့် ဂူးရှုတဲ့မျက်ဝန်းနက်တစ်
ဆစ် လိုက်ဖက်လှသည်။

နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေမှာ တည်တင်းနေပြီး ဖိမိရိမိနှင့် ချွန်မြမြ
အဆစ်တင်းတင်းနှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ်လျှက်။ ရှင်းသန့်သောတိမ်စင်
ချိုင်းရဲ့ခုံကို သူမနှစ်သက်လှပါသည်။

သူမက သွက်သွက်လက်လက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ခေတတွင်း
နှင်းဆီပန်းသုံးဆယ့်ငါးပွင့်နှင့် ပန်းစည်လှလှကြီးဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“အဆင်သင့်ပါပြီရှင်”

သူမက ပန်းစည်းလေးလှမ်းပေးလိုက်သည်တွင် မော့ကြည့်
သော သူမပျက်ဝန်းနုနုလေးတွေကို သူမက အမှန်တကယ်ခွဲလှဲလှဲ
ရပါ၏။

ထိုစိတ်ကြောင့် သူမကိုယ်သူမလည်းအပြစ်တင်မိပါ၏။ နှုတ်
တာဟု သူက နှင်းဆီပန်းစည်းကိုလှမ်းသူကာ တစ်ချက်မျှ ငုံ့ကြ
ပြီး...

“သုံးဆယ့်ငါးပွင့်ပဲ။ မင်း ကိုယ့်ကိုသိနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်။ အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အကိုအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံလေးထောင်
နှိုက်ပြီး လှမ်းပေးလာသည်။ သူမက အလိုက်သင့်လှမ်းယူလိုက်
သူက အားလုံးပြီးစီးသွားပြီမို့ အပြုံးတစ်ပွင့်ပင် လက်ဆောင်ပေးပေး
တော့ပါဘဲ ကျောခိုင်းသွားခဲ့ပါသည်။

ပန်းစည်းလေးတိုင်၍ တက်သွားသောသူကို သူမကငေးငေး
တစ်ပါး အခြားမရှိ။ မှန်ပါသည်။ သူဦးတည်သွားနေမိသည်က အုတ်
ဖြူခပ်နှမ်းနှမ်းဆီသို့ပါပဲ။

အဲဒီမှာ သူသိပ်ချစ်သောမမေက အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်လေး

မေမေကတော့ အပူအပင်ကင်းခဲ့စွာ အုတ်ဂူဖြူထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ
ထဲလျောင်းနေခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ အထီးကျန်စွာဘဝတစ်ခုကို ဖြတ်
သန်းလာခဲ့ရသည်မှာ နှစ်တွေပင် ကြာသွားခဲ့ပါပြီ။ မေမေက ဘာမှန်းမသိ
နိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ မေမေသိပ်နှစ်သက်သော နှင်းဆီပန်းတွေကို
ထက်ဆောင်ပေးမြဲပင်။

အေးစက်သောနုလုံးသားနှင့်ဖေဖေကို သူစိတ်နာမိသည်မှာအမှန်
မိမိ။ မေမေရဲ့အသုဘကိုပင် ဖေဖေမလာနိုင်တော့လောက်အောင် ဖေဖေ
တ ဘယ်လောက်ထိ အလုပ်များသွားတာလဲ။ သူနုလုံးသားထဲက ဝမ်း
နည်းခဲ့ဖူးသလို နာကျင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ လမ်းပျောက်သွားသူတစ်ယောက်
လို တိတ်တဆိတ်လေး ချောင်ထဲမှာပဲ ငိုကြွေးခဲ့ဖူးပါသည်။

ဇယ်ငယ်တည်း။ သူ့အပေါ် အေးစက်စက်ဆတ်ဆတ်တတ်သော
ဖေဖေ။ မေမေ့ကို လုံးဝကြီးမကျောပြုနိုင်သောဖေဖေကို သူစိတ်နာမိ
သည်ကတော့ အမှန်ပဲ။ စီးပွားရေးတစ်ခုတည်းကိုသိတဲ့ဖေဖေကြောင့်
သူက ပိုက်ဆံသွားပေါများသူဖြစ်ရပေမယ့် မေတ္တာတရားကိုငတ်မွတ်သူ
တစ်ယောက်ပါပဲ။

ဖေဖေက ပိုက်ဆံပေါသုတစ်ယောက်မို့ မိန်းမလှတွေက အမြဲပိုင်း
အုံ့နေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာဆိုရင် မျက်နှာလှူပြီး မသိသလိုနေတတ်

သည်က ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အေးစက်ထုံခဲနေသည့်သူ့နှလုံးသားအေးအေးကြောင့်ပါပဲ။

သို့သော် ဖေဖေကိုကိစ္စတစ်ခုအတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်မိပါ။ အဲဒါကတော့ နောက်အိမ်ထောင်ဟူ၍ တရားဝင်အမျိုးသမီးများကို ခေါ်ပေါ်ခေါ်မတင်လာခြင်းပါပဲ။

အထီးကျန်သောသူ့ဘဝမှာ လက်ာသိုင်းသာမရှိခဲ့လျှင် လေထွန်းနေခဲ့တာကြာခဲ့ပါပြီ။ လက်ာသိုင်းက သူ့ဘဝရဲ့အကောင်းဆုံးလူ့အယောက်ဖြစ်သလို သူ့အခင်မင်ရဆုံးသော ညီအစ်ကိုလိုသူငယ်ချင်းလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

လက်ာသိုင်းနဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာက သူ့ဘဝအတွက်အကောင်းဆုံးသောလက်ဆောင်တစ်ခုပင်။ သူ့ကိုသိပ်ချစ်ခင်သော လက်ာသိုင်းကြောင့် လက်ာသိုင်းကိုသိပ်ချစ်ကြသောဆွေမျိုးများကလည်း သူ့အဖွဲ့ခွေးထွေးကြသည်။

ဒါကြောင့် လက်ာသိုင်းက သူ့ကိုခွေးထွေးမှုတွေအများကြီးပေးသော အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့်သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။

“ဟင်!”

သူ့ အုတ်ဂူကြိုကိုရောက်ယာချိန်မှာတော့ သိပ်ကွဲသွားရသလို

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နွမ်းခြောက်စပြုနေသော နင်းဆီပန်းတစ်စုံတစ်ရာက သူ့ကိုလှောင်ပြောင်သလို ကြိုဆိုနေ၍ပါ။

သူ့ပျာပျာသလဲပင် နင်းဆီပန်းစည်းကိုကိုင်ကြည့်လိုက်တော့ ပို၍အံ့ဩသွားရသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင်းဆီပန်းက သုံးဆယ့်ငါးပွင့်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ဒါ သူ့လာထားတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ လုံးဝသေချာပေသည်။ နင်းဆီပန်းပုံကိုကြည့်ရတာလည်း ဒီအုတ်ဂူပေါ်ရောက်လာတာမိမိကြာသေးပုံမရ။

ဒါဆို ဖေဖေလား။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်။ မိန်းမလှလေးတွေနှင့်အညီလဲတွဲနေသောဖေဖေက ရန်ကုန်မှနေပြီး တကူးတကကြီး။ ဧကတော့ လုံးဝကိုမဖြစ်နိုင်။ ဖေဖေရဲ့စိတ်ထဲမှာ မေမေကံ အဲ့ဒီလောက်ချောကြီးကြီး၊ ကြီးမရှိဘူးဆိုတာ သူ့အတတ်သိနေပါသည်။

ဒါဆိုတယ်သူလဲ။ သေချာတာကတော့ ဒီပြစ်ကြီးနားမှာ မေမေကိုခင်တွယ်နေသူတစ်ယောက်တော့ ရှိကိုရှိနေပြီဆိုတာပါပဲ။ ထိုအတွေးက သူ့ရင်ကိုကြည်နှံသွားစေပါသည်။

ထိုခြောက်သွေ့စပြုနေသော နင်းဆီပန်းစည်းလေးကို သူ့ပန်းစည်းလေးနှင့်အတူယှဉ်လျက် စနစ်တကျတင်ထားမိပါတော့သည်။

အခန်း (၈)

“သားရေ... ဒီနေ့ သားအန်တီလေးကို ဆိုင်မှာသွားကြည့်ပေးပါ

သား”

“ဟာ! လုပ်ပြီ”

“သားမေသွားချင်ဘူးလား။ ဒါဆို သားရဲ့ကားခဏငှားပါဦး”

“အိမ်က ကားတွေက ဘယ်ရောက်ကုန်တာလဲ”

“သားရဲ့အန်တီလေးကားက ဘီးပေါက်သွားလို့တဲ့။ နောက်တစ်

ရက်က ဝပ်ရှော့ပို့ထားတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိနေပြီ”

ကြီးတော်ရဲ့စကားက အကြောင်းပြချက်ခိုင်လုံသွား၍

သွားပါသည်။ သို့သော် အမြဲတမ်းသွက်လက်စွာသွားလာနေသော စက်
ဘီးခဲပုံရောင်နှင့်သူမကို မျက်စိထဲတန်မြင်မိသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ
တော့ သူက ကျေနပ်စွာပြုံးမိသွားကာ...။

“ဒါဆိုလည်း သွားကြိုရတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ကောက်ကာငင်ကာထရပ်လိုက်သည်။ လုံးဝမထင်မှတ်
ပါဘဲ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသောတူတော်မောင်၏ပုံစံကြောင့် ကြီး
တော်ဖြစ်သူမှာ အံ့ဩနေမိတာတော့အမှန်ပါပဲ။

“သားစိတ်ဆိုးသွားတာလား”

စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာများနေသည့် ကြီးတော်ရဲ့အသံကြောင့် သူမ
နောက်ကျောဘက်သို့ ကြည့်ကြည့်ရှင်ရှင်လေးလှည့်ကာ...

“အဲ့လိုပုံပေါက်နေလို့လား”

“မဆိုးဘူးလား”

“ကိုယ့်အန်တီလေးကိုသွားကြိုတာပဲ စိတ်ဆိုးစရာဘာမှမရှိဘူး
ကြီးတော်ကြောင့်ကြမ္မာတွေလိပ်များနေပြီ။ လိုတာထက်ပိုတိုသွားတော့မယ်
မဖြစ်ပါဘူး။ ကြီးကိုလည်း စက်ဘီးစီးလေးဘာလေးသင်ပေးဦးမှပဲ။ ဒါမှ
သွက်သွက်လက်လက်ကလေးဖြစ်လာမှာ”

“ဘုရားရေ! ငါက”

“မသင်ချင်ဘူးလား”

တူတော်မောင်က ထူးဆန်းနေတာတော့အမှန်ပါပဲ။ တစ်ခုခုကြောင့်
စိတ်ကျေနပ်နေပုံမှာ မျက်ဝန်းရိပ်မှာ လှံထွက်နေပါသည်။ အခုလည်း
ကြည့်လေး။ ပြုံးစိစိနဲ့ အငြိုးအမောက်မတည့်ပြောချင်ရာတွေပြောပြီး ထွက်
သွားပြန်သည်။

မော်ဒယ်လ်စီမံရေးရာကားလေးကို ရွတ်ခနဲနေအောင် မောင်းထွက်
သွားသောတူမောင်ကို ငေးနေမိခဲ့သည်။ ဒီကလေးရွှင်မြူးနေတယ်ဆိုတာ
အတော့ လုံးဝသေချာနေပါသည်။ မှန်ကပ်ကွပ်နေတတ်တဲ့မျက်ခုံးနှစ်ခုက
အံ့ဩစွာသေသပ်နေလို့ပါ။

မှန်ပါသည်။ သူ့အမှန်တကယ်ပင် စိတ်ထဲကြည့်လင်နေမိသည်။
အံ့ဩကြောင့်ထင်သည်။ ကားမောင်းရင်း လေလေးပင် ရွှန်လိုက်ပါသေး၏။
အံ့ဩကြော့ကြာမမောင်းလိုက်ရပါ။ အန်တီလေးရဲ့ထိုင်ရေ့မှာ ကားကိုလေ့
ကျွမ်းရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကားသော့ကိုနှုတ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်
လာခဲ့သည်။

“ဘာအလိုရှိ...ဟင်”

တစ်ပိုင်းတစ်စကြီးနှင့်ရပ်သွားသော ရင်းနှီးနေသော အသံတစ်ခု
ကြောင့် သူကြည့်မိလိုက်စဉ်...။

“အကြွေး... အကြွေးလာတောင်းတာလား”

အရောင်းဝန်ထမ်းဝတ်စုံနှင့်ကောင်မလေးက ထိုတိုက်ဆိုင်မှုကို သူပင်အံ့သြသွားရသည်။ သို့သော် သူက အံ့သြမှုကိုအပြန်အလှန်ကွယ်ဖို့ ကာ...

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“သူ့ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလိုချော်လဲရောထိုင်မလုပ်ခဲ့ဖူး၍ သူ့ပုံစံထဲ ပိရိယိုမလား။

“ဒုက္ခပဲ”

“ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကိုပြေးလို့မယ်ထင်နေသလား။ ငါက အံ့သြ စုံစမ်းထားပြီးသားနော်”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက အနည်းငယ်တုန်လှုပ်သွားပြီး ချက်ချင်း ပင် ပုံစံပြန်ပြောင်းသွားကာ...

“ရှင့်ကို ကျွန်မက ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ”

“မင်း ငါ့ကိုအကြွေးပေးစရာရှိတယ်လေ”

“အဲ့ဒါ ရှင်ဟာရှင် တင်နေတဲ့အကြွေးပဲ။ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အဲ့ဒါ မင်းကြောင့်လေ”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူက ဆေးခန်းသွားခိုင်းလို့လဲ”

“မသွားရင် ငါသေမှာပေါ့”

“အသက်နဲ့အဝေးကြီး”

“ဟမ်း! မင်းဘာပြောလိုက်တယ်”

“ရှင့်ဆီမှာ ကျွန်မအပေါင်ပစ္စည်းထားခဲ့တာပဲ။ ကျေပြီပေါ့”

“မင်း အတိုးပေးရဦးမှာ။ နှစ်ရက်ရှိပြီဆိုတော့ ငါးရာတိုးတယ်”

“များလှချည်လား”

“မင်းမပေးရင် ဆိုင်ရှင်ဆီမှာ ငါထုတ်သွားရလိမ့်မယ်”

“ဘုရားသခင်ကယ်ပါ။ အဲ့လိုကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ဆိုင်ရှင်သိရင်

ကျွန်မရလိမ့်မယ်”

“အဲ့ဒါဆိုရင် မင်းဟာမင်းဆုံးဖြတ်လေ”

ထိုအခါကျတော့ သူမက အကျဉ်းအကြပ်ထဲရောက်သွားပုံမျိုးနှင့် စစ်ခုခုကို အသည်းအသန်စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

“ရှင်သွားမပြောရဘူးနော်။ အဲ့ဒီငါးရာကို ရှင့်ကိုပေးလိုက်မယ်။

“အဲ့ဒါဆိုရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ပြတ်ပြီနော်”

“အွန်း”

“သေချာတယ်နော်”

“အင်း”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက ကုတ်ချောင်းချောင်းလေးနှင့်ထွက်ခွာ ပြန်သည်။ သိပ်မကြာပါ။ ငါးရာတန်တစ်ရွက်နှင့် သူမက ပျာယာခတ် ပေါ်လာပြန်သည်။

“ရော့ယူ၊ ရှင်ပြန်တော့။ ကျွန်မတို့ ဆိုင်သိမ်းတော့မှာ”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက သူမပေးသောပိုက်ဆံငါးရာတန်တစ်ရွက် ကိုယူပြီး ကျကျနနပင် အင်္ကျီဒိတ်ကပ်ထဲထည့်ကာ ကောင်တာဘက်သို့ တည့်တည့်ကြီးလျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟိတ်လူ... ဧဟ့၊ ဒါကဘယ်လဲ ဟော့လူ၊ ဟိတ်... ကထိ တည်ရတယ်လေး။ ရှင်ပဲသွားမပြောဘူးဆို၊ ဟိတ်လူ”

သူမက မကြားတကြားလေးနှင့်မရဲတရဲအော်ကာ သူ့အနောက် လိုက်သွားပါသော်လည်း သူမက သူမကိုပင် ထပ်လှည့်မကြည့်ခဲ့။ ဆိုင်ရှင် ဒေါ်လေးရိုရာ ကောင်တာသို့တည့်တည့်ကြီးမင်း။

“ဟိတ်လူ”

“အနိတီလေး၊ သားရောက်ပြီ”

ထိုအခါမှာတော့ ဖုန်းပြောလက်စ အနိတီလေးက သူ့ကိုလှည့်ကြည့် လာကာ...

“အိုး... ငါတူကိုယ်တိုင်လာခဲ့တာလား”

“စောင့်ရဦးမှာလား”

“ချက်ချင်းပဲ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“ရယ်တယ်၊ လုပ်ပါ။ အေးဆေးပေါ့၊ ထိုင်စောင့်နေမယ်။ ရတယ်” အနိတီလေးက သူ့ကိုမယုံသင်္ကာနှင့်လှမ်းကြည့်လာသည်။ အမှန်

ထကယ်ပဲ သူ့မျက်နှာက ကြည်လင်နေ၍ စိတ်သက်သာရာရသွားပုံမျိုး နှင့် စားပွဲပေါ်မှတစ်ဖက်တစ်ဖက်က ကလေးတွေက စက်စက်တွေကို သိမ်းဆည်းမည် ခြံတွင် တူတော်မောင်ကိုလည်းကောင်း၊ သူမကိုလည်းကောင်း ကြောင် စောင်ကြီးငေးကြည့်နေသောပုရစ်ဖူးကြောင့်...

“ဆိုင်သိမ်းလေး၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

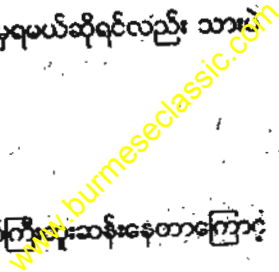
“ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်လေး”

ယောင်နုလေးပြောကာ ကြောင်အအလေးထွက်သွားသောသူမ ထို သူမ မနို့တရိုလေးပြုံးကြည့်ရင်း...

“ကာလေးပေါက်တာက မနက်ဖြန်မှရမယ်ဆိုရင်လည်း သားပဲ အနိတီလေးကိုလိုက်ဖို့မယ်”

“ဟမ်!”

နည်းနည်းလေးမကတ တော်တော်ကြီးပျားဆန်းနေတာကြောင့်

အဒေါ်အရင်းဖြစ်တဲ့သူမပင်လျှင် နားမလည်နိုင်တော့။

“အနီတီလေးတို့ဆိုင်မှာ အရောင်ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်နှယောက်လဲ”

“ဆယ်ယောက်လေ”

“လမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်တွေအရမ်းရှုပ်နေတယ်။ စက်တီးဖီးသွားရင် ဂရုစိုက်ဖို့မှာထားဦး။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုတိုက်မိရင် အလျော်ပေးရတယ်။ အကြွေးတွေတာတွေဆိုလည်း အတိုးပေးရတယ်ဆိုတာ သိထားပေးဦး။ သိပ်နားမလည်ဘူးထင်တယ်”

သူ့စကားဆန်းဆန်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေတဲ့သူမက ချက်ချင်း နားလည်သွား၍ ဒေါသဖြစ်ရပေမယ့် ဒေါ်စန္ဒာကြင်ကတော့ လုံးဝကျေနပ် မလည်လိုက်ပါ။

သူကတော့ ပြန်ပြန်လှုပ်ကာ မျက်နှာကြက်ကိုမော့ကြည့်လျှင်

အခန်း (၉)

ပိုက်ဆံငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို နေရောင်မှာထောင်ကြည့် အမှောင် မှာထားကြည့်။ တည့်တည့်ကြည့်။ ဘေးတစ်စောင်းကြည့်နှင့် အမျိုးမျိုး ရွှေထောင့်က အကြည့်မျိုးစုံနှင့်ကြည့်နေသောလင်္ကာသိုင်းကို တိမ်စင်ချိုင်း တာ သိပ်ကြည့်မရလာတော့ပါ။

ဒါကြောင့်ပင် လင်္ကာသိုင်းလက်ထဲမှငါးရာတန်ကို ဆွဲလှုပ်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“တစ်ထောင်ပြန်ပေးမယ်။ ငါ့မှာ ငါးရာတန်မရှိတာနဲ့အတော်ပဲ”

“အဲ့ဒီငါးရာတန်က တာ ဝေတင်မကဘူးလားတယ်ကွ”

“တစ်သောင်းနဲ့ဆိုရင်ရော”

“မလဲဘူးကွာ၊ တစ်သိန်းလည်းမလဲဘူး”

“စွမ်းလှချည်လား။ သိဒ္ဓိပြည့်နေတဲ့ မှော်ဝင်ပိုက်ဆံဖို့လား”

“သိဒ္ဓိပြည့်မပြည့်တော့မသိဘူး။ မှော်ဝင်တာကတော့ ဝေဖန်”

“တန်ဖိုးလေးဘာလေးပြပါဦး”

ဟုဆိုကာ ငါးရာတန်ကို နေရောင်မှာထောင်ကြည့်လိုက်စဉ် လက်

သိုင်းက ဆတ်ခနဲပြန်ဆွဲယူလိုက်သည်။

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ စိတ်ဆိုတာ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်နော်”

“အဆန်းပါလား”

“မထင်မှတ်ထားတဲ့အချိန်မှာ မတွေးထားတာတွေ လုပ်မိသွားတတ်တယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းလာပြီ”

“ငါ သူမနဲ့တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပြန်တွေ့တယ်”

“သူမ ဘယ်က သူလေး ခုန်ကုန်က မင်းစကားဟောင်းလေးတွေထဲက တစ်ယောက်လား”

“မင်းအဲ့ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ငါ့အတွက် တစ်ခုခုအဖြေထွက်လာသလိုပဲ”

“မင်းထူးဆန်းနေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“အဲ့ဒီမိန်းမလှလေးတွေက ငါ့ကိုအပျင်းပြေစေတာတော့အမှန်ပဲ။

အိပေမဲ့ ဝိတိဆိုတဲ့ကြည်နူးမှုလည်းမပေးဘူး။ ငါ့စိတ်ကိုမကျေနပ်ဖြစ်သွားအောင် မထိုးဖောက်နိုင်ဘူး။ ငါ့ကိုလည်းအဲဒါသမဖြစ်စေသလို မပျော်ရွှင်စေဘူး”

“ငါနားမလည်ချင်လာတော့ဘူး”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာလည်း ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ အိပေမဲ့ ငါပျော်နေသလိုပဲ”

“မင်းစိတ်ငြိမ်ဆေးသောက်သင့်ပြီ လက်သိုင်း။ အိမုမဟုတ်ရင်

မင်း မကြာခင်အရူးထောင်ရောက်သွားနိုင်တယ်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အမှုအကျင့် လုပ်ဆောင်ချက်တွေနဲ့

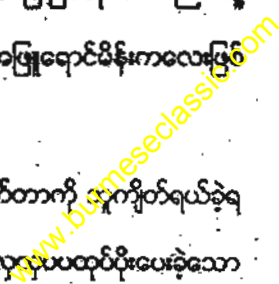
ဇာတ်ဝန်းတွေကြောင့် မင်းစိတ်လှုပ်ရှားရဖူးသလားတိမ်စင်ချိုင်း”

လက်သိုင်းရဲ့ထူးဆန်းသောမေ့ရဏ်းကြောင့် သူကလည်း ထူးဆန်း

စွာပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတွေးထဲပြေးမြင်လိုက်မိသည်။ သူတို့ချက်လုံးပိုင်းလေးများနှင့်ကြည့်နေသော အဖြူရောင်မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ပန်းရူးရင်း သူ့ကိုမိန်းမကြည့်နေတတ်တာကို သူ့ကိုတိရယ်ခဲ့ရ

ဖူးပါသည်။ ပြီးတော့ ပန်းသုံးဆယ့်ငါးပွင့်ကို လှလှပပထုပ်ပိုးပေးခဲ့သော

သူမရဲ့အပြုအမူလေးက သူ့ရင်ထဲကို တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားစေတာပဲ။
အမှန်ပင်။

“မင်းငြိမ်သွားပြီ တိမ်စင်ချိုင်း။ ဘာလဲ၊ ငါ့မေးခွန်းက ဟတ်စ်
သွားလို့လား”

“ဆိုပါတော့။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခြင်္သေ့လိုက်လို့ပါ”

“မင်းလည်းထူးဆန်းသွားပြီ တိမ်စင်ချိုင်း”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ သူမကိုမကြိုက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ရှုပ်ဆိုလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ နည်းနည်းတော့လှပါတယ်။ ငါ့ကြိုက်တဲ့ပုံမဟုတ်
လို့”

“မင်းက ဘယ်စတိုင်လ်မျိုးကိုကြိုက်တာလဲ”

“မသိဘူး။ မတွေ့ကြည့်ဖူးဘူး”

“မင်းအကြိုက်ကိုသိသွားရင်ပြော။ ငါ့မှာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွဲ
ပေါတယ်လေ”

“မင်းအတွက်ဆိုသာ ရှာပေးတာ”

“ရှာစရာမလိုတော့ဘူး။ တွေ့နေပြီ”

“တယ်ဟုတ်ပါလော။ ဘယ်သူလဲ”

“သူမ”

“နာမည်ကိုပြောနေတာ”

“မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိချင်ရင် ချက်ချင်းရတယ်။ မသိချင်သေး
လို့”

“မင်းဟာကြီးကလည်း”

“ငါ့အသားကိုနာအောင်လုပ်တဲ့လူကို ငါတာပြန်လုပ်တတ်သလဲ”

“မကျေပွဲ ခဏစော့ခွဲတယ်။ ဖူးတောက်ပြီး မတောင်းပုန်မချင်း
ခုတွပေးတယ်။ အဲ့ဒါမင်းအကျင့်လေ”

“ပြီးတော့ ငါ့ကို ဘယ်မိန်းကလေးက ရန်တွေ့လွှတ်ဖူးသလဲ”

“ငါသိသလောက်တော့ မရှိသလောက်ပါပဲ”

“ရှိတယ်ကွ။ မူမက ငါ့ကိုအသားနာအောင်လည်းလုပ်တယ်။

ဧဇာမစိုက်သေးတဲ့အပြင် ဝိုက်ဆံပေးပြီးမှနှင်လွှတ်သေးတာ”

“ဟား... ဟား... ဟား၊ မင်းခံလိုက်ရတာပေါ့။ မင်းက သူ့ကို
ဘာသွားလုပ်လို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဘာမှမလုပ်ဘူးဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင်တော့”

“ငါ့ သူမကိုစိတ်မတိုဘူး”

“ဟင်း! ဘယ်လိုကြီးလဲ။ စိတ်ဝင်စားစရာပါလား။ ဘာလဲ။ သူ့ကိုချစ်နေလို့လား”

“ငါသံသယဝင်နေတာ အဲ့ဒါပဲ”

“ဘယ်တုန်းကသိတဲ့ကောင်မလေးလဲ”

“မင်းသိပါတယ်ကွာ။ ငါ့ခြေထောက်ကိုစက်ဘီးနဲ့တက်ကြိတ်ရတဲ့တစ်ယောက်လေ”

“ဧကန်... သိပြီသိပြီ။ မင်းခေါ်မှာ ပန်းတောင် အပေါင်ပေးတာပဲလေ”

“အခု ငါ သူ့ခေါ်က အတိုးတောင်းလာတာ။ ငါ့ရာရတယ်”

“ဧကန်... ဒီလိုကို”

“မင်းမှတ်မိလား”

“ငါက နောက်ကျောလေးပဲ အဝေးကလှမ်းပြင်ရတော့ သိပ်စရာကောင်းတာ။ ချောသလား”

“အဲ့ဒါတော့ ငါမသိဘူး။ သူ့မနဲ့တွေ့တော့ အလှတရားကို ငါ့စိတ်ဝင်စားတော့ဘူး”

“သေချာတယ်။ မင်း အဲ့ကောင်မလေးကိုကြိုက်နေပြီ။ ထိုအတိုင်း ဖက်သာနမ်းပစ်လိုက်”

“ငါ သူ့မကိုအဲ့လိုကြီးမလုပ်နိုင်ဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ တိမ်စင်ချိုင်းက ရယ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်မှတော့ သဘောကုန်လို့ပေါ့”

“ငါ့အာလုပ်ရမလဲ”

“မင်းက အချစ်ဆရာကြီးပဲ”

“ငါ အခုချိန်မှာတော့ အနောက်နိုင်ငံသားဖြစ်ချင်တာအမှန်ပဲ။ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာဆိုရင် ပန်းစည်းလေးလက်ဆောင်ပေးပြီး I love

you ဆို ဖြစ်ပြီ”

“အဲ့တိုင်းလုပ်လိုက်ပေါ့။ ဘာခက်လို့လဲ”

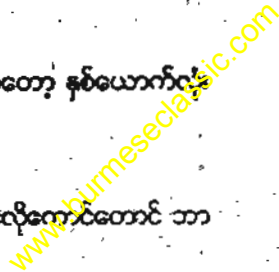
“ခက်တယ်။ တကယ်မလွယ်ဘူး”

“ဘယ်နေရာမှာ ခက်လို့လဲ”

“ဒီထဲမှာ ခက်နေတာကွာ”

ဟုဆိုကာ ဘယ်တက်ရင်အိုကိုမှတ်ပြုလာတော့ နှစ်ယောက်လုံး အိမ်မှာခွင့်ဆိုင်ရယ်မိလိုက်ကြတော့သည်။

“အဲ့ဒီမိန်းကလေးကို ငါသိချင်လာပြီ။ မင်းလိုကောင်တောင် ဘာ

လုပ်ရမုန်းမသိဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်လို့”

“မင်းသိရမှာပါ။ မကြာခင် ငါ သူမနောက်လိုက်တော့မယ်”

ထိုသို့နိုင်နိုင်မာမာပြောလိုက်သည်တွင်တော့ တိမ်စင်ချိုင်းက ဘေး
နားမှာအသင့်ရှိနေသောအချို့ရည်ဘူးကို လက်ကသိုင်းထိသို့ တစ်ဘူးလှမ်း
ပစ်ပေးကာ သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ဘူးဖွင့်လိုက်ပြီ။ . .

“ချီးယား”

ဘူးနှစ်ဘူးကိုထောင်ကာတိုက်ပြီး မော့ချလိုက်ကြတော့သည်။

“တီ! . . . တီ!”

ဟွန်ထံရုတ်ကြီးနှင့်အသံပေးလိုက်တော့ လူတစ်ယောက်က တံခါး
ချားခေါင်းပြုထွက်လာသည်။ သူ့ကားကိုခြင်လိုက်တော့ ပျာပျာသလဲပင်
ထံခါးတစ်ရွက်ဖွင့်ပြီးထွက်လာကာ. . .

“အစ်ကိုလေးအပြင်သွားပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“ဘယ်သွားသလဲ။ ကျွန်တော့်ဆီလည်း ရောက်မလာပါဘူး”

“စက္ကူဖြူအလိတ်ကြီးတွေယူသွားတာတော့ တွေ့လိုက်တယ်”

ထိုအခါမှာတော့ သူ့သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

ထုံးစံအတိုင်း ချောင်တစ်ချောင်မှာ ပန်းချီသွားတွေနေပြန်ပြီထင်ရဲ့။
 ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာသိရအောင် ဖုန်းဆက်မည်ဟုတွေ့ကာ ဖုန်းကို
 ထုတ်လိုက်ပြီးမှ မဆက်ဖြစ်တော့။ ထုတ်တံတွေအပေါ်မှာသာ အာရုံနှစ်
 ထားမည့်တိမ်စင်ချိုင်းကို မနှောင့်ယှက်ချင်၍ဘဲဖြစ်သည်။

သူ အနိတီလေးရဲ့ဆိုင်သို့သွားရန် တိမ်စင်ချိုင်းကိုအဖော်ဝင်ခေါ်
 ခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ တိမ်စင်ချိုင်းအင်္ကျီဝယ်မတို့
 ပေါ့။ အခုတော့ သူ့ဘာကိုအကြောင်းပြချက်မသိတော့။ အကြောင်းပြချက်
 မရှိ။ ထူးထူးခြားခြားအလည်လာတာပါဆိုလည်း သူ့စဉ်ရပ်က ပေါ်တင်
 ကြီးဖြစ်သွားပေတော့မည်။

ထိုဆိုင်သို့မသွားလျှင်လည်း သူက ဘယ်သွားရမှန်းမသိတော့။
 ဒီလောက်လမ်းများမည့်သူက ဒီနေ့မှ သွားစရာဘာမှမရှိဖြစ်နေရတာလဲ။
 ဒီနေ့ သူ့ရဲ့ဒီတည်ရာက အနိတီလေးဆိုင်သို့ပဲဖြစ်၍ ထိုဆိုင်သို့မသွားရ
 လျှင် သူ့မှာအခြားသွားစရာမရှိ။ အကြောင်းမဲ့သက်သက်လည်း မသွားချင်
 ပြန်။

ဒါကြောင့် သူ့အကျင့်ပိုက်သွားရမည်။ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်
 မှာရမလဲဆိုတာတွေ့ရင်း ဘီးလိုပိုရာမောင်းလာခဲ့သည်မှာ အိမ်သို့ပြန်
 ရောက်လာခဲ့ပြန်ပြီ။

“ဟင်! သား ဘာဖြစ်လို့ပြန်လာတာလဲ။ လမ်းမှာတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့
 ပြန်လား။ သွားတာဖြင့် နာရီဝက်လောက်ပဲရှိသေး။”

“ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ စိတ်မပူနဲ့။ နားအေးအေးနေချင်လို့ ပြန်လာ
 အ”

“တိမ်စင်ချိုင်းနဲ့စကားများလာတာလား”

“စကားများစရာတိမ်စင်ချိုင်းတောင် သူ့အိမ်မှာမရှိဘူး။”

“ဘယ်သွားတာလဲ။ သားပျင်းနေလို့လား”

“ဟာ... နားအေးအေးနေချင်ပါတယ်ဆို”

သူကပြောကာ ဆက်တီခုံပေါ်ဖြစ်သလို ဘုန်းခဲခဲထိုင်ချလိုက်တော့
 ပြီးတော်ထံမှအသံတိတ်သွားရကာ...

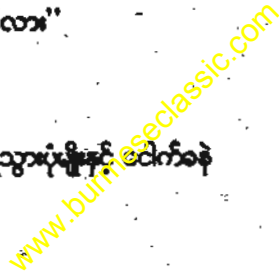
“ကြီး... နေ့လယ်စာစားချိန်ခရောက်ပါပြီ”

အိမ်အကူကောင်မလေးက မိုနိုကျီးကျွဲလေး လာခေါ်လာ
 တော့...

“သားရော့ ကြီးနဲ့တစ်ခါတည်းဝင်စားပါလား”

“နေ့လယ်စာ”

ထိုအခါမှာတော့ သူက တစ်ခုခုကိုအကြံရသွားပုံမျိုးနှင့် ဝေါက်ခဲနဲ့
 အဆိုင်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲသား”

“အန်တီလေးရော နေ့လယ်စာမစားဘူးလား”

“သူက သိပ်ပုံမှန်မရှိပါဘူးသားရယ်။ သူက အလှမက်တယ်လေး။ နေ့လယ်စာကို စွပ်ပြုတ်တစ်ခုခုသောက်တာများတယ်”

“ဟာ၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အသက်လည်းကြီးနေပြီ။ ထမင်းမစားလို့ မရဘူး။ မဖြစ်ပါဘူး။ လူကြီးတွေကိုကရုဏ်ာဦးမှပဲ”

“သားဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟိတ်၊ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကိုလေး။ ဘာအလိုရှိလို့ပါလဲ”

“အန်တီလေးဖို့ထမင်းချိုင့်ပြင်ထားလိုက်၊ အပြန်ဆုံးလုပ်နော်”

“ရှင်၊ အန်တီလေးက နေ့လယ်စာ...”

“ဟဲ့... မိမိ ဘာလျှာရှည်နေတာလဲ။ မင်းအစ်ကိုလေးက ပြင်ဆို ပြင်လိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီး”

မိန်းကလေးမှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်းလေးနှင့် အနောက်ခန်းထဲပြန် ဝင်သွားပြန်သည်။

“ကြီးလည်း ထမင်းများများစားနော်။ အန်တီလေးကိုလည်း အား

အောင် ထမင်းများများစားခိုင်းရမယ်”

“သားရဲ့အန်တီလေးက ဝမှာသိပ်စိုးရိမ်တာတွေပဲ”

“ဟာ၊ အဲ့ဒါတွေခက်တာပဲ။ မဖြစ်ပါဘူး။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အဒေါ်တွေကိုကရုဏ်ာဦးမှပဲ။ နောက်နေ့တွေဆိုလည်း အန်တီလေးကို နေ့လယ်စာထမင်းချိုင့်၊ သားပဲသွားပို့မယ်”

သူက သူ့အတွေးနဲ့သူ ပြုံးပြုံးကြီးပြောလိုက်တော့ ကြီးတော်မှာ သူ့ကိုစူးစမ်းသလိုကြည့်လာသည်။

“အစ်ကိုလေး ထမင်းချိုင့်ရပါပြီ”

“ကားပေါ်တင်ထားလိုက်”

ဟုဆိုကာ အပေါ်ထပ်သို့ပြေးစက်သွားပြန်သည်။ သိပ်မကြာခင် မှာပဲ အင်္ကျီနောက်တစ်မျိုးလဲဝတ်ကာ ဆင်းလာသောသားကြောင့် ဒေါ်အလာကြင် ဘာကိုမှနားမလည်နိုင်တော့။ ဘာမှမတွေးတော့တဲ့အခုံးမှာတော့ ညီမဖြစ်သူထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဟယ်လို”

“စန္ဒာ... မင်းဆီ သားလာနေပြီ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ခါတိုင်းတော့ လူတွေနဲ့ရှုပ်နေတဲ့သူနဲ့မဆိုင်... ချီမလာချင်ဘူးဆို”

“ဒီထက်ထူးဆန်းတာရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲမမ”

“ထမင်းချိုင့်ယူသွားတယ်။ မင်းအတွက်တဲ့”

“ဘုရားရေ”

“အဲ့ဒါ မင်းစားဖြစ်အောင်စားလိုက်။ အဲ့ဒါ တကယ့်နတ်သုဒ္ဓါ

အစစ်”

“စားဖြစ်အောင်ကို စားဦးမှား။ ဝချင်သလောက်ဝပါစေ”

“အခုတလော ငါတို့ရဲ့သားက ထူးဆန်းနေတယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား”

“စန္ဒာလည်း ထင်နေတယ်။ တော်တော်ကြီးထူးဆန်းနေတယ်။ ပြီးတော့ ဘာမှန်းမသိတဲ့စကားတွေလည်း တစ်ပိုင်းတစ်စပြောလာတာ သဘောမပေါက်အောင်ဘဲ”

“သွားမပေးနဲ့။ အသာလေးသာငြိမ်ငြိမ်စောင့်ကြည့်နေ။ တော်ကြာစိတ်မဟုတ်လို့ ရန်ကုန်ပြန်သွားမှဖြင့် မင်းနဲ့ငါလွမ်းနေရဦးမယ်”

“ဟေ့... မမ၊ ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ မမရဲ့စာက ချိုင့်ကြီးကိုပြီးပေါ်လာပါပြီ။ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

ဟုစကားစကိုရင်ကာ ဖုန်းခွက်ကိုချလိုက်ခဲ။

သူမက တူတော်မောင်ကို ရုပ်စောင့်နေခဲ့ပေမယ့် တူတော်မောင်က သူမထံ တန်းတန်းမရောက်လာခဲ့သေးပါ။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်... . .

“သားဘာရှာနေတာလဲ”

အန်တီလေးရဲ့ စူးစမ်းသလိုအပေးစမ်းစားမှာတော့ သူက ခေါင်းကိုဖော်ခနဲထောင်ကာ... . .

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုင်အပြင်အဆင်သားနားရဲ့လားလို့ ကြည့်တာ”

“ဘယ်လိုလဲ။ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေတော့ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

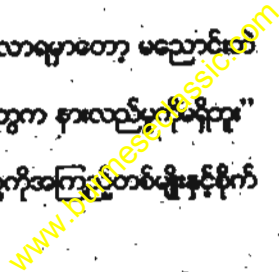
ထိုအခါမှာတော့ သူ့မြင်ကွင်းထဲ လှစ်ခနဲဝင်လာတဲ့သူမကြောင့် စကားစကိုဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အား... . . ညောင်းလိုက်တာ”

“ဟင်... . . ဘာဖြစ်လို့လဲသား”

“ဒီလောက်ထမင်းချိုင့်အကြီးကြီးဆွဲလာရမှာတော့ မညောင်းတာရှိဦးလား။ အန်တီလေးရဲ့ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေက နားလည်မှာလို့ဆိုတာ”

ထိုအခါမှာတော့ အန်တီလေးက သူ့ကိုအကြည့်တစ်မျိုးနှင့်စိုက်ကြည့်ကာ... . .

“ပုရစ်ဖူး”

“ရှင်... ဒေါ်လေး”

“ဒီမှာထမင်းချိုင့် လာယူသွားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်ဖေးဖေး၊ ဟင်...”

သူ့ကိုပြင်သွားသောအချိန်မှာတော့ သူမက မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ တစ်ခုခုကိုထိတ်လန့်သွားပုံရသည်။ သို့သော် သူ့လက်ထဲမှထမင်းချိုင့်ကို တော့ လက်လွှဲယူလိုက်ပါသည်။

သူက မသိမသာလေးပင် သူမကို စံချင်မိသွားရကာ သူ့ထံမှ ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲယူလာသော သူမရဲ့လက်ကို မသိမသာလေးတွန်းလွှားကာ အနိတီလေးကိုကျော်လွန်သွားပြီး စားပွဲပေါ်သို့ သူ့ကိုယ်တိုင်သွားထိုင်လိုက်သည်။

သူမမှာတော့ အိုးတိုးအင်းတင်းကြီးပင် နေရာမှာရပ်ကျန်ရစ်လျက် အခေါ်ဖြစ်သူကတော့ ထူးခြားနေသောသူ့ကိုသာ ပြုံးတုံးတုံးလေးကြည့်နေလျက်ပင်။

သူက ထမင်းချိုင့်ကို လက်ကလေးနှင့်ပြန်ပုတ်ပြီး ဧည့်သည်များကိုဧည့်ခံသည့်ဆက်တီခုံပေါ် ဖြစ်သလိုထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။

“အနိတီလေး နေ့လယ်စာ မစားသေးဘူးလား၊ အချိန်တန်ပြန်

“သားရော... စားလာခဲ့ပြီလား”

“ဆိုင်ကကောင်မလေးတွေရော နေ့လယ်စာကိုစိတ်မဝင်စားကြသေးဘူးလား”

“အလှည့်ကျလေး ငါ့ယောက်တစ်ဖွဲ့စီ၊ တစ်ဖွဲ့က စားပြီးပြီ၊ အစ်ဖွဲ့လည်း စားဖို့ပြင်နေရောပေါ့”

“ဪ... ဒီလိုလား”

သူက မဆီမဆိုင်ပင် အနိတီလေးရဲ့ကိစ္စတွေကို စပ်စုနေပြီးကာမှ မျက်လုံးကိုအလွတ်မပေးတမ်း ငွေကြည့်လိုက်သည်။ သူမက ဘာဖြစ်လို့ ထမင်းစားဖို့ မပြင်ဆင်ရသေးတာလဲ။

“အနိတီလေး”

“ပြောလေ”

စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလှန်လှောနေသောအနိတီလေးက မျက်လွှာနီကာ ပြောလာသည်။

“သူကရော ထမင်းမစားဘူးလား”

“အင်း... အိမ်က ချိုင့်လာမပို့သေးလို့ဖြစ်မယ်”

“ကျွန်တို့လူတွေကရော အိမ်က လာဖို့ကြတာပဲလား”

“တစ်ပါတည်းယူလာကြ ဘာ၊ သူက အလှုပ်များတယ်လေ၊ ဒါ

ကြောင့် အိမ်ကလာပို့တာ”

“အလုပ်များတယ်”

“အင်း၊ တော်လည်းတော်တယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တော်ရတာလဲ”

“အလုပ်ကို မျှားတမ်းလုပ်လို့လေး၊ မနက်တည်းက ညအထိ သူ့စိတ်ဝင်စားမိပေမယ့်လည်း ဘာကိုမှထပ်မမေးဖြစ်တော့

လောက်ဆိုတော်လောက်ပြီဟု ယူဆမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူ့ရောက်တတ်ရာရာပင် ဟိုကြည့်၊ ကြည့်၊ ကြည့်နေလိုက်တာ သူ့အ တစ်နေရာထဲမှာ ငြိမ်ပြီးထိုင်နေတတ်တဲ့လူမဟုတ်ပေမယ့် သူ့အ ခုလိုလေး မသိမသာနီကြည့်ရတာကိုတော့ ကျေနပ်နေမိသည်။

သူမကလွဲရင် ကျန်တဲ့အရောင်းစနစ်ထမ်းတွေအားလုံးက သောက်ပြီးကုန်ကြ၍ထင်သည်။ နောက်ခန်းထဲမှ အလွှီလွှီထွက်လာ ပါ၏။ သူမမှာတော့ အထည်အလိပ်တွေကိုသာ သေချာစွာကြည့် စေစေနေပါသည်။

အချိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ (၁၂.၃၀) တိတိဖြစ်နေပြီ။ သူမအဖေ သူ့စိတ်ပူသွားမိသည်။ အိမ်က ထမင်းချိုင့်လာမပိုရင် သူမဘယ်လို လေ့ကျင့်မလဲဆိုတာမျိုးကိုပေါ့။

“အန်တီလေး”

“အင်း”

“အန်တီလေး၊ သားယူခဲ့တာကို မစားတော့ဘူးလား”

“စားမယ်လေ”

“ဒါဆိုစားတော့ သားလည်းစားမယ်။ ခိုက်က ဆာလာသလိုပဲ”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

ထိုအခါကျမှ အန်တီလေးက ချိုင့်ကိုကိုင်ကာ ပျာပျာသလဲဖွင့်လိုက်

သည်။

“ဆာရင်လည်း စောစောကပြောစရာပေါ့သားရယ်။ ခိုက်အောင်

နေမှပြန်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒေါ်စန္ဒာကြင်မှာ ခူးခပ်ပြင်ဆင်နေပြန်သည်။

“အန်တီလေး”

“ပြော”

“သူ့ကိုလည်း စားဖို့ခေါ်လိုက်ပါလား။ သူ မစားရသေးဘူးနဲ့တူ

အစပဲ”

“သားပဲ ဆာနေပြီဆို”

“သူ့လည်း ဆာနေပြီထင်တယ်”

“သဘောတွေကောင်းနေပါလား”

ဟုပြုံးပြုံးလေးပြောလာတော့ သူက မလုံတံလုံလေးနှင့်ရှက်သွားရသည်။

“ပုရစ်ဖူး”

“ရှင်... ဒေါ်လေး”

“အိမ်က ထမင်းချိုင့်လာမပို့သေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနေ့နောက်ကျတယ်”

“လာလေး၊ ဒီမှာ တို့တွေနဲ့တစ်ခါတည်းလာစားလိုက်ပါလား”

“ရပါတယ်၊ လာပို့တော့မှာပါ”

သူမက ပုံမှန်လေးသာပြောလိုက်ပေမယ့် သူက ရှုံ့မဲ့ကာ...

“သူ ပဲများနေတာအန်တီလေး။ သူ့ဆာနေပြီ။ ဆာလွန်းလို့ ခိုင်းတွေအားတွေအောင်လာရင် အန်တီလေးပဲ အမှုပတ်မယ်နော်၊ ရအောင်ခေါ်လိုက်”

“ဖိုးရိမ်စရာမလိုတော့ဘူး”

“ဗျာ!”

“ဟိုမှာလေ မတွေ့ဘူးလား။ သူ့အိမ်က လာပို့ပြီ”

အန်တီလေးမေးငြိုငြာဘာ... သူ့လုပ်ကြံညှိစဉ်မှာ ကောင်

လေးတစ်ယောက်ထံမှ ချိုင့်ကိုလွှဲယူနေသောသူမကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုကောင်လေးကို သူ့ကောင်းကောင်းသိနေပါသည်။ သို့သော်လည်း...

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ပုရစ်ဖူးရဲ့မောင်လေ”

“သူတို့ ဘယ်လိုဟင်းတွေစားသလဲမသိဘူးနော်”

ထိုအခါမှာတော့ အဒေါ်ဖြစ်သူက စိတ်ကိုဖတ်တတ်သူတစ်ဦးနဲ့...

“ပုရစ်ဖူး”

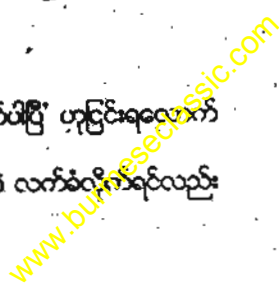
“ရှင်... ဒေါ်လေး”

ချိုင့်ဆွဲပြီးဝင်လာသောသူမမှာ အော်သံစူးစူးကြောင့်...

“အတူတူစားရအောင်လား”

လက်သိုင်းရဲ့မျက်နှာက ပြုံးရွှင်သွားရပေမယ့် ပုရစ်ဖူးကတော့ နှုတ်အမ်းတမ်းနှင့် တွေဝေစွာရင်နေမိခင်။ သူမက ငြင်းဆန်ရမှာလား။ နှုတ်လျော့ညိုတွေဆက်ဆံရမှာလား။

ဒေါ်လေးခေါ်နေတာကို ‘ရပါတယ်၊ တော်ပါပြီ’ ဟုငြင်းရလောက်အထိလည်း သူမမှာ ဘာပါဝါမှမရှိ။ မငြင်းဆန်ဘဲ လက်ခံလိုက်ရင်လည်း နှုတ်ဆက်ရဲလား။

သင် နေ ပယ်နိုင်

“လာပါ။ တို့တွေအတူတူစားကြတာပေါ့။ ထမင်းဆိုတာ လက်စားမှပြည့်စုံတာကွယ်”

စကားလုံးချိုချိုကြောင့် မငြင်းဖြစ်တော့ပါဘဲ အတူတူစားဖြစ်သွားကြသည်။ သုံးဆင့်ချိုင့်ကိုဖွင့်လိုက်သည်တွင် ထွက်ပေါ်လာသောအဖွဲ့ကြော်နှင့် အသားဟင်းတုတ်မျိုးကြောင့် သူက ဟန်ပင်မလုပ်နေတော့မှ ဖွတ်ခနဲနီကံကာစားပစ်မိသည်။

“အား... ရှု... ရှု... စပ်... စပ်တယ်”

“ဟဲတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ရော့... ရော့... ရော့သောက်ရိုက် အန်တီလေးမှာ ပျာပျာသလဲပင် ရေတစ်ခွက်လှမ်းပေးလာသည့် သူက ရေကိုတစ်ကျွက်တည်းမော့သောက်ပစ်ကာမှ အစပ်က ပြယ်ဖွဲ့သလို လို။

“ပုခမ်းပျံ့ပျံ့ဟင်းတွေက အရမ်းစပ်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်လေး။ အိမ်က စပ်စပ်ပဲစားတာက ပုံမှန်ဖြစ်ရော့။ ရာသီဥတုအေးအေးက စပ်ပါးပါးအရသာလေးနဲ့မှ လိုက်ဖက်ညီတာပေါ့။ မှတ်သားစရာခဲတောင်းတဲ့ သူမရဲ့စကားခပ်ဆန်းဆန်းကို သူမ ဉာဏ်ထဲ မှတ်သားထားမိလိုက်ပါ၏။ ငရုတ်သီးတန်ခိုးကြောင့် သူမ မှောက်မစားနိုင်တော့ပါဘဲ အချည်းညာတူကိုသာ ဖွင့်သောက်က ဖြို

ထွက်ရည်စားသောက်နေသောပုခမ်းပျံ့ဆိုသောသူမကိုလည်းကောင်း၊ တို့အဖွဲ့ဆိတ်ကနန်းလေးနှင့် မစားချင်စားချင်စားသောက်နေသော အန်တီလေးကိုလည်းကောင်း တစ်လှည့်စီကြည့်နေမိလိုက်၏။

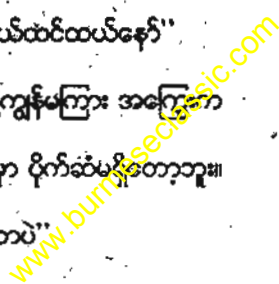
သူမကတော့ သူ့ကိုတယ်တုန်းကမှမတွေ့ဖူးခဲ့သူလို မသိခဲ့ဖူးသော စာလို ဖာသီဖာသာပင်နေခဲ့ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ ထိုအရာကို အနည်းငယ်တော့ မကျေမနပ်ဖြစ်မိပါသည်။

အခြားသောမိန်းကလေးတွေလိုပဲ သူမကလည်း သူ့အပေါ်အရေးအယူပြောဆိုဆက်ဆံစေချင်ပါ၏။ နည်းနည်းလေးရင်းနှီးခဲ့ကြတာကို ထည်း တော်တော်လေးရင်းနှီးခဲ့ကြသလို လိုက်လိုက်လှဲလှဲရှိစေချင်သည်။

သို့သော် ဘယ်တုန်းကမှမသိခဲ့သူလို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသောသူမပုံရင့်ရင့်ကို သူ့အသည်းယားမိတာတော့အမှန်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် စင် သူမရပ်နေရာ အဝတ်တန်းကြီးဘက် မယောင်မလည်နှင့် တိုးကပ်သွားမိခဲ့၏။

“မိတ်! မင်းက အတိတ်မေ့ရောဂါရှိတယ်ထင်ထယ်နော်”

“ရှင်ဘာပြဿနာရှာပြန်ဦးမလို့လဲ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မကြား အကြွေအာရှင်သွားပြီနော်။ ထပ်လျော်စရာလည်း ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူး။ ရှင်ခြေထောက်ကလည်း အကောင်းကြီးရှိနေတာပဲ”

“အင်း... ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းက ရောဂါကင်းစင်သားပဲ”

“ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား။ ရှင်ပြန်တော့”

“အခုချိန်ထိ ငါ့ကိုအမိန့်ပေးနိုင်တဲ့လူ လောကမှာမရှိသေးဘူး။ ငါနေချင်ရင် မပြန်ဘဲတောင် ညအိပ်လို့ရတယ်”

“ရှင်တို့လိုလူမျိုးတွေက အဲ့ဒါစိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်ုပ် ရှင်နဲ့စကားမပြောချင်ဘူး”

“ငါက ပြောချင်တယ်”

“အဲ့ဒါဆို တခြားလူနဲ့သွားပြော”

“ငါက မင်းနဲ့ပဲပြောချင်တာ”

“ဒီဆိုင်မှာက လစာများတယ်။ ကျွန်ုပ်အတွက်တော်တော်ကဆင် ပြေတယ်။ အဲ့တော့ ကျွန်ုပ် အလုပ်မထွက်ချင်ဘူး။ ရှင်သဘောပေါက် ပါတယ်နော်”

“မင်းကိုစစတွေ့ချင်းတည်းက ထူးခြားတယ်လို့တော့ ခံစားမိခဲ့ သား။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အနေနဲ့ သူများပြောစကားကို ငါ့ထောက် လိုက်မယ်။ ကောင်းပြီ။ ငါ မင်းကိုစကားမပြောတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့... ငါ မနက်ဖြန်လည်း လာမယ်နော်”

“ဒါ ရှင့်အဒေါ်ဆိုင်ပဲ။ ရှင်သဘောပါ”

“မဟုတ်ဘူး။ ငါက မင်းဆီကိုလာမှာ”

“ကျွန်မဆီ”

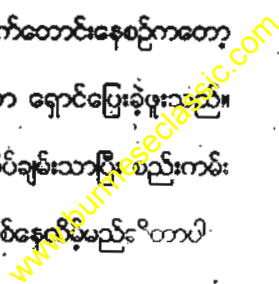
“အင်း၊ ငါ မင်းကိုလိုက်တော့မလို့”

“အပေါဆန်လိုက်တာ”

သူမက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးပြောပစ်လိုက်ပေမယ့်လည်း သူကတော့ အပြောင်ပြောက်ဆုံးဟာသတစ်ပုဒ်ကိုကြားလိုက်ရသူနဲ့ တဟင်းဟင်း ချင်း။ သူမ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးကိုမြင်မြင်းကပ်မိပါသည်။ နေရာတကာမှာ ဆောင့်ကြားကြားနှင့်မို့ပါ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးနှင့်မထင်မှတ်ပါဘဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြီးအိမ် အိမ်တွေ့ခဲ့ရသော်လည်း သူပုံစံတ သူမမျက်စိထဲ လုံးဝကိုအချိုးမပြေ။ တွေ့တွေ့ချင်းတုန်းကတော့ သူမစိတ်ထဲ သူ့ကိုဘယ်လိုမှခံစားမိပေမယ့် အစကားပြောများလာသည်နှင့်အမျှ ဆောင့်ကြားကြားသူပုံကို အမြင်ကပ် ထားသည်။

သူမထံ အကြွေးတကောက်ကောက်လိုက်တောင်းနေစဉ်ကတော့ သူမတို့လိုငမ္မဲလေးတစ်ယောက်ဟုထင်မှတ်ကာ ရှောင်ပြေးခဲ့ဖူးသည်။ သူမလုံးဝမထင်မှတ်ထားတာက ထိုလူဟာ သိပ်ချမ်းသာပြီး စည်းကမ်း ကြီးတဲ့ဆိုင်ရှင်ဒေါ်လေးရဲ့နှုတ်ဖျားမှမချွတ် တူဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု တာပါ

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့် ဆောင်ကြားကြားနိုင်လှတဲ့သူ့ကို သူမတပြည်
ဖြည်းနှင်းပြီးကြည့်မရဖြစ်လာတော့သည်။ သူမတော့ သူမကိုပြုံးပြုံး
နှင့်တစ်မျိုး။ ခိုးကြောင်ခိုးဂှက်နှင့်တစ်ဖုံ၊ မသိမသာနှင့်တစ်မျိုး။ သိသိသာ
သာတစ်ဖုံနှင့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ စိုက်ကြည့်နေတတ်ပါသည်။ သူမက ထို
သို့သော စွဲညှို့တဲ့မျက်ဝန်းမျက်ကြီးတွေကို မုန်းလိုက်ပါတိ။

အသက်ကဖြင့်ကြီးနေပြီ သူ့ကိုယ်သူ့နာမ်စားက သားတို့ ထိုအသံ
ကြီးကိုလည်း သူမက ကြားပြင်းကပ်လှပါ၏။ ဒီနေ့တော့ သူမ ဆိုင်မှာနေ
ရတာ ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေလှ၍ သူမမျက်နှာက စုထော်ထော်မှုန်ကပ်
ကပ်နှင့်။

သူမစက်ဘီးလေးကို သူ့ကားအစိမ်းရောင်လေးက ကပ်မည်
ဖြတ်သွားချိန်မှာတော့ သူမက ထိုကားလေးထဲ ဒိုင်းခနဲနေအောင် မျက်
စောင်းထိုးလိုက်ပါသေးသည်။

သူမ အိမ်ပြန်ရောက်သွားချိန်မှာတော့ အမေက ချုပ်ငြိသားအင်္ကျီ
များကို လက်ချုပ်လိုက်နေပါသည်။

“သမီး၊ ဒီနေ့စော့လှချည်လား”

“ဆိုရင်ဒေါ်လေးရဲ့တူ လာရှုပ်သွားလို့ စော့စော့ပဲ ဆိုင်သိမ်းဖြစ်
တယ်”

“အရမ်းဆော့လို့လား”

“အွန်း... အရမ်းဆော့တာ။ စကားပြောရင်လည်း သား၊ သားရဲ့
ကြားပြင်းကပ်တယ်”

“ဟဲ့... သူများကို အလကားနေရင်း၊ ကလေးနဲ့တောင် မင်းက
ဖြစ်ချင်နေတာလား”

“ကလေး... ဟုတ်လား”

“အဒေါ်အမျိုးကြီးတွေက တူလေးကိုတော့ တုန်နေအောင်ချစ်ကြ
တုနော်”

“ချစ်စရာတစ်ကွက်မှကိုးမရှိတာ”

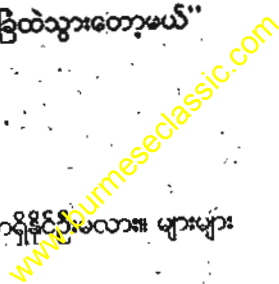
“ဟဲ့! ပြောလေကဲလေပါလား။ သူများရဲ့တစ်ဦးတည်းသောတူ
လေးကို သူ့အဒေါ်တွေရှေ့မှာ မင်းဒီလိုကျပ်ကျပ်ပြော။ အလုပ်ထုတ်ခံ
ချေဦးမယ်။ အဲ့ဒီမှာက လခလည်းကောင်းတယ်။ သွားရေးလာရေး
အလည်း အဆင်ပြေတယ်”

“ကဲ၊ အမေရေ ပြီးဦးမှာလား။ သမီး ခြံထဲသွားတော့မယ်”

“ဪ အေးအေး၊ သွားလေ”

“ငိုက်ဆာတယ်”

“မင်းလောက်အစားကြီးတဲ့လူ ကံမှာရှိနိုင်ဦးမလား။ များများ

သာစား၊ ကြာရင် ဝက်ဖြစ်လာမယ်။ အဲဒါမှ မင်းကို ဘယ်ကောင်လေးက
ကြိုက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားကောင်းကောင်းမရဘဲနေမယ်။ ဝိတ်
လျော့နည်း ဂရုစိုက်ပြီး ဝိုက်ခေါက်ကာ တစ်တောင်လောက်ထွက်နေပြီ

“ဟာ အမေကလည်း အင်္ကျီအနွေးထည်တွေ အွဲဒီလောက်ကြီး
ဝတ်ထားတာပဲ။ မသိသာပါဘူး”

“ဟိုဘက်ဘက်က အင်္ကျီအောက်ရဲ့သမီးလေးဆိုကြည့်စမ်း။ ပိန်
ပိန်သွယ်သွယ်လေးနဲ့ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေး ဘယ်လောက်ထိလှနေသလဲ။
မင်းမှာတော့... ဟွန်း”

“တော်ပြီတော်ပြီ... ဘာမှတောင်းမစားတော့ပါဘူး။ သွားတော့
မယ်”

“ဟဲ့၊ စောစောပြန်လာမှာလား”

“အင်း... ဒီနေ့ ပန်းလိုက်စပ်စရာမရှိဘူး။ စောပြန်လာဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို ထမင်းစားစောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်... သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ ကမ်းကတမ်းထကာ လှေကားကိုပြေးဆင်းသွားပြီ

စက်ဘီးကိုပျာပျာယာယာထုတ်ကာ...

“အမေ”

“ဘာလဲ”

“ဟဲဟဲ... စက်အံ့ဆွဲထဲက (၅၀၀) တန် သမီးယူသွားပြီ”

ဟုဆိုကာ လှုပ်ခဲပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အော်ဟစ်

နေမယ့် ကပ်စေးအမေ့ရဲ့ပုံကို မြင်ယောင်မိပါသေးသည်။ လမ်းထိပ်က

အပျိုဆိုင်မှာ မက်ဘီးကိုရပ်ကာ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်နှင့် ပိုတဲပိုက်ဆံကို

ပျိုလီထွာလီအာလူးကြော်နှင့်ငါးမုန့်ခြောက်ကြော်ကိုဝယ်ယူကာ ကျောပိုး

အိတ်လေးထဲ ထည့်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူမအတွေ့ကတော့ ဦးလေးရဲ့မီးဖိုခန်းထဲမှာမှ ခေါက်ဆွဲခြောက်ကို

ခြွတ်ပြီးစားမယ်ပေါ့။ ဝိုက်ထဲကလည်း တဂူဂူနှင့်မြည်နေတာကြောင့်

စက်ဘီးကိုအားသွန်နင်းလိုက်မိသည်။

ဒါကြောင့် နာရီဝက်အတွင်းပင် ခြံထဲသို့ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

ခြံထဲရောက်တော့ နင်းခေါ်ပင်တွေအောက်မှာ ပေါင်းမြက်ရှင်းနေသည့်

ဦးလေးကိုလည်းကောင်း၊ ဂန္ဓမာပန်းပင်တွေနားမှာ အရွက်ခြေနေသည့်

အလုပ်သမားအနည်းငယ်ကိုလည်းကောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဦးလေး၊ သမီးရောက်ပြီ”

“သမီးက ဒီနေ့စောလှချည်လား”

“ဟုတ်၊ ဒီနေ့ ဆိုင်စောစောသိမ်းဖြစ်လို့”

“သမီး ဒီနေ့နားရင်နားလိုက်လေ။ အလုပ်ပါးတယ်”

“မနားတော့ပါဘူး။ သမီးခေါက်ဆွဲပြုတ်စားပြီးရင် အနောက်ဘက်က သပြေညိုခြံထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးဝင်လုပ်လိုက်မယ်။ အဲ့ဒီမှာ ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်ကြတာကြာပြီ”

“ဒီနေ့ သမီးလုံးဝနားလိုက်ပါတော့။ မီးလာနေတယ်။ တီဖွိုင်းကြည့်ရင်လည်းကည့်”

“ဦးလေးကြီးက အရမ်းသဘောကောင်းနေတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ မွေးနေ့ဆိုလား”

“သပြေညိုခြံထဲမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် ပန်းချီဆေးနေတယ်။ မနက်တည်းကပဲ”

“ဪ... အဲ့ဒီလိုလား။ ဒါဆို သမီးခေါက်ဆွဲပြုတ်စားပြီး တီဖွိုင်း ငြိမ့်နေတော့မယ်”

ဦးလေးကြီးရဲ့အပြုတစ်ပွင့်ကတော့ ကလေးငယ်ကိုလိုက်လျော့ချော့သိပ်နေသည့်လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အပြုနယ်။ သူမကတော့ မိမိချောင်ထဲ အိုးတစ်အုံးကိုရှာဖွေကာ မီးဖိုပေါ်တင်ကာ၊ ရေတစ်ခွက်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ငိုက်ဆာနေပါတယ်ဆိုကာမှ အခုထဲ ရေခွေးက မဆူတတ်ပြန်မိ

အကြောင့် သူမက ရောက်တတ်ရာရာတွေ့မိရင်း ဦးလေးကြီးတို့စကားကို သတိသွားရသည်။

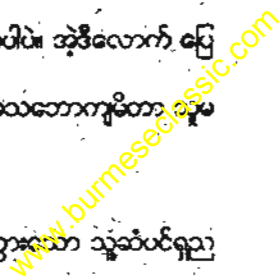
သပြေညိုခြံထဲမှာမှ ပန်းချီလာရေးသောကောင်လေးကိုမြင်ဖူးရင် ထာတာကြောင့် သူမက သပြေညိုခြံတက် မယောင်မလည်လေး ချဉ်းကပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

လေပြည်လေညှင်းခပ်အေးအေးလေးနှင့်အတူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်လိုက်ရသောထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးကြောင့် သူမရင်အစုံက တခုနီးဒုန်းနှင့် မြန်ဆန်လာရသည်။

သူမ မမှာနိုင်ပါ။ ဒါ သူမရဲ့ပုံရိပ်လေး တိမ်စင်ချိုင်းပါပဲ။ သူမက တော့ သူမဲ့ရှင်းသန့်သန့်ကို ဇီဝဝစ္စာငေးမောနေခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ ဖတ်ဝန်းကွင်ကိုမေ့လျော့နေသည့်အလား မျက်ဝန်းအစုံကို ပန်းချီကားထဲ ဖုလုံးဝမခွား

တိမ်စင်ချိုင်းဆိုသောသူက သိပ်စမတ်ကျပြီး စတိုင်ကျကျနှင့် သန့်ပြန်တည်ကြည်သောယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ။ အဲ့ဒီလောက် ပြေ ဖြစ်တည်ငြိမ်သောယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူမသဘောကျတော့ သူမ အပြစ်မဟုတ်ဟု သူမ ယူဆထားမိသည်။

လေအဂ္ဂေမှာ ပါးပြင် ခဲဝိုက် ကျိစယ်သွားသော သူ့ဆံပင်ရှည်

မျှောမျှော ပြောစဉ်စဉ်းစဉ်းများက ခပ်သန့်သန့်သူများနာနှင့် ထို...
ဖက်လွန်းလှပါသည်။

တင်းမာစိပ်သောနှုတ်ခမ်းအစုံကလည်း အရယ်အပြုံးနည်း...
မယောင် တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ သူမ တိမ်စင်ချိုင်းကို ငေးကြည့်...
ခဲ့သည်မှာ (၁၀)နှစ်ကျော်ကာလကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် တိမ်စင်ချိုင်း...
အပြုံးရေးရေးကိုမူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ သူမရင်ထဲ သံသယ...
ဝင်မိပါသည်။ တိမ်စင်ချိုင်းက ပြုံးမှပြုံးတတ်ချဲ့လားဟု။

ညနေခင်းဘက်မို့ လေအေးအေးက လှောင်ပြောင်နေသယောင်...
ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်ခတ်သွားသဖြင့် အကျီအနွေးများဝတ်ထားသော...
သူမပင်လျှင် တုန်ခနဲအေးသွားရသည်။ သူမ စိတ်ပူမိပါသည်။ တိမ်စင်...
ချိုင်းက ကုတ်အကျီမီးပြာရောင်ပါးပါးတစ်ထည်သာ ဝတ်ထားခဲ့၍မိ။

သူမ တစ်ခုခုကိုသတိရသွားပုံမျိုးနှင့် လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားပြီ...
သည်။ သို့သော် သိပ်မကြာပါ။ အငွေ့တစ်ထောင်းထောင်းထနေသော...
ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်လေးယူကာ ဝေါလာခဲ့ပြန်သည်။ သူက တစ်နေ့လုံး...
ပန်းချီထိုင်ဆွဲနေတော့ ဆာနေရောပေါ့။

“အဟမ်း... အဟမ်း”

သူမထံ အသံပေးလိုက်ပေမယ့်လည်း ထိုလူက နောက်သို့မ...

ရှည်ကြည့်မလာပါ။

“ဒီမှာ”

“ကိုယ်... တစ်ခုခုကိုအာရုံဝင်စားနေရင် ကိုယ့်ကိုလာရှုပ်တာ

ကြိုက်ဘူး”

သူက ပန်းချီဆွဲနေရင်းပင် သူမကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်...
သည်။

“ဟို ရှင်အတွက် ခေါက်ဆွဲပြုတ်လာဖို့တာပါ။ ရှင်ဆာရင်လည်း...
အားလေ”

ဟုဆိုပြီးသာ စားပွဲခုံပေါ်တင်ကာ သူမလှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

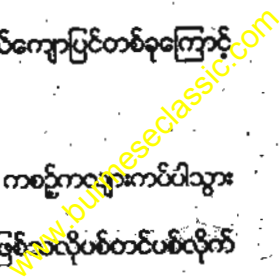
သူမက စကားတစ်ခွန်းတလေလေးများ ကြားရနီးနှင့် နားစွင့်မိပါသော်...
အည်း သူထံမှ ဘာတစ်ခုခုထွက်ပေါ်မလာတာကြောင့် စိတ်ဒုန်းဒုန်းချပြီး...
သာ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတော့၏။

သူက ရှာနံ့ဝင်နေသည်မို့ လာရှုပ်တယ်ဟု ထင်မည်မှီးသော

ကြောင့်ပါ။ လှည့်ထွက်သွားသော ညှိုးငယ်ငယ်ကျောပြင်တစ်ခုကြောင့်...
သူမပန်းချီထိုင်ဆွဲလို့မရတော့ပါ။

သူ့အာရုံတွေက ထိုကျောပြင်နောက်မှာ ကစဉ့်ကလျားကပ်ပါသွား

သည်။ ဒါကြောင့် သူ စုတ်တံ... စားပွဲပေါ် ဖြစ်သလိုပင်တင်ပစ်လိုက်

သည်။ အငွေတစ်ထောင်းထောင်းထနေသောခေါက်ဆွဲပြုတ်က သူ့
စိန်ခေါ်သယောင် စားပွဲပေါ်မှာ မင်းမူနေပါ၏။

သူက အစာမစားဘဲ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ပင် နေနိုင်သူ
ထိုခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို ရင်မခုန်လှသော်လည်း ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်လှ
သည်သူမအပြုအမူကိုတော့ ရင်ခုန်သွားမိသယောင်။ ဘယ်တုန်းက
မသိခဲ့ဖူးတဲ့သူမိန်းလူတစ်ယောက်ကို စေတနာတွေလှုံ့ကာ ရက်ရောက်
သော စေတနာရှင်မလေးမို့ပါ။

သူ့အာရုံနောက်သွားမိပေမယ့်လည်း ကြင်နာတတ်သောစေတနာ
အရောင်လေးကြောင့် ကြည့်နူးသွားမိသလိုတော့ရှိသား။ သူ့ကို အရူး
ခွေးခွေးထွေးထွေး ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံမည့်သူက မရှိခဲ့တာကြောင့်
လေး။

ဘဝမှာ လိုလေသေးမရှိပြည့်စုံခဲ့ပေမယ့်သူက မေတ္တာငတ်နှစ်
ခဲ့သူလေး။ ဒါကြောင့်ပင် စေတနာတွေပြည့်လျှံနေသော ခေါက်ဆွဲပြုတ်
သူ့စားလိုက်မိသည်။ ခံတွင်းနှင့်အရသာတွေသွားတာကြောင့် တစ်
ကန်လုံးကုန်အောင် စားပစ်မိသည်။ မှတ်မှတ်ရရတွေကြည့်ရလျှင်
ဘဝမှာ ဒါဟာ ပထမဆုံးအစာကို ငုံ့လင့်တကြီးစားမိခြင်းပါ။ သူ့
သေ့ဘက်နေရင်းပင် သပြေပင်နောက်ကွယ်မှ သူ့ကိုချောင်းကြည့်နေ

သူမရဲ့ပုံကို မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ပြူးမယောင်လေး ကွေးညွတ်သွားမိတာ
တော့အမှန်ပါပဲ။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ပန်းကန်ကုန်သွားတော့ သူက ဆွဲ
ထောက်စပန်းချီပုံကို သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

သူ့ကားအဖြူလေးရှိရာသို့လျှောက်လာခဲ့စဉ် ကုန်းကွဲကုန်းကွဲနှင့်
ရောက်တတ်ရာရာအလုပ်ရှင်နေသော သူမကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရ
သည်။

သူက ချိုသာသောနှုတ်ခွန်းဆက်စကားကို ဘယ်လိုပြောရသည်
ဆိုတာမျိုးကို မသိပါသော်လည်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

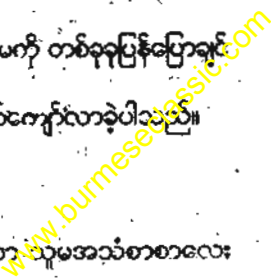
ဒါ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးပြောမိသောနှုတ်ခွန်းဆက်စကားပါပဲ။

“ဟင်... အော”

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားပုံလေးက ပီတိကလေးငယ်တစ်
ထောက်နယ်။ အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်နေသောသူမကို တစ်ခုခုပြန်ပြောချင်
မိပါသော်လည်း ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ဘဲ မြတ်ကျော်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟို...”

တစ်ဝိုင်းတစ်စကြီးနှင့်ရပ်တန့်သွားသော သူမအသံစာစာလေး

ကြောင့် သူရင်ကာ နားစွင့်မိလိုက်၏။ သို့သော် ထပ်ပြီဘာသံမှထွက်ဖေ
တာကြောင့် သူပြန်လှည့်ကြည့်မိလိုက်စဉ် မျက်လုံးလေးတလယ်ကထာ
နှင့်သူမက...

“ကောင်းချဲ့လား”

ထိုအခါမှာတော့ သူတာမှမပြောနိုင်ပါတော့ဘဲ ကြည့်ကြည့်ဖေ
ပြုံးပြုံးမိလိုက်တာမှာအမှန်ပင်။ ထိုအပြုံးလေးတစ်ပွင့်ကို သူမရင်ထဲ
စွာမှတ်တမ်းတင်ထားပါ၏။

သူ့အပြုံးဟာ ကြည်ရွှင်ပြီးလှပနေ၍ပါ။ သူက ပြုံးလိုက်ပြန်တော့
လည်း လန်းဆန်းမှုတစ်မျိုးနှင့် ပို၍ဆွဲဆောင်မှုရှိသွားသယောင်။ ထိုအပြုံး
မျိုးကို သူမထပ်၍မြင်ချင်သွားသည်။

သူ့ပြုံးလိုက်တိုင်း အပြုံးပွင့်လေးတွေက သူမအတွက်ချည်မြစ်ဖေ
ချင်ပါသည်။ ဒါဆို သူသိပ်လောဘများကြီးသွားလေမလား။ သို့သော်
ထိုအပြုံးလေးရေးရေးကြောင့် သူက သူမရင်ထဲမှာ အရှင်သခင်ဖြစ်သွား
ရပါသည်ဆိုရင်ရော။

“မင်း၊ မနေ့က ဘယ်ချောင်မှာ သွားကျွေးနေတာလဲ”

“ငှက်အော်သံလည်းကြားရတယ်။ လေကောင်းလေသန့်လည်း
ရတယ်။ ပြီးတော့ အေးဆေးတဲ့နေရာတစ်ခုလည်းဖြစ်မယ်ဆိုရင် ငါ့ကို
ရွာနို့မခက်ပါဘူး”

“ငါ မင်းကိုမရှာပါဘူး။ မင်းကိုအနှောင့်အယှက်မပေးချင်လို့”

“စိတ်ကောင်းဝင်စတော့ပြုလာပြီ”

“ငါ မင်းကိုပြောချင်နေတဲ့ အဓိကအကြောင်းအရာက အဲ့ဒါ

ပျောက်ဘူး”

“သူမအကြောင်းလား”

“အမှန်ပဲ”

“မင်း၊ သူမကိုခိုက်နေပြီလင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်သလဲ”

“မင်းမျက်လုံးတွေက သူမအကြောင်းဆိုရင် တောက်ပလာလို့”

“ဟား... ဟား... ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာ၊ တကယ်

ပဲ။ ငါ သူမကိုကြိုက်နေပြီ၊ သူမက အရမ်းစွာတယ်ကွ၊ ငါ့ကိုကြည့်ရင်
လည်း ဘာတောတောနဲ့ ငါ သူမကို ဘာကြောင့် အဲ့လောက်ကြိုက်သွား
လည်းမသိဘူး”

“လူတွေပြောပြောနေတတ်တဲ့အချစ်ပေါ့”

“အချစ်... အရမ်းသဘောကုတယ်။ အဲ့ဒီအချစ်က ရာသီဥတု
ကိုသာယာစေတယ်။ ငါ တကယ်ပဲ အခုချိန်မှာကြည့်လင်နေတယ်။ သူမ
နာမည်က ပုရစ်ပူးတဲ့”

“မင်း၊ သူမကိုလိုက်တော့မှာလား”

“အမှန်ပဲ။ လိုက်တော့မှာထက် အသည်းအသန်ကြီးစားတော့မယ်
လို့ပြောရင် ပိုထိရောက်လိမ့်မယ်”

“အသည်းအသန်”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့အလိုလိုနေရင်း သိနေတယ်။ သူမက ငါ့အတွက်
ခက်ခဲလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီအထဲက ခိုင်မာနေတာပဲ”

ဟုဆိုကာ ရင်ဘတ်ကြီးကိုပုတ်ပြုလာသည်။ အမှန်အကန်ကြီး
ဖြစ်နေသောလက်ကသိုင်းရဲ့ပုံစံကြောင့် သူရယ်ချင်သွားမိပါသည်။

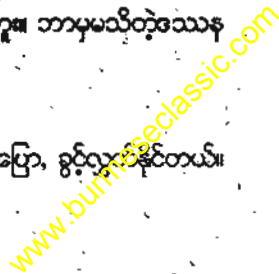
သူတစ်သက်တာမှာ လက်ကသိုင်းက အခုလောက်ထိကြီး ဆန္ဒ
ဖြစ်ပြနေတာ ဒါပထမဆုံးတွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းပြောင်းလဲလာပြီ လက်ကသိုင်း”

“ဟား... ဟ၊ ဒါအချစ်ရဲ့တန်ဖိုးတွေလေ။ မင်းလည်းအချစ်ကို
တွေ့လာတဲ့အခါ ပြောင်းလဲလာလိမ့်မယ်။ အချစ်က တန်ဖိုးကြီးတယ်ကွ
အဲဒီနေ့ထဲမှန်မှာကိုလည်း ကြည့်လင်စေနိုင်သလို မပြေးချင်တဲ့နှုတ်ခမ်း
ကိုလည်း ပြုံးလာအောင် အပိန်ပေးနိုင်တယ်။ ဒီရင်ဘတ်ကလေးထဲ
မှာပင်လာပြီဆိုကတည်းက လူကိုပြောင်းလဲစေလာတာ အချစ်ရဲ့တန်ဖိုး
ပဲ။ ဟဲ! ဘယ်လိုလဲ။ ဒဿနတွေကြွယ်ရဲ့လား”

“အဲ့လောက်ကြီးလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘာမှမသိတဲ့ဒဿန
တွေက နားထောင်ရခက်တာတော့အမှန်ပဲ”

“ရတယ်။ အခုချိန်မှာ ကြိုက်သလောက်ပြော ခွင့်လှယ်နိုင်တယ်။
အကလေးတွေက သိပ်မစွမ်းဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်းကျောက်ရုပ်ရဲနှလုံးသားကိုမှ မဝင်နိုင်သေးတာဘဲ”

ထိုအခါမှာတော့ သူ့အာရုံထဲ အဖြူရောင်မိန်းကလေးက တိုးဝင်လာရသည်။ စသူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးများနှင့် အိုးတိုးအင်းတင်းကြည့်တတ်သောသူမပါ။

“ဝိုင်လှချည်လား၊ ဝကန္တ”

“တစ်ယောက်တော့ ငါ့အာရုံထဲရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသေချာသေးပါဘူး”

“တိုးတက်လာတဲ့သဘောပဲ”

“သူ့အဖြူအမူလေးတွေက သာယာစေတာတော့အမှန်ပဲ။ ငါ့သူမကိုပြုံးပြုခြင်းပဲ။ သူမရဲ့အဖြူအမူလေးတွေက ငါ့နားမှာ မေ့မေ့ရှိနေသလိုပဲ။ ခင်ခင်မင်မင်ကြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပဟုတ်ပေမယ့် မပြင်ချင်အောင်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာမျိုးတော့မရှိဘူး။ ကင်းစင်တယ်”

“မဆိုးပါဘူး။ မင်းပြောင်းလဲစပြုလာပြီပဲ။ သူမကို ငါတွေကြည့်မယ်”

“အချိန်မကျသေးပါဘူး”

“ဒါဆို မင်း ငါ့ရဲ့သူမကိုလိုက်တွေ့”

“ငါ ဒီနေ့ မင်းနဲ့အတူရှိဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ သူမကျောင်းဖွင့်လို့လား”

“အလိုလိုတော့ရင်း အဲဒီကိုသွားချင်နေတာ”

“အိုကေ... ငါတို့နှစ်ယောက်က အခုမှပဲ လူဖြစ်လာတော့တယ်။ သူ့ရဲ့အာရုံထဲတော့ ငါ့ကို သူမနဲ့တွေ့ပေးဖို့သတိရ”

“မင်းကိုမှ သူမနဲ့တွေ့ပေးရင် သူမကို ငါ့အပျော်တွဲရာကျနေမှာပေါ့”

“ဟာ... ဟေ့ကောင် မင်းက တကယ်ပဲအတည်လား”

“အာ... အော့ ဟား... ဟား... ငါဘာပြောနေမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဟား... ဟ၊ ဒီတစ်ယောက်လည်း အချစ်ကိုခလုတ်တိုက်မိပြန်ပြန်ပဲ”

လက်သိုင်းရဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရယ်ရယ်ကြဲကြဲတာအမှန်ပါပဲ။ တကယ်ပဲ လက်သိုင်းပြောသလို သူ့ အချစ်ကို ခလုတ်တိုက်မိသွားပြီလား။

ခက်ခဲသောမေ့ခွန်းတစ်ခုပဲ သူမသိပါ။ သို့သော် ဘယ်တုန်းကမှ တွေးခဲ့ဘူးတဲ့အချစ်ဆိုတာမျိုးကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြည့်နေမိပါသည်။

ဘယ်လိုမျိုးကိုခေါ်တာလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအထပ်ထပ်ခေါ်
နေခဲ့ပေမယ့် အဖြေမပေါ်ပါ။

ဒါကြောင့် သူ့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတာမှန်းမသိဖြစ်ရင်းပင်။ ထိုခါနီး
ခြံထဲသို့ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ သွေလက်
ပန်းချီကားကို လက်စသတ်ရန်ပေါ့။

စုတ်တံကိုကိုင်ထားသောသူ့ရဲ့လက်တွေဟာ ပေါ့ပါးသွက်လက်
နေခဲ့ပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကရော ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆပိုကြည်
လင်ပြတ်သားနေသလိုပင်။ ဒီနေ့မှ ခြယ်သထားသောကာလာက ပို၍
သက်ဝင်နေတာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူတောင် အံ့ဩနေရသည်။ သူ့တကယ်
ပဲ လက်သိုင်းပြောသလိုဖြစ်နေပြီလား။ သူ့ကိုယ်သူအထပ်ထပ်ခေါ်
ပေမယ့်လည်း အဖြေမပေါ်ပါ။ သေချာတာကတော့ သူတိတ်တဆိတ်လေး
သူမရဲ့အရိပ်သဏ္ဍာန်ကိုမျှော်နေခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေလုံးကြီးကလည်း တောက်ပမှုတွေလျော့ကျ
လာခဲ့ပါပြီ။ နင်းမှန်ပွဲလည်း သပြေညိုရွက်တို့မှာ ပို၍စပြုလာခဲ့သည်။
သူ့အလိုလိုနေရင်းသီနေသည်က သူမ မကြာခင်ပေါ်လာတော့မည်ဆိုတာ
ပဲဖြစ်သည်။ သူမက မနေ့ကလိုဘဲ သူ့ကို တိတ်တဆိတ်လေး သပြေပင်
တွေကြားမှာ လာချောင်းကြည့်နေမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် နှုတ်ဆက်စကား

စာပြောမှာလား။ သူ မမှန်းဆတတ်ပေမယ့် သူမ ပြုတ်ပေးလာမယ့်
ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကိုမျှော်နေမိတာတော့ သေချာလှသည်။

ဘယ်တုန်းကမှသာလောင်လှပါသည်ရဲ့လို့ ပြင်းပြမှုမရှိခဲ့တဲ့ခိုက်
စလည်း တစို့စို့နဲ့ အစာကိုတမ်းတလာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ယဉ်ပါး
သောမွှေးရနံ့တစ်ခုကို သူသတိပြုလိုက်မိသည်။ မနေ့က စားလိုက်ရတဲ့
ခေါက်ဆွဲပြုတ်ရနံ့ပဲဖြစ်၏။

မှန်ပါသည်။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်က စားဖွဲ့ပေါ်မှာ အငွေ့တစ်
ထောင်းထောင်းနှင့် သူ့ကိုကြိုဆိုနေခဲ့ပါ၏။ သူ့ကို ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ
အညှဉ်ထွက်သွားဟန်ပြုနေသည့်သူမကို...

“ဟိတ်”

“ဟို၊ ဝိုက်ဆာနေမယ်ထင်လို့ပါ”

သူ့တာမှမပြောရသေးခင် အကြောင်းပြချက်က တန်းခနဲ။ သူ့ရယ်
ချင်သွားရပါ၏။

“ကျေးဇူးပဲ”

“ရှင်... ခြောက်၊ ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းအလုပ်များနေလို့လား”

“အော့ အဲ့လိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်ပျင်းနေတယ်။ မင်း ကိုယ်နဲ့စကားပြောမလား”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်နံတန်းလေးပေါ်မှာ သူမတထိုင်ချလိုက်သည်။ သဘောက သူနှင့်စကားလက်ဆုံပြောမည်ပေါ့။

တကယ်တမ်းတော့ သူမနဲ့သူ့အကြားမှာ ဘာမှပြောစရာမယ်မယ် ရရမရှိပါ။ လူနှစ်ယောက်ကြား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မဆိုတာကြည့်ရုံမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်နေတာတော့အမှန်ပါပဲ။

“စား၊ စားလိုက်ဦးလေ။ အေးကုန်တော့မယ်”

ထိုအခါမှာ သူက သူ့ကိုယ်တိုင်တမ်းတခွဲသော ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို စားရန်သတိရသွားသည်။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို သေသေသပ်သပ်နှင့် နှာသီးဖျားလေးတွေ နီအောင်စားနေသောသူပုံက သူမနှလုံးသားကိုဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းပါတယ်။ သူ့ပုံရှင်းသန့်သန့်ကို တဖက်မျှငေးမောမိသွားပါ၏။

“ရှင် ခေါက်ဆွဲပြုတ်အရမ်းကြိုက်သလား”

“အင်း... ကြိုက်မယ်ထင်တယ်။ ဒါရောမှ နှစ်ခွက်တည်းစားဖူးသေးတယ်”

“ကျွန်မက စိုးရိမ်နေတာ။ ရှင် စားမှစားပျံ့မလားလို့”

“ဒါတစ်ခွက်ဆို ဘယ်လောက်လောက်ကုန်ကျသလဲ”

“အော့... အရမ်းမကုန်ပါဘူး။ နှစ်ရာတည်းပါ”

“အင်း၊ မဆိုးဘူးဘဲ”

“ရှင်တကယ်ပဲ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပြုတ်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှစားတုန်းလား”

“ကိုယ်မညာတတ်ဘူး”

“ဆော့နိုး... ကျွန်မ မယုံဖြစ်သွားလို့ ဒါဆို ရှင် ခါတိုင်းဘာစားမလဲ”

“အင်း... ခါတိုင်း ဘာစားသလဲ။ အော့ သိပြီ။ ထမင်းစားတယ်။ ဆန်စိသောက်တယ်။ စစ်ခါတစ်ရံပျင်းရင် သူငယ်ချင်းနဲ့ အပြင်စားစေတယ်။ ငဝါတော့သောက်တယ်။ ကိတ်စားတယ်။ ဒီလောက်”

“ရှင်က သူငယ်ချင်းရှိတယ်ပေါ့”

“အင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်ကို တစ်ယောက်တည်းပဲတွေ့နေတတ်လို့”

“တွေ့နေတတ်လို့ဟုတ်လား။ ဒါဆို ဒီမတိုင်ခင်တည်းက မင်းက

...လို့လဲနေတာပေါ့”

“အွန်... ငယ်ငယ်တည်းကပဲ”

“ဟင်! ငယ်ငယ်တည်းက”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်မှတ်မိဦးမလားပဲ။ ကျွန်မ ရှင်ကိုပန်းပေးဖူးတယ်လေ။ ဒီခြံထဲမှာ”

ထိုအခါမှာတော့ သူက တစ်ခုခုကို အသည်းအသန်စဉ်းစားတတ်ပြန်ပြီးမှ...

“ဒါဆို မင်း...”

“ရှင်မှတ်မိသေးတယ်ပေါ့”

“ကြာခဲ့ပြီပဲ”

“ကျွန်မ ရှင်ကို အဲ့ဒီတည်းက မှတ်မိနေတာ”

“အဲ့ဒါကြောင့်ထင်တယ်။ မင်းကို ကိုယ့်စိတ်ထဲ အလိုလိုမှတ်မိနေသလိုပဲ။ ရင်းနှီးနေတဲ့သဘောပါ”

“အဲ့ဒီတုန်းက ကျွန်မ ရှင်ဆီရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား တိတ်ဆိတ်သွားချပြန်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွား၍ပါ။ ထိုအချိန်မှာပဲ နှင်းတွေက အဲ့ဒဲကာ ကျလာခဲ့သည်။ ညနေပိုင်းဆို့ ထူးဆန်းနေတာတော့အမှန်ပါပဲ။ သူမက လှိုင်ရာမှဆတ်ခနဲထရပ်ကာ...

“ရှင် ခထာနေဦးနော်”

ဟုဆိုပြီး လှစ်ခနဲပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ သိပ်မကြာပါ။ သူမ တစ်ခုခုကိုယူဦးထွက်လာသည်။ ပြီးနောက် သူ့ကိုလှမ်းပေးလာသည်။ ဘာရယ်မသိဘဲ သူမပေးတာကိုလှမ်းယူမိလိုက်ပါ၏။

“ဆောင်းလိုက်လေ”

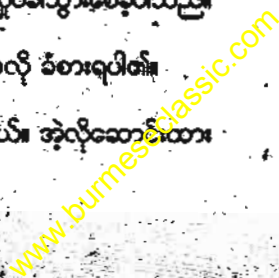
ဖြန်လိုက်တော့ ဦးထုပ်အနွေးတစ်လုံးဖြစ်နေတာကြောင့် သူက အလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေပါသည်။ သူတစ်သက်တွင် ဘယ်တုန်းကမှ ထုပ်မဆောင်းခဲ့ဖူး၍ပါ။

“အသစ်ပါ။ အဟောင်းမဟုတ်ဘူး။ အခုမှဝယ်လာခဲ့တာ။ အရမ်းပူထယ်”

ထိုအပြောနဲ့ရောင်ပျော့ပျော့ဦးထုပ်ကို သူ့ဆောင်းမိလိုက်သည်။ သိပ်နှေးကုန်၍ထင်သည်။ သူမက မဝံ့မရဲလေနှင့် ပြင်ဆောင်းပေးလာပါ၏။ နှုတ်ခွန်သည်သူမရဲ့အပြုအမူကြောင့် သူ့ရင်ကိုလှုပ်ခါသွားစေခဲ့ပါသည်။ တစ်ယောက်က သားသမီးကိုဂရုစိုက်နေသလို ခံစားရပါ၏။

“နှင်းတွေအရမ်းကျနေရင် နှာရည်ယိုတယ်။ အဲ့လိုဆောင်းထား”

“အေးသွားတယ်”

“အင်း... ဦးထုပ်က နားရွက်အုပ်ထားမှပိုနွေးတာ”

“အင်းဟင့်၊ ရင်ထဲမှာ နွေးသွားတာ။ ဒါ ကိုယ် ပထမဆုံးဦး

ဆောင်းဖူးတာပဲ။ မင်းကိုကျေးဇူးတင်တယ်”

“ရပါတယ်”

“အဲ့ဒီကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို နားသိပ်မလည်ပေး

မင်းကိုတော့ ခဏခဏပြောချင်တယ်။ ပန်းစည်းလေးကိုလည်း ကိုယ်

သစ်ကတည်း။ အဲ့ဒီအတွက်ရော ကျေးဇူးတင်စွမ်း။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်

ဦးထုပ်အတွက်ပါ”

“ရပါတယ်။ ရှင်ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကြိုက်ရင် ကျွန်မပြုတ်ကျွေး

ပါတယ်။ နှစ်ရာပဲကုန်တာကို”

“တကယ်လား”

“ရှင်လာနိုင်ရင်ပေါ့”

“ကိုယ်သဘောကျတယ်”

“ရှင်က ကော်ဖီရော ကြိုက်တယ်မို့လား”

“အင်း”

“အဲ့ဒါဆို ရှင်ကိုကော်ဖီပါတိုက်မယ်”

“ကိုယ်က မင်းကိုဘာလုပ်ပေးမလဲ”

“ရှင်က ပန်းချီဆွဲတတ်တာပဲ။ ပန်းချီဆွဲပေးလေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် အပေးအယူတည်ကာ ရယ်ပွဲခွဲပြောနေလိုက်

သည်။ ထိုအချိန်နီးရှိလာလိမ့်မယ်လို့ သူမ ဘယ်တုန်းကမှမမျှော်လင့်ထား

ခဲ့ဖူးတာပါ။

ကံတရားက သူမကိုမျက်နှာသာပေးခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်

မြိုက်ပင်း။ သူမကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ သူနှင့်အခုလိုရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့လို့လေ။

ဦးတော့ သူ့အပြုတွေကို အခုလို နီးစပ်စွာမြင်ခွင့်ရခဲ့လို့။

သူက ပြုံးလိုက်ရင် သိပ်လှပါသည်။ သူက သူမရဲ့နုလုံးသားကို

ညှို့နိုင်လွန်းသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ သူမနုလုံးသားသာ စောင်း

စစ်ခုဆိုရင် သူက ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်ပါပဲ။ ညှို့ကြိုးတွေကို စည်းချက်

ညှို့တီးခတ်နိုင်လွန်းသည်။

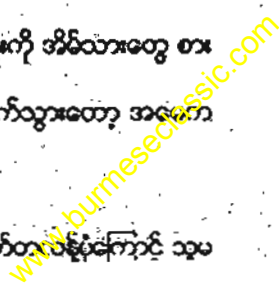
ထိုနေ့က သူမရဲ့အိမ်အပြန်လမ်းက ပိတ်တွေအပြည့်နှင့်ပါ။ ဒါ

ကြောင့်ပင် လမ်းမှာတွေ့သောအကြော်ပုပုနွေးနွေးကို အိမ်သားတွေ စား

အောင် ဝင်လယ်လိုက်သေး။ သူမ အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ အဖေက

အိမ်ထဲမှပြေးထွက်အလာနှင့် ဆုံမိပါသည်။

ဖျာဖျာယာယာဖြစ်နေသော အဖေရဲ့အထိတ်တက်လိမ့်မိကြောင်း သူမ

ရင်ထိတ်သွားရသည်။ အမေက သူမကိုမြင်တော့ အားကိုးတကြီးပင်။

“သမီးပုရစ်ဖူးလုပ်ပါဦး။ သမီးမောင် တေတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တို့

မိလို့တဲ့”

“ဘာ၊ ဘာ... ဘာလို့ဖြစ်”

“မသိဘူး။ အဲ့ဒါဆေးခန်းမှာတဲ့။ သူ့ကိုတိုက်သွားတဲ့ဆိုင်က

သမားက ပြေးသွားတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲသမီးရယ်”

“လိုက်သွားမယ်လေ၊ တက်”

“မင်းဖက်ဘီကို ငါမစီးတတ်ပါဘူး။ ပြေးလို့ပဲ လိုက်သွားမယ်

“ဒါဆိုဝေတလေး။ သမီးချော စက်ဘီးထားပြီး ပြေးလိုက်ခဲ့မယ်

သူမရင်ထဲ ပူထူသွားရပါခင်။ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟုပဲ အကြိမ်ကြိ

ဆရာတောင်နေမိပါသည်။ သွေးဆုတ်ဖြူရော်နေသော အပွေ့ရဲ့မျက်နှာ

သူမကိုပူပန်စေခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ သူမနဲ့အမေ ဆေးခန်းရောက်သွား

ခုတင်ပေါ်မှာလဲနေသောတေတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သား”

“အစ်မ... အစ်မ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲသားရယ်။ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း

“အရမ်းမပိုးရိမ်ပါနဲ့။ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး။ ခြေထောက်က

နည်းနာသွားတယ်”

“ထောက်နိုင်ရဲ့လား”

“ဆရာဝန်ပြောတာတော့ အဆစ်လွှဲသွားတယ်တဲ့။ အခုရက်ပိုင်း

သိပ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့တဲ့။ အမေတို့ကိုစောင့်နေတာ။ သား အိမ်ပြန်ချင်ပြီ”

“အေးအေး... အမေ ဆေးရုံသွားပေးလိုက်ဦးမယ်။ တော်သေး

တာပေါ့။ ဒီလောက်လေးမို့။ သမီး ဆိုက်ကားသွားငှားမှနဲ့တူတယ်”

“မိုးမှောင်နေတော့ ဆိုက်ကားခက ရှေးကြီးတော့မှာ”

သူမက ကပ်စေးနဲ့သူမို့ ညည်းတွားလိုက်သည်။

“ဒါမှန်းသိရင် စက်ဘီးယူလာပါတယ်။ နင့်ကို တင်နင်းလို့ရတယ်။

မိုက်ဆဲတောင် အပိုမကုန်ဘူး”

“မရဘူးဗျ။ ဆရာဝန်က ခြေထောက်မထောက်ရဘူးလို့ပြောထား

တာ။ ဆိုက်ကားပေါ်ရောက်အောင် အစ်မတို့ပဲ ပွေ့တင်ပေးရမှာ”

“ဘာ... မင်းကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို”

“အင်းလေ... ကျွန်တော်မထော်လို့ ဒုက္ခိတဖြစ်သွားရင်တော့

အစ်မပဲ”

“ထုလိုက်ရ”

“ကျောင်းစာတွေက ပျားတယ်ဗျ။ အဲ့လောက်မကပ်စေးနဲ့”

နိုင်ရင် သုံးဘီးဆိုင်ကယ်ငှားရင် ပိုအဆင်ပြေတာ”

“ကောင်စုတ်လေး။ ငါက မချမ်းသာဘူး”

“ဒီအချိန်မှာ ကားလေးဘာလေးရှိရင် အငြိပ်ပဲ”

ဟုမပြောစမှူး တောဝက တောင့်တလာပါအံ့။ ထိုစဉ်မှာပဲ သူ့ထောင့်

သို့ ဘွားခနဲ လူတစ်ယောက်က ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ပုရစ်ဖူး”

“ဟင်! ရှင်”

“ကိုယ်တာကူညီရမလဲ”

“ရပါတယ်။ ဘာမှမလိုဘူး”

“ဟာ... အစ်မကလည်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ အစ်မ

ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာကို မနိုင်ဘူးဆို။ ဒီအစ်ကိုက ဗလကောင်းကောင်း

ကျွန်တော့်ကို ဆိုက်ကားပေါ်ပွေ့တင်နိုင်မှာပေါ့”

“ဆိုက်ကားပေါ်ဟုတ်လား”

“အစ်ကိုက အစ်မသူငယ်ချင်းလား”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ကိုယ့်ညှီ။ ကိုယ့်မှာ ကားပါတယ်။ ရလား”

“ဟာ! မိုက်တာပဲ။ အစ်မ ဆိုက်ကားငှားမနေနဲ့တော့။ အစ်မ

ကပ်စေးနဲတယ်မဟုတ်လား။ အစ်ကိုကားနဲ့ဆိုအဆင်ပြေတယ်။ ဟုတ်

အယ်ဒိုလား”

“ဟာ... တောဝ၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ရပါတယ်။ ရှင်လမ်း

ရှင်သာသွားပါ။ ဒါ ကျွန်မကိုစွဲ။ ရှင် မကူညီလည်းဖြစ်တယ်”

သူမက ခပ်မာမာပြောလိုက်ပေမယ့်လည်း သူက တောထူးကို

စွဲအိုဖြစ်နေပါပြီ။ ထိုစဉ်မှာ အခန်းထဲမှထွက်လာသောအမေက...

“ဆေးဖိုးက ရှင်းပေးပြီးသွားပြီတဲ့။ အဲ့... ငြောက်”

“ကျွန်တော်က လက်သိုင်းပါအမေ။ အမေတို့ကို အိမ်လိုက်ပို့

အယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ကားပါတယ်”

ဟု သူပြောချင်ရာပြောကာ တောထူးကိုပွေ့ခေါ်သွားလိုက်သည်။

အဲဒီသဘောကောင်းသောသူက အမေဝင်မီပင် ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်

လား။

သူမက အောင့်သက်သက်ကြီးဆိုပေမယ့်လည်း သူကားပေါ်လိုက်

ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အမေရော၊ အငယ်ကောင်ပါ သူ့စကားတွေကြားမှာ

ကြီးနေလိုက်ပုံများတော့ သူမ၊ သူ့ကိုအမြင်ကပ်လိုက်စမ်းပါဘိ။

အခန်း (၁၂)

“သမီးပုရစ်ဖူး၊ ထတော့ နံနက် (၅:၀၀)နာရီတိုးတော့မယ်”

ရာသီဥတုအေးလွန်းတာကြောင့် အပေးရဲ့လှုပ်နှိုးသံကို သူမ မကြား
နိုင်ပါ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို စောင်ခြုံထဲကခွာဖို့မပြောနှင့်၊ လက်ညှိုးလေး
တစ်ချောင်းကိုပင် စောင်အပြင်ဘက်မထုတ်ချင်။

“ပုရစ်ဖူး... ထတော့”

ခွတိယအကြိမ် နို့လှာသောအပေးရဲ့အသံကိုလည်း တမင်တကား
မရှိ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သည်။ မောင်လေးဝဏ္ဏထူးရဲ့စာကားမှာ
အား သူမနားထဲ ပိပိသသကြီးကြားနေရပါသည်။

“ပုဂံပု၊ သမီး (၅၀၀)နာရီတိုးတော့မယ်။ ပန်းပို့နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။ ထပ်ပြန်ပြန်”

အမေက မီးဖိုချောင်ထဲမှ တစာစာအော်နေခဲ့သည်ဖြစ်၍ သူမ၏ မထိမှီပြင်ပင် စောင်ခြုံထဲအကွေးပင်မပျက်။ ဒါကိုလုံးဝစိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ဝတ္ထုတူးက ကျွေးနေသော သူမစောင်အထူကြီးကို ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဆွဲဖယ်ချပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါကျတော့ အအေးဓာတ်က အချို့ထဲထိ စီးပျောသွားရကာ သူမအသားတွေ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဝတ္ထုတူး... ဝေး၊ ငါ့စောင်း မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အလုပ်ရှိနေတာကို မသိဘူးလား”

“မင်းလျှာမရှည်နဲ့ သိတယ်”

“ဥတုက အေးလွန်းနေပါတယ်ဆိုကာမှ အမေ့ရဲ့အော်နိုးသံက စာကိုကျက်လို့မရတော့ဘူး”

“အဲ့ဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ။ အမေနဲ့ပဲဆိုင်တယ်”

“ဘာ အမေနဲ့ဆိုင်တယ်လဲ။ အစ်မ၊ မင်း ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ် မသိဘူးလား”

“အဲ... ရှင်နေတာပဲ။ တစ်ရက်တာလေလေး အိပ်ရာထဲမှာ ဖိပ်ကျ

ကျွေးချင်သေးတယ်။ ငါလည်းလူပဲ”

ထိုအခါကျတော့ မနေသာတော့ဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲကအမေက

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ယောက်ျားကောင်းကောင်းကိုရှာယူတော့ဟေ့။ သူတွေမဖြစ်မှ ဖိပ်ကျကျအိပ်။ အခုတော့ ငါတို့က ဆင်းရဲတယ်။ အလုပ် ရှုပ်လှီးမယ်”

ပျညံ့ပျညံ့လုပ်လာသည့်အမေ့ရဲ့အသံကြောင့် သူမမှာ မနေသာ တော့ဘဲ မထချင်ထချင်ပင် အိပ်ရာထဲမှလူးလဲထလာရပါတော့သည်။

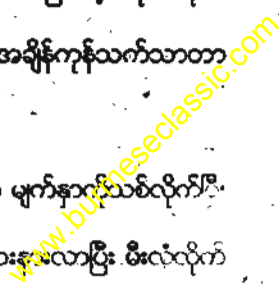
“ဟဲ့! မျက်လုံးရော ဖွင့်ချဲ့လား”

“မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ဒီနဲ့ဒီ ဘယ်လိုလာရမှာလဲ”

“ရေဖလားထဲမှာ ရေခဲနွေးစပ်ထားပြီးသား။ မျက်နှာကိုလည်း ကြိုင်စင်အောင်လေး သစ်ဦး”

“အမေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ချစ်ဖို့ကောင်းလာပြီ။ အဲ့ဒီလိုအလိုက် အသိလေးလုပ်ထားပေးတော့ ပုဂံပုအတွက် အချိန်ကုန်သက်သာတာ

ဟုသွက်သွက်လက်လက်ကလေးဆိုကာ မျက်နှာလှုပ်သစ်လိုက်ပြီး မျှောကယာပင် တဘက်နှင့်သုတ်ကာ မီးဖိုဘေးနားလာပြီး မီးလုံလိုက်

သည်။

'ဘာစားသွားရမှာလဲ'

'ခေါ်ပုတ်ကြော်ထားတယ်။ ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်နဲ့ တို့စားသွား။

ကရားအိုးထဲမှာ အကြမ်းချဉ်ရှိတယ်'

'အဲလိုလေးကျတော့ အမေက ချစ်စရာလေးပဲ။ ကျွန်မ ခေါ်ပုတ် ကြော်စားချင်နေတာ ကြားပြီ'

ဟုဆိုကာ သူမက မဆန်းမပြေစားပစ်လိုက်သည်တွင် အပေ့ချဲ့

ကရုဏာမျက်စောင်းလေးက သူမကိုကူစယ်သွား၏သေးသည်။

"တော့ရဲ့ခြေထောက်က သက်သာရဲ့လား"

"အွန်း ဆေးခန်းတော့ ထပ်သွားရဦးမှာပဲ။ အေးလွန်းတဲ... ခိုဆိုတော့ ဒဏ်ရာရရင် ပျောက်ခဲ့တယ်။ စာမေးပွဲလည်း တစ်စနဲ့တစ်စနဲ့ လာတော့ ဂရုစိုက်ရမယ်လေ"

"အမေတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ရဲ့လား။ ကျွန်မပြန်လာခဲ့မယ်လေ"

"ရပါတယ်အေ၊ မင်းအလုပ်သာ မင်းစိတ်အေးအေးလုပ်ပါ။ ဒီအထမင်းချိုင့်ကိုတော့ ဝတ္ထုလာဖို့မယ်"

"ဟာ... အမေကလည်း ကျွန်တော်က အချိန်မနည်းလှနေရတဲ့ ဟာကို"

ဟုဆိုကာ စာကျက်နေသောဝတ္ထုထူးက ဝင်ထောက်သည်။

"ဟိတ်... နင်လျှာမရှည်နဲ့။ အမေက ဒါလုပ်ဆိုလုပ်ပဲ။ နင် ကျောင်းသွားရင်းနဲ့ ငါ့ကိုဝင်ဖို့တော့ရော ကျွေးကိုက်မှာဖို့လား"

"တစ်လမ်းစီကြီးကို သိပ်ရှုပ်တာလဲ"

"ကောင်စုတ်၊ အေးအေးဆေးဆေး စာကျက်မှာသာကျက်။ သူ့ကျဆော့ စောင်မြဲထဲမှာ နွေးနွေးလေးကျက်မှတ်နေရတာ။ ငါက နင်းတောထဲမှာ အေးအေးခဲခဲနဲ့ စက်ဘီးနင်းရဦးမှာ"

"ကဲကဲ... ပြောမနေနဲ့တော့။ မြန်မြန်စား။ နောက်ကျနေဦးမယ်။ အင်္ကျီကိုလည်း နွေးနွေးထွေးထွေးဝတ်၊ ဦးထုပ်ဆောင်းဖို့လည်း မပေ့နဲ့ ဦး။ နှာစားနေဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ဟုပြောကာ စားလက်စခေါ်ပုတ်ကြော်ကိုအဆင့်သတ်စားကာ လက်ထုတ်လိုက်ပြီး ခြေအိတ်ကိုကောက်စွပ်လိုက်သည်။ အားကစားသွတ်စွပ်ကိုကျကျနုနုစားကာ လက်အိတ်ကိုပါ ကောက်စွပ်လိုက်ပြီး အင်္ကျီအဖွဲ့ကြီး၊ ဦးထုပ်လေးဆောင်းကာ ယုန်သုငယ်လေးလို ခုန်ထွေထွေထွေပြောထွက်သွားသောသမီးကိုကြည့်ရင် ဒေါ်ထူးထူးမြတ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူမအတွက် လက်ခံသဖွယ်အားကိုးရသောသမီးလေးကို သူမ သိပ်ချစ်ပါသည်။ မနက်ခင်းတွေ့ဘက်မှာ စောစောမထချင်သောသမီး အတွက် သူမတစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်မိပါသော်လည်း အိမ်စိတ်လောက် ငှအောင်တောင် အနိုင်နိုင်ရှာနေရသောသူမတို့အဖို့တော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပေမယ့်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူမက ဗုဒ္ဓဘာသာပြန်မှာအမျိုးသမီးပီပီ ကံ၊ ကံအိအကျွန် ကိုကောင်းကောင်းယုံကြည်နေမိပါ၏။ အပြောဆိုးပေမယ့် အပျင်းကြီး ပေမယ့်လည်း မိသားစုအပေါ်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်မှ ကူညီပေးမခွဲသောသမီး ဟာ ဘယ်တုန်းတော့မှ လူဆိုးတွေနဲ့မတွေ့နိုင်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။

မောင်လေးတွေကိုရာ အမေ့ကိုပါ ကြင်နာပေးတဲ့သမီးလေးဖို့ သမီးရဲ့အချစ်ရေးမှာ လူကောင်းသူကောင်းများနှင့်သာ ဆုံစည်းခွင့်ရပါ စေဟု သူမ ဘုရားမှာအမြဲဆုတောင်းလေ့ရှိသည်။

သို့သော် နဂိုရှင်ရည်ရှိပါသော်လည်း မပြင်မဆင်ဘဲ ရှိရှိရှင်းရှင်း သာ နေလေ့ရှိတဲ့သမီးရဲ့ပုံကြောင့် သူမရင်လေးရပါသည်။

“အမေ၊ ကျွန်တော်လည်း ခိုက်ဆာတယ်”

အလတ်ကောင်၏နိုးဆော်မှုကြောင့် ပဲပြုတ်ကြော်နေသော ဒေါ် ထူးထူးမြတ်က အတွေးကမ္ဘာထဲမှ ရုန်းထွက်လာရသည်။

“စားလေ... ဒေါ်ပုတ်ကြော်ရှိတာပဲ”

ဝဏ္ဏထူးက ဒေါ်ပုတ်ကြော်တစ်ချပ်ကို ခရမ်းချဉ်ရည်ဖျော်နှင့် တို့ ခိုက်ပြီး...

“အမေ့ကို ကျွန်တော်ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲဟယ် ကိန်းကြီးခန်းကြီးနဲ့”

“ဟိုလေ... အစ်မလေ၊ ပုရစ်ဖူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က အစ်မ ဦးထုပ်တစ်လုံးဝယ်သွားတာ ကျွန်တော့် ချွယ်ချင်းက မြင်တယ်တဲ့”

“အဲ့တော့”

“ဦးထုပ်က ယောက်ျားလေးဆောင်း အနွေးကြီးတဲ့”

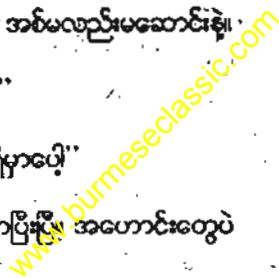
“အဲ့ဒါဘာဖြစ်တုန်း”

“ကျွန်တော်စောင့်ကြည့်နေတာ ဦးထုပ်ကိုဝယ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မြင်မိပေ။ တေဇကိုလည်း မပေ။ ငြီးတော့ အစ်မလည်းမဆောင်းနဲ့။

အဲဒါ အဲ့ဒီဦးထုပ်က ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ဘာများလဲလို့ဟယ်။ သိမ်းထားတာရှိမှာပေါ့”

“မရှိဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် နဲ့နေအောင်ရှာပြီဗျာ။ အဟောင်းတွေပဲ

ရှိတာ အသစ်မမြင်ဘူး။ ဂေက္ခ အစ်မ ရည်းစားများ၊ ရနေတာလား”
 ထိုအခါမှာတော့ မျက်လုံးပြူးသွားရသူက သူမပဲဖြစ်နေတော့သည်။
 “ဟိုအစ်ကိုထင်တယ်။ ပန္နိမ်ဒီရိုင်းနဲ့လေ။ ကားနဲ့”
 ဟုဆိုကာ တစ်စွန်းတစ်စကြားသွားသောတေထူးက အိမ်ရာထဲ
 မှ လှမ်းအော်လာသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ အစ်မရည်းစားဆိုတာ တေထူးကိုပွေ့ချီလာတာ
 ပေါ့။ ယောက်ဖလောင်းဆိုလေ”

“အဲဒီအစ်ကိုကြီးနဲ့ဆို ကျွန်တော်တော့ သဘောတူတယ်ဗျာ။ ချမ်း
 သာမယ့်ပုံပေါက်တယ်။ သဘောလည်းကောင်းတယ်ဗျ”

“ကံကဲ... သူများအကြောင်း သိပ်ပြောမနေနဲ့၊ စား။ ကျွန်ုပ်
 နောက်ကျနေဦးမယ်။ ဟေ့... အငယ်ကောင် ခြေထောက်က သက်သာ
 ရဲ့လား”

“နည်းနည်းနာတာကလွဲလို့ ကောင်းပါတယ်”

“ခေါ်ပုတ်ကြော်စားဦးမလား”

“စားမယ်”

“ရော့... ဝတ္ထု၊ သွားပေးလိုက်”

“ခြေထောက်နာနေလို့နော်၊ နို့မဟုတ်ရင် မပို့ပေးဘူး”

“သိပါတယ်။ မင်းက အစ်မလိုမဟုတ်ဘူး။ ပြောတဲ့အတိုင်း ဝတ်
 တာ”

“စေတနာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့။ မပို့ဘဲနေလိုက်မယ်”

“ဒီကလေးတွေဟာလေး။ အချင်းချင်းကိုက်ကြဖို့လောက်ပဲသိ
 တယ်။ သွားသွား... မင်းလည်း ကျွန်ုပ်သွားတော့”

ဟုသူမက ဖိခင်ပီပီဟန်လိုက်တော့ ဝတ္ထုထူးက ခေါ်ပုတ်ကြော်
 ပန်းကန်ကိုယူကာ တက်သွားပြန်သည်။ မိုးက မပီပီဝမ်းလေး လင်းစပြု
 လာပြီပဲ ဝတ္ထုထူးက ကျွန်ုပ်သွားရန် အင်အားတို့ကိုထပ်ဝတ်နေ
 ခိုက်...

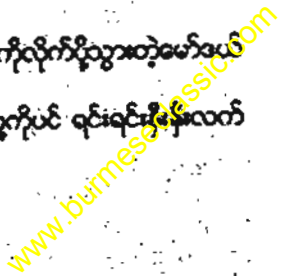
“ပွမ်... ပွမ်”

အိမ်ခြံရံဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသောကားဟွန်းဆံကြောင့် ထူး
 ဆန်းနေ၍ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်...

“ဟင်!”

အံ့သြသွားရသည်။ မနေ့ညက တေထူးကိုလိုက်ဖို့သွားတဲ့မော်ဒယ်
 ဖိမ်းရောင်ကားအသေးလေးမို့ပဲ။ ထိုလူက သူ့ကိုပင် ရင်းရင်းနှိုင်းနှိုင်းလက်
 ယမ်းပြုနှုတ်ဆက်နေသေးသည်။

“အမေ... အမေ၊ လာဦးဗျ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လာဦး”

ရောက်ရောက်ရားရားအော်လိုက်သောအသံကြောင့် အမေထုတ်
သူကလည်း ပျာပျာသလဲပင် လက်နှီးစုတ်ကိုပစ်ချကာ ပြေးထွက်ခဲ့လိုက်
သည်။

ဝတ္ထုထူးကြည့်နေရာဘက် သူမပါ ရောကြည့်ဖြစ်လိုက်သည်တွင်
မူ...

“ဟင်!”

“အစ်မရဲ့ရည်းစားဖြစ်နိုင်တယ်”

ဝတ္ထုထူးက မုန်းဆဆလေးပြောရုံရှိသေး။ အမေလုပ်သူက အိမ်
အောက်သို့ပဲ ပြေးဆင်းပြီးဖြစ်နေပါပြီ။

“အမေနေကောင်းလား”

“အင်း၊ ဒါနဲ့အစောကြီးပဲ”

“အိမ်မရတော့တာနဲ့ အလည်လာတာ”

“ဪ... ဒီလိုလား။ လာလေ၊ အိမ်ပေါ်တက်။ ဒီမှာက နှင်း

တွေ့ အရမ်းကျတယ်”

ဟုဆိုကာ အလိုက်မသိသောညှိသည်ကိုပင် အလိုက်တယ်နှင့်

အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လိုက်သေး။ အိမ်ဖော်ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ လှဲ
အိမ်နေသောတေထူးက သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း အံ့သြသွားရကာ...

“အစ်ကို့... လက်သပိုင်း”

“မင်းသက်သာရဲ့လား”

“ဟုတ်... သက်သာပါတယ်”

“ကိုယ်တောင် မင်းအတွက် ဆေးတွေယူလာသေးတယ်။ ကိုယ်
ကြီးတော်သုံးတာ။ အရိုးအဆစ်အတွက်ကောင်းတယ်တဲ့”

“အစ်ကိုက အစောကြီးပဲရှိနေသေးတယ်”

“ကိုယ်အိမ်မရတော့လို့ ထွက်လာတာ”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို အဲ့လောက်အစောကြီး ဧည့်သည်မလာဖူး
ဘူး”

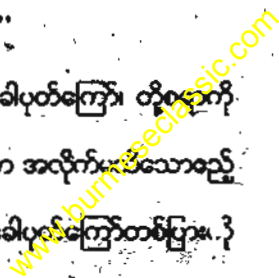
“ဟား... ဟား... ကိုယ်တော့ ငိုလိုက်သားဖြစ်နေပြီ”

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ်။ အန်တီတို့တော့ သားကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အခု... ဒီကခေါပုတ်ကြော်လေး စားလိုက်ဦး”

ဟုဆိုကာ အကြမ်းရည်တစ်ခွက်နှင့် ခေါပုတ်ကြော် တို့စားကို
သူ့သားနားကြမ်းပြင်ပေါ် ချပေးလာသည်။ သူက အလိုက်မသိသောညှိ

အညှိအား မနာပါးမနာ ငါ့မလုပ်ပင်၊ ခေါပုတ်ကြော်တစ်ပြား...”

ကောက်ယူတာ စားထိုက်သည်။

“ကပ်တယ်နော်၊ စေးစေးကြီးနဲ့ ဒါပေမဲ့ အရသာတော့မဆိုရဘူး”

“ဟင်၊ အစ်ကိုက ခေါ်ပုတ်ကြော်မစားဖူးဘူးလား”

“အင်း၊ ခေါ်ပုတ်ဟုတ်လား”

ထိုအခါမှာတော့ ဝတ္ထုထူးရော၊ တောထူးရော၊ ဒေါ်ထူးထူးဖြစ်

ဆိုလျှင်သွားရသည်။

“ဒါဆို အစ်ကိုက ဒီမြစ်ကြီးနားက မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“သားက ဧည့်သည်လား”

“မဟုတ်ဘူးဆိုလည်း ဟုတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က မွေး

အမေ အဒေါ်အခင်းတွေဆီ လာလည်တာ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခဏ

လည်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“အဖေ ကျွန်တော့်သွားတော့မယ်”

ဝတ္ထုထူးအပြောမှာတော့ သူက ဝတ္ထုထူးကိုစိတ်ဝင်စားအား

ကြည့်နေလိုက်၏။

“သူက သမီးရဲ့အောက်အလတ်ကောင်လေး၊ ဝတ္ထုထူးတို့ အခု (၁၀)တန်းတက်နေတာ”

ဆင်းသွားသောဝတ္ထုထူးကို သူ ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်းကြည့်နေ ထိုက်သည်။

“အား... ပြဿနာပဲ”

အိမ်အောက်တက်ဆီမှ စူးစူးနစ်နစ်အော်လိုက်သောဝတ္ထုထူးရဲ့ အခံက ညံ့ထွက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စက်ဘီး၊ ဘီးပေါက်နေပြီ။ ကျွန်ရှင်က နောက်ကျတော့မယ်” ထိုအခါမှာတော့ သူကထိုင်နေရာမှ ငေါက်ခနဲထရပ်ကာ...

“ကိုယ်လိုက်ဖို့မယ်လေး၊ လမ်းသာပြော”

“ရပါဇာယ်”

“အားမနာပါနဲ့။ ညီအစ်ကိုတွေလိုပဲသဘောထားပေါ့။ ကိုယ်က နင်းတို့ကိုခင်ပါတယ်”

သူ့ရဲ့မွှင်မွှင်လင်းလင်းအပြောမှာတော့ ဝတ္ထုထူးက ပြုံးလိုက်မိ

သည်။ သူ့ကားပေါ်မှာ မိန့်မိန့်ကြီး လိုက်ပါသွားသောဝတ္ထုထူးကို ငေး

ကြည့်ရင်း တောထူးက...

“အစ်မကိုတော့ ရက်ရက်ရောရောကြီးကိုပေးပစ်ချင်ပြီ”

“ဟဲ့! ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အဲ့ဒီအစ်ကိုက အရမ်းသဘောကောင်းတာ။ အမေရော ဆွေမောင်မတော်ချင်ဘူးလား”

“ဖိကလေးဟာ”

“တော်ချင်နေပါတယ်”

“ငါက အမေပဲ။ သူလိုပိုက်ဆံရှိ လူကောင်းသူကောင်းလေးနဲ့ဆို ဘာငြင်းစရာရှိသလဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းအစ်မရဲ့မျက်နှာကိုလည်း မြင်တယ် မဟုတ်လား။ တွန့်ချိုးနေတာပဲ”

“အဲ့ဒါ အစ်မ ပဲများနေတာ။ အစ်ကိုက ချောလည်းချောတယ်။ ပိုက်ဆံလည်း ချမ်းသာတယ်။ သဘောလည်း ကောင်းတယ်။ ဘယ်မှာ မကောင်းတာရှိသလဲ။ အစ်မ သက်သက်ပဲများနေတာပါ။ ဘေးတီးပေး လိုက်ရင်ဖြစ်ပြီ”

“မင်းကသာ စွတ်ပြောနေ၊ ဟိုက ဘယ်လိုမှန်းမသိ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အစ်ကိုလင်္ကာသိုင်းက အစ်မကိုကြိုက် နေတာပါ”

“ဟဲ့... မြစ်ချစ်ရာသာ စွတ်ပြောမနေနဲ့၊ ဟိုကလာပြီ၊ ကြားသွား”

“အယ်”

အိမ်ရှေ့မှာကားသံပြန်ကြားလိုက်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာတော့ သူ့ကိုပြုစီမံခန့်ခွဲကြည့်နေသောတေထူးကြောင့် သူပင်လျှင် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားရသည်။

“မနက်ခင်းဘက်ဆို အရမ်းအေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အရမ်းအေးတယ်။ ဒီစင်ဘာရောက်ပြီရော၊ အေးချာပေါ့”

“အမေလုပ်စရာရှိတာသာလုပ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုစည့်သည်လို့ ဘောမထားနဲ့၊ ကျွန်တော်က တေထူးကိုစကားပြောချင်လို့”

ရည်မွန်ပြေပြစ်သောထိုကောင်လေးကို ဒေါ်ထူးထူးမြတ်အမှတ် ညှိပေးလိုက်မိ၏။ သို့နေက သူကပဲ တေထူးကိုခေဝခန်းပို့ပေးခဲ့သည်။ အကြာ၌ပင် သူက ထိုမိသားစုနှင့် တစ်သားတည်းကျရင်းနှီးသွားရသည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့လိုကောင်လေးမျိုးနှင့် သမီးကို ဘာကြောင့်စိတ်မချဖြစ်ရ တော့မှာတဲ့လဲ။

အခန်း (၁၃)

ဒီနေ့တော့ သူမက စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
မိန်းမက သူမကိုလာရှုပ်မယ့်ထိုပုဂ္ဂိုလ်က တစ်နေ့လုံးပျောက်ချက်သား
ဘာင်းနေ၍ပါ။

သို့သော် ဆိုင်သိမ်းပြီး ခြံထဲမသွားခင် အိမ်ခဏပြန်လာချိန်မှာ
တော့ ရှုပ်ထွေးမှုကြီးအလုံးအရင်းက သူမကိုစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ အိမ်
ရှေ့မှာရပ်ထားသော မော်ဒယ်လ်စီမ်းရောင်းကားလေးကိုမြင်ကတည်းက
သူမ စတုရန်း မသေမချာ တွေးကြည့်မိခဲ့ပါသော်လည်း တေးလူ့ချေရယ်
ထိုအခါအိမ်ခင်းနှင့်အတူ အမေနှင့်အဖွဲ့ကျနေသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စွမ်းဆောင်

ချက်ကြောင့် သူမမှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရင်သတ်ကလေးဖိနှိပ်
အံ့သြနေရပါသည်။

“ဟာ... အစ်မပြန်လာပြီလား။ ဒီနေ့လည်းစောသားပဲ”

လှေကားထိပ်မှာ မှင်တက်နေသောသူမကို နောက်နားလေးနား
ဝတ္ထုထူးက နှုတ်ဆက်သလိုပြောပြီး ကျော်တက်သွားပြန်သည်။

“အစ်ကို ကြိုက်စွယ်သိလား။ ကျွန်တော်အကြော်ဝယ်လာတယ်”

“ဘာကြော်တွေလဲ”

“အနံ့ပဲ”

“ဟဲ့! ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကြီးနဲ့ ချကျွေးမလို့လား။ သွား... တို့
ကန်နဲ့ထည့်ချည်”

“ရပါတယ်။ ကိုယ့်ညီမောလာတာ။ ထိုင် အစ်ကိုလုပ်လိုက်မယ်
နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်ရင်းနီးလာကြသူတွေလို အဆင်ပြေ

ချောမွေ့နေကြတာကြောင့် သူမရဲ့မျက်စိတွေနားတွေကိုပင် သူမကို
သူမ မယုံချင်လာတော့။

သိပ်ကပ်စေးနဲ့လှပါချည်ဆိုသော ဝတ္ထုထူးပင်လျှင် သူ့ကို
စေတနာတွေလှူကာ ဝယ်ကျွေးနေပြန်သေးသည်။ ဘုရားသခင် သူ့ထက်
လိုပရိယာယ်တွေနှင့် အိမ်သားတွေကိုပြုစားလိုက်တာပါလဲ။

“အစ်မ၊ လာလေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဝတ္ထုထူးက နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်တော့မှ အမေက
သူမကိုသတိပြုသွားမိပုံရသည်။

“သမီးပြန်လာပြီလား။ လာလေ၊ ဒီမှာအမေတို့ အကြော်စားကြ
လို့”

ထိုအခါကျမှ သူမက တစ်ခုခုကိုသတိရသွားပုံမျိုးနှင့် အမေအနား
ပြေးကပ်ကာ...

“သူ့ သူ့က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“အမေတို့ကိုခင်လို့ အလည်လာတာပေါ့။ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်
ပြူးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ဓားပြတိုက်ဖို့လား။ အနုကြမ်းစီးဖို့လား။ မရှားစမ်းပါနဲ့အေ”

“မဟုတ်သေးဘူးနော်အမေ”

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်မရဲ့။ အစ်မကို အစ်ကိုကကြိုက်နေတာလေ”

“ဒီကောင်လေး ဖူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ငါထုထည့်လိုက်ရ တစ်ခါ
က နှစ်ကျိုးဖြစ်သွားမယ်”

“တေပြောတာမှန်တယ်။ အစ်ကိုက အစ်မအကြောင်းမေးတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အစ်မငယ်တုန်းက အိပ်ရာထဲမှာ ရှားပေါက်တာကအစ ပြောပြလုပ်ကတယ်။ အစ်ကိုက အစ်မကိုကြိုက်တယ်တဲ့”

“အရှက်ကိုမရှိဘူး”

“ဘာကိုခွဲရှက်ချမှာလဲဗျ။ သူကကြိုက်ရင်ကြိုက်တယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာပဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့။ နင်တို့တွေက ငါ့မောင်တွေ၊ နင်တို့က အဲဒါ ပြောပြစရာလား”

“ဘာလဲ အစ်မက ရှက်လို့လား။ မရှက်ပါနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့က သဘောတူပါတယ်။ အစ်ကိုက သဘောကောင်းတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ချမ်းသာတယ်။ ချောတယ်။ အစ်မဘာမှတွေးမနေနဲ့တော့။ ဇွတ်သာပြန်ကြိုက်ပစ်လိုက်”

“ဟဲ့... ဟိုကကြားသွားလို့ ခိုးတွေတက်နေဦးတယ်။ အပြောအဆိုဆင်ခြင်”

“မတက်ပါဘူးဗျ။ ခင်ဗျားလေး ငါ့ကိုမကြိုက်သေးတာ ငါသိနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းမကြာခင် ငါ့ကိုကြိုက်လာမှာပါ”

“ကြားသွားရင်လည်း မသိလိုက်မသိတာသာမနေဘဲ အဲဒီလိုကြိုက်ထောက်တတ်တဲ့သူအကျင့်ကို သူမမှန်းလိုက်ပါဘိ။”

သူက အကြော်ပန်းကုန်ကိုချကာ သူမဘေးမှာထိုင်မည်အပြုတွင် ရှားက ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

“မစားသွားတော့ဘူးလား”

“မစားဘူး။ ခွင့်ကို အခုလိုပြင်ရတာပဲ ကျွန်မ အသက်တိုရှင် မှန်းလို့”

“နောက်မှ ငါ့ကိုခွဲလမ်းပေပြန်နေချိန်မှ ငါမရှိတော့ရင် တိတ်ဆိတ်လေး ငိုမနေနဲ့နော်”

“ဝေးသေး... ”

“မင်းမစားတော့လည်း ငါတို့ဝတာပေါ့။ လာ ညီလေး၊ စားမယ်” ဟုဆိုကာ သူ့အိမ်အမှတ်နှင့် သူက ဦးဆောင်ကာ စားပြနေသေးသည်။ သူ့ကိုခင်မင်ပုံရနေတဲ့အိမ်သားတွေရဲ့မျက်နှာတွေကြောင့် သူမဘာစစ်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်သာ ခြေဆောင်ဆင်းခဲ့ဖူးတော့သည်။

ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်မှန်းတော့မသိပေမယ့် သူမကအလိုလိုမှန်း လက်သပိုင်းကိုမှန်းနေမိတာတော့အမှန်ပါ။ အရာရာကိုပိုင်ခိုးမှန်းနိုင်လှသည့်သူအပြုအမူတွေကို သူမ မှန်းလိုက်ပါဘိ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး လက်သပိုင်းဖြစ်ရာချည်းပြည့်

သွားသည်ထိ ကုတ်ခြစ်ပစ်ချင်လှသည်။ အခုလိုက်အပြုလိုက်ဖြစ်နေသော
ဆံပင်ထိုးထိုးထောင်ထောင်များကို အပြစ်မှဆွဲနှုတ်ပစ်ချင်မိသလို၊ လှိုင်း
လက်သက်နှင့် ရှုပ်ပွနေသောအဝတ်အစားများကိုလည်း တစ်စစဖြစ်သွား
အောင် ဆွဲဆုတ်ပစ်ချင်မိသည်။

ပြီးတော့ သူမ အရမ်းမုန်းမိတာက ရှိပါသေးသည်။ ဟိုမကျွန်း
မရောက် များစွာပန်ထားသည့် နားတောင်းပြုံးတူးပြတ်ကြီးတွေထဲ
ဘယ်လိုပုံကြည့်ကြည့် သူ့ပုံစံက သူမမျက်စိထဲမှာ ဘယ်လိုမှအချိုးမဝ
ပါ။

မျက်နှာလေးက ကျွတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် အမေ့လို ဖိစားကြောင်း
က သူ့ကိုခင်မင်နေတာကတော့ နည်းနည်းလေးအံ့သြဖို့ကောင်းသား

ပြီးတော့ အတင်းပြောတတ်သော တေဇထူးကိုရော ကပ်စေ
သောဝတ္ထုထူးကိုပါ တစ်လိုင်းတည်းသိမ်းသွင်းနိုင်သော သူ့အရည်အချင်း
က မသေးလှ။

သူမကိုဂရုမစိုက်ဘဲ သူမရဲ့မိသားစုနှင့် အခုလိုအရောတောင်ခြံ
ဇာပေါင်းသင်းနေတာတော့ လွန်လွန်းသည်ဟုထင်ပါသည်။ သူမစိတ်
တေးမှတ်မိသည်။ အမေနှင့်မောင်လေးတွေ မရှိတဲ့အခါမှာ အပြစ်
လုပ်ပစ်ဦးမည်ဟု။

သူမဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စက်ဘီးကို အားသွန်နှင်းပစ်ခဲ့ရာ ခထ
အတွင်းမှာပင် ခြံထဲသို့ရောက်လာခဲ့သည်။ မြင်လိုက်ရတဲ့ကားဖြူလေး
တစ်စင်းကြောင့် သူမရဲ့ဒေါသတို့က တဖြည်းဖြည်းနိမ့်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားလှလှ။

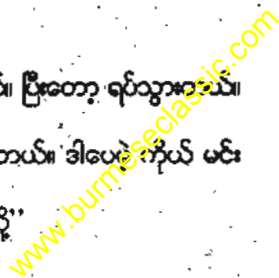
သူမက ဦးလေးကြီးကိုပင်နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ သပြေညိုခြောက်
ကျွတ်လာခဲ့ရာ ကောင်းကင်ကြီးကိုမော့ကြည့်နေသော သူ့ပုံရှင်းသန့်သန့်
တို့ သွားခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။

ညနေသည်အော့ချိန်မှ အဖြူရောင်ကောင်လေးရဲ့သေသပ်ခနဲညွှား
သောပုံက နာမည်ကျော်ပန်းချီဆရာရဲ့စုတ်ချက်တစ်ခုနယ် သက်ဝင်နေပါ
၏။ သူမအမှန်တကယ်ပဲ သတိလက်လွတ်ငေးနေမိခဲ့ပါသည်။

“မင်းရဲ့ရင်ထဲမှာ အေးမြနေတယ်မဟုတ်သား။ မင်းရဲ့အတွေးထဲ
မှာ လိပ်ပြာလေးတွေ ဝဲပျံနေမှာပေါ့။”

“ကျွန်မကိုမကြည့်ဘဲ ကျွန်မငေးနေတာကို ရှင်ဘယ်လိုလုပ်သိ
သေးလဲ”

“ကိုယ် မင်းရဲ့ခြေသံကိုကြားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရပ်သွားတယ်။
မင်း ကိုယ့်ကိုကြည့်နေတာပဲဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မင်း
တို့မကြည့်ဘူး။ မင်းအာရုံနောက်သွားမှာစိုးလို့”

“ရှင်က ကျွန်မရဲ့စိတ်နဲ့အနီးကပ်ဆုံးမှာရှိတယ်။ ကျွန်မကို ရှင်နားလည်နေတယ်”

“အွန်... နားလည်တယ်။ မင်း တစ်ခုခုကိုတင်းလာတယ်လို့ ကိုယ်ထင်နေသလိုပဲ”

“ဟင်! ရှင်ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဟုတ်နေတာပေါ့။ မင်းဟန်ဆောင်ပြီးမှတောင် မငြင်းတော့ဘူးလား။ ကောင်းပါတယ်။ ရိုးရိုးသားသားပေါ့။ အဲ့ဒါကြောင့်ထင်တယ်။ မင်းက ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဝင်လာစေပြန်တော့။ ကိုယ် မင်းကိုမျှော်နေတတ်ပြီ။ မင်းစက်ဘီးနင်းတာ ပုံမှန်ထက်ပိုပြန်နေတာ ကိုယ်မြင်လိုက်တယ်”

“ရှင် ကျွန်မကိုစောင့်ကြည့်နေတာပေါ့”

“ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့အမျိုးသမီးက ဆုံးသွားတဲ့အမေ၊ ပြီးရင် မင်းက ပထမဆုံးပဲ”

“ရှင်မှာ ရည်းစားမရှိဘူးလား”

“ရည်းစားဟုတ်လား။ ဟား... ဟား... မင်းက နည်းနည်းရယ်ရတယ်နော်။ မင်းကြောမှ တိုက်သံတိရတယ်။ ကိုယ်က ရည်းစားရှိမလို့ ပုံပေါက်လို့လား... ဟား... ဟား”

“ရှင်က ရယ်လိုက်ရင် သိပ်ချောတယ်။ ဘာကြောင့် ဂူပုပ်နေရ

တာလဲ”

“ငယ်ငယ်တည်းက အဲ့လိုပဲနေလာတာ။ မင်းက တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ ကိုယ့်ကိုရင်းရင်းနှီးနှီးဝေဖန်တယ်။ ကိုယ်သိသလောက်တော့ တိုက်တဲ့အဲ့ဒီလိုပြောတာ မင်းက ပထမဦးဆုံးပဲ။ သူများတွေက အဲ့ဒီလိုပြောရင် ကိုယ်ကြိုက်ချင်မှကြိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတာတော့ ကိုယ် သိပ်စိတ်မဆိုးဘူး။ မင်းကိုကိုယ်ခင်တယ်”

“ကျွန်မလည်း ရှင်ကိုခင်တယ်”

“အဲ့ဒါဆို မင်းကို ကိုယ်ပွဲတစ်ခုခုစိတ်ရင် မင်းလာမှာလား”

“ပွဲ... ဘာပွဲလဲ”

“လာမယ့်ဆန်းဒေးမှာ ကိုယ့်မွေးနေ့ရှိတယ်။ အဲ့ဒါ မင်းကို ကိုယ်ခင်တယ်”

“ရှင်လာစေချင်ရင် ကျွန်မလာမှာပါ”

“ကိုယ်က ဟန်မလုပ်တတ်ဘူး”

“ကျွန်မလာမှာပါ”

“မင်းကို ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့စိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“သူငယ်ချင်း”

“အင်း... သူက ကိုယ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းလာသူငယ်ချင်းပဲ။

ညီအစ်ကိုလိုပဲ အရမ်းခင်ကြတာ”

“ရှင်ဘာနှစ်သက်သလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်ကိုလက်ဆောင်ပေးချင်လို့”

“တကယ်လား”

“မယုံဘူးလား”

“မင်း ဒီနေ့ ကိုယ့်ကို ခေါက်ရွဲပြုတ်မကျွေးတော့ဘူးလား”

“အင်း... အဲ၊ မေ့ခဲ့ပြီ။ ဝယ်မလာခဲ့ဘူး။ ဟိုအရှင်ထုပ်ကြောင့် ပေါ့။ ဒေါသဖြစ်ရလွန်းလို့”

“ပန်းကလေးမို့ ပျားပိတုန်းတွေအုံခဲနေပြီလား”

“အဲ့လောက်လေးဆို အရေးမကြီးဘူး။ အခုဟာက တစ်ပင်လုံး ကိုတောင် အမြစ်က နှုတ်ချင်နေတာလားမသိဘူး။ ပိုင်ဖိုးပိုင်နင်းနဲ့ မုန်းလိုက်တာ”

“ကိုယ်ဘာကျညီရမလဲ”

“ဆောရီး၊ ရှင်ခေါင်းခဲသွားပြီလား။ ဟား... နင်းတွေက အရမ်း ကျလာပြီ။ ညဆိုလည်း သိပ်အေးတာနော်။ ရှင်နှေးနှေးလေးအိပ်ရဲ့လား”

“ကိုယ်က အေးတာကိုပဲကြိုက်တာ။ ဒီလိုနင်းမှုန်လေးတွေကို

ကိုယ်သိသဘောကျတာ။ ဒါကြောင့် အခုလိုခိစင်တာတွေဆို ကိုယ်အမြဲ ချစ်ပြန်လာလေ့ရှိတယ်”

“ရှင်ပန်းချီကားက ပြီးသွားပြီလား”

“အင်း... အပြီးသတ်လိုက်ပြီ”

“ဒါဆို ရှင်၊ နောက်နေ့တွေ မလာတော့ဘူးပေါ့နော်”

“မင်းဆီလာလည်မယ်လေ၊ ရလား”

“ရတယ်၊ အရမ်းရတယ်”

“ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့မင်းကို ကိုယ်သဘောကျတယ်။ မင်းနဲ့ ဘာပြောရတာ စည်းတွေဘောင်တွေမရှိဘူး။ ကိုယ်ပျော်စိသလိုပဲ။ ရိုး ငါ့ဆွဲမင်းကို ကိုယ်သဘောကျတယ်”

“ရှင်... အဲ့... အို”

ရှင်းရှင်းနဲ့တွင်းတွင်းကျတဲ့သွေးစကားအဆုံးမှာတော့ သူမက ဘာ ပြောချမှန်းမသိအောင် ဆွံ့အသွားရတော့သည်။ သေချာနေတာက တော့ သူမရင်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ်လေး ကျိတ်ပြီးနေခဲ့မယ်ဆိုတာပဲဖြစ် သည်။

အသံ (၁၄)

ရာသီဥတုကအေးလွန်းတာကြောင့် သူမက နားရွက်လေးများကို
အုပ်သည်ထိ မခါင်းစွပ်ဦးထုပ်ကို ဆွဲချထားလိုက်ပါသည်။ သူမရဲ့လက်
အိတ်က ရှည်ထိုးလက်အိတ်လေးဖြစ်တာကြောင့် လေအေးအေးလေးက
အပေါက်လေးကြားထဲမှ မရမက တိုးဝင်လာ၍ အေးလွန်းတာကြောင့်
ထက်တစ်ဖက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထောင်ကြီးထဲ ထိုးထည့်ထားမိလိုက်သည်။

ဒီနေ့တော့ နင်းတွေက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပိန်းလိပ်အောင်
အုံ့နေတာကြောင့် မာကျူရီပေးရောင်လေးရှိနေပါသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်
တို့ အဝေးကြီးကြီးမပြင်နိုင်ပါ။

ဒါကြောင့်ပင် စက်ဘီးကို ဖြည့်ညှင်းစွာနင်းလာမိခဲ့သည်။ ဒါ
သော်လည်းထောင့်တစ်ခုအရောက်မှာတော့ ပလက်ဖောင်းပေါ်ငုတ်တုတ်
လေး ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်နေသောလူတစ်ယောက်ကို မပီပိုးတစ်
မီးရောင်အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

အခုတလော ခေါင်းကိုဖြတ်ချိန်ပြီး ဆိုင်ကယ်တွေစက်ဘီးတွေ
လှတယ်ဆိုသောသတင်းက ကြားနေတာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတိပေး
လိုက်မိသည်။ သို့သော် ထိုလူရဲ့ပုံက သူ့အိမ်ထဲကတော့ဖြစ်ပုံမရ။ သန့်ထန်
ပြန့်ပြန့်ဝတ်စားထားရုံမက အကောင်းစားရေပွေးဖို့ပါ ဖြတ်အသွားမှာ
ရှုရှိုက်မိလိုက်သည်။

ထိုရန်က သူမယဉ်ပါးနေသလိုတော့ရှိသာ။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာဆို
ရတာတော့မဟုတ်ဘူးလေ။ အင်္ကျီကောင်းကောင်းဝတ်ပြီး လှယက်လိမ်
ညှာနေသူတွေက အများသားပင်။

သူမတွေ့တော့စဉ်းစား၍ပင် မဆုံးလိုက်သေး။ သူမရဲ့စက်ဘီး
နောက်ကယ်ချီယာနံကို အဆွဲခံလိုက်ရပါသည်။ သူမ လန်းဖျပ်သွား၍
အသားလေးတွေပင် ဆက်ခနဲတုန်ခါသွားရသည်။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“လှည့်မကြည့်နဲ့ ဆက်နင်း၊ လမ်းကြိုလိုက်မလို့”

“ရှင်ကို ကျွန်မမှမသိတာဘဲ။ ရှင်ဆင်းပါ။ ကျွန်မအော်လိုက်မှာ”
ထိုအခါမှာတော့ ရှုရှိုမြသောအရာတစ်ခုက သူမကျောကို ဆတ်
ခဲထောက်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းအော်လိုက်တာနဲ့ ဓားက မင်းကျောထဲ စိုက်ဝင်သွားပြီမှတ်

ထိုအခါမှာတော့ သူမလန့်သွားမိတာအမှန်ပါပဲ။ ခါးကိုပင် မတ်မတ်
ဆန့်ခုံတော့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က စိတ်မထင်ရင်မထင်သလို ထိုးထည့်လိုက်မှ
မူမ မူမလှနှင့် သေပွဲဝင်သွားမှာကိုလည်းကြောက်မိပါသည်။ တွေး
မိနှင့်ကျောချင်းလာ၍ အသက်ပင်ရဲ့ခဲခဲမူမူခုံတော့။

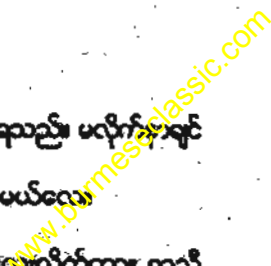
“ဟိုရေက လမ်းထဲကျွတ်လို့လိုက်”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့။ ဟို ရှင် ဘာမှတော့ မဟုတ်တာမလုပ်ပါဘူး”

“လျှာမရှည်နဲ့ ဝင်ဆိုဝင်လိုက်”

အမိန့်ကိုပလွန်ဆန့်နိုင်လို့သာ ကျွတ်လို့လိုက်ရသည်။ မလိုက်မှာရှင်
တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ မနိုးဖို့နောက်ကျနေတော့မယ်လေ။

ထိုလူက ဝသလား။ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်းလေးလိုက်တာ။ ရာသီ

ဥတုက အေးခဲနေတာတောင် မော့၍ရော ကြောက်၍ပါပေါင်းပြီး ချွေးများက နဖူးတစ်ဝိုက် စီးကျနေခဲ့ပါသည်။

“ရပြီး ရှေ့မှာရပ်လိုက်တော့”

ဒီအသံက သူမ ကြားဖူးနေကျလိုလိုပဲ။ ဘယ်သူ့အသံလဲ။ မထိရင်းနီးနေတာကတော့ အာမန်ပါပဲ။

“မျက်စိမှိတ်ထား”

မလွဲမသွေလိုက်နာရမည့်အဆင့်မို့ သူမက အလွယ်တကူပင် ရင်ပြီးရော မျက်စိမှိတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“(၅)မိနစ်လောက်ကြာမှဖွင့်နော်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းအင်္ကျီပြီး ဘဝကူးသွားမယ်”

အနည်းငယ်အကြမ်းဆန်သောတိုအသံကြောင့် သူမ ကြားလန့်ပြီး တကယ်ပဲ မျက်စိမဖွင့်ခဲ့တော့ပါ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပြောသလိုပဲ (၅)မိနစ်မျှနန်းအကြာမှ မျက်လုံးကိုဖွင့်လိုက်တော့ မယုံနိုင်စရာမြင်ကွင်းတစ်ခုက သူမကိုနှုတ်ခွန်းဆက်နေခဲ့သည်။

မှန်ပါသည်။ သူမရပ်နေရာဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထိန်ထိန်ညှိညှိသော ဖယောင်းတိုင်လေးများက ခြံရံနေခဲ့၍ပါ။ ပြီးတော့ သူမရပ်နေတာက ပန်းပယ်လယ်ကြားထဲမှာပဲ။ အို... လူလိုက်တဲ့ပန်းတော့

“ဟင်!”

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် သူမ တကယ်ပဲမှင်တက်သွားမိတာပါ။ သစ်ပင်မှာချိတ်ဆွဲထားသောရောင်နီမီးပုံလေးတွေမှာ ဖရူထားတဲ့ ‘I love you’ တဲ့လေး

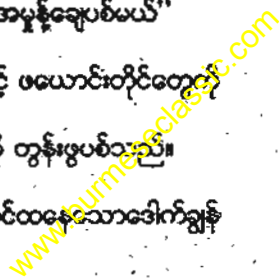
ဒါဆို သူမကို စောစောကသူရီးက ကြိုက်နေတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် သူရီးမဟုတ်တာတော့ သေချာနေပါသည်။ ဒါသူမကိုချစ်နေဆိုနေတာလေး။ ဒီလိုလှူကြောင်ကြောင်ချစ်ရေးဆိုမှုမျိုးကို ဘယ်သူလုပ်နိုင်မှာလဲ။ သူမအပြင်းအထန်စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

“လုကံသိုင်း”

နောက်ဆုံးအဖြေထွက်လာခြင်းနှင့်အတူ ကျယ်လောင်စွာအော်ခေါ်လိုက်သည်။ သူမရဲ့အလုပ်ချိန်ကို နောက်ပြောင်နေသလို မထိခဲ့ပြင် ဆုတ်နေတဲ့သူ့ကို သိပ်ဒေါသထွက်သွားမိသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ကြည့်ရှုမိသွားသည့်တစ်ခဏတာက ဘယ်ပျောက်ကုန်မှန်းမသိ။

“လုကံသိုင်း... ရှင့်ကိုတွေ့လို့တော့ အမှုန့်ချေပစ်မယ်”

ဟုပြောလည်းပြောကာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်တွေကို ခြိမ်းသတ်ပစ်ပြီး လှပနေသောပန်းပုံကြီးတွေကို တွန်းဖွပ်သည်။ ထိုအခါမှာ ပန်းပုံကြီးကြားထဲမှ ကြွရောင်ထနေသောဒေါက်ချွန်

ချွန်လေးတစ်ရံက သွားခနဲထွက်ပေါ်လာရသည်။

လက်စသတ်တော့ သူမကို စားသန့်ပယ်အသုံးပြုသွားတာက ဒီ
ဒေါက်မိနပ်ချွန်ချွန်တွေပဲကိုးဆိုတာ သဘောပေါက်သွားမိပါသည်။ သူမ
ခံလိုက်ရတာကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကြွေရောင်ထနေသောဒေါက်မိနပ်ကို
အဝေးသို့လွှင့်ပစ်ချိုက်ခိုက်...

“ဈေးကြီးမှာပဲ”

ဟုတော့မိသွား၍ မလွှင့်ပစ်ရက်ပြန်တော့။ သူမဒေါသဖြစ်ဖြစ်ပင်
ဒေါက်မိနပ်ကို ကျောပိုးဆိတ်လေးထဲ ထည့်မိလိုက်ပြန်သည်။ ထွက်ခွာ
သွားသောသူမကို သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှလှူက တဟင်းဟင်းရယ်နေခဲ့
မယ်ဆိုတာ သူမဘယ်လိုမှမသိနိုင်ပါ။

အခန်း (၁၅)

အင်္ကျီခိုင်းအသစ်တွေရောက်လာတာကြောင့် သူမက သင့်တော်
သောနေရာမှာချိတ်ပြီး အသစ်အဟောင်းရှင်းလင်းနေချိန်တွင် ဆိုင်ရှင်
မိလေးက စာရင်းစာအုပ်နှင့် သူမနားရောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီတစ်ခါရောက်လာတဲ့အထည်တွေက ဆန်းတယ်။ ပွဲတက်ဝတ်
တွေလည်းပဲ”

“ပွဲတက်ဝတ်စုံ”

သူမ တစ်ခုခုကိုသတိရလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့မွေးနေ့ပွဲအတွက် သူမ
ဝတ်စုံမှမရှိတာဘဲလေး။

“ဒေါ်လေး”

“အွန်း... ပြော”

သူမစကားအစဖော်ပြီးကာမှ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့။ အိမ်စရိတ် မလောက်စားကို သတိရသိသွား၍ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားချည်နှစ်ယောက် ရှိကြသောအိမ်မှာ အမေနှင့်သူမရဲ့လုပ်စားက အနိုင်အနိုင်။

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

ဒေါ်လေးက ဘာမှထပ်မဆိုဘဲ သမန်ကာလှိုက်ကြည့်ပြီး သွား မည်ပြုပြီးမှ ပြန်လှည့်လာကာ...

“တို့ရဲ့တူက မင်းကိုတော့ခင်နေမှီရတယ်။ မင်းအကြောင်းကိုပြော တယ်။ အန်တီလေးရဲ့ဆိုင်မှာ ပြူးတူးကြောင်းတောင်ခွဲ ကုန်းမလေး ရှိတယ်တဲ့။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာပြောတာတတ်တယ်နော်။ ရယ်ရတယ်”

“ကာတွန်းမ”

“ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။ အဲ့ဒီကာတွန်းမက စိတ်တိုနေရင် ဘီလူးမ သံပရာသီးကိုက်ထားတဲ့ပျက်နာနဲ့တဲ့။ ဟင်းဟင်း... သူ့ကြို ကြဖန်ဖန်။ အဲ့ဒါ မင်းကို သူက ခင်လို့စနေတာ။ သူက အဲ့လိုမျိုးသိပ်ပြော လေးပိုတာ။ သူ ဒီမှာ ပျော်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ အိမ်ကိုကပ်တယ်မရှိဘူး။ မျက်နှာလည်း ရွှင်ရွှင်သာသာနဲ့ ဖိုးလင်းကမိုးချုပ် အိမ်မှာကိုမနေဘူး။

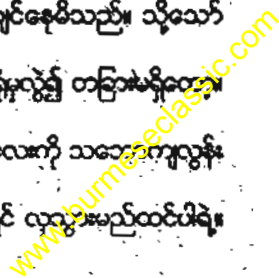
တစ်ခုခုကို အသည်းအသန်လုပ်နေတယ်ထင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ နတ်နာကြက်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေတယ်”

“ဂေါက်သွားတာလားမှမသိတာ”

“စကားပြောကိုဆင်ခြင်ပါ ပုရစ်ဖူး။ တို့တူက မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ မင်းထက်အများကြီးသာတယ်။ ဘွဲ့လည်းရပြီသား။ ဒီပုလိမာ အဖွဲ့လည်း သူ့ဆီမှာ တစ်သိကြီး။ သူ့ဟာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ် အပဲရှိတယ်။ သူက ငါတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမျိုးခေက်။ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်။ မင်းသတိထားပါ။ သားက မင်းကိုခင်နေလို့သာပေါ့။ ဟွန်း”

တင်းထန်မာကျောသွားတဲ့ဒေါ်လေးမျက်နှာကြောင့် သူမမှာ ဘာမှ ထပ်မပြောတဲ့တော့။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ သူတို့က ဂုဏ်ရှင်တွေကို။ သူမ စိန်လှလှလေးများတို့ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးထဲမှာ အမျိုးမျိုးဝတ်ကြည့်နေမိ အည်။ ဘယ်တုန်းကမှ အလှအပအကြောင်း စိတ်မဝင်စားဖူးတဲ့သူမက အခုတော့ တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့အပြုံးနုနုကြောင့် လှပမှုကို ခံမင်လာတတ်ပါပြီ။

တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့မွေးနေ့ပွဲမှာ သူမက လှချင်နေမိသည်။ သို့သော် အမြဲလည်သည့်ဘဝအခြေအနေမှီ တံတွေမြို့ချရုံလွှဲ၍ တခြားမရှိတော့။ သူမက ကိုယ်ကြည့်နေခဲ့သော ဂါဝန်အဝါနုရောင်လေးကို သဘောကျလွန်း မှီထက်မှမချချင်တော့။ ဒါလေးသောဝတ်လိုက်ရင် လှပပွားမည်ထင်ပါရဲ့။

“ခိုးဖို့ကြံစည်နေတာလား”

မေတ္တာသုဉ်းချင်စရာ နှုတ်ဆက်စကားကြောင့် သူမက ခိုင်ခန့်နေအောင် မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။

“ငါက မျက်စောင်းထိုးတိုင်း ရင်မခုန်တတ်ဘူး”

“ရှင် ရင်ခုန်လာအောင်လည်း ဘယ်သူမှမတွေ့ဆောင်ဘူး။ သိပ်ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့”

“အဲ့ဒါဆိုရင် မင်း ဂန်ဒူးပဲဖြစ်ရမယ်။ မိန်းကလေးမှန်ရင် ကိုယ့်ကိုကြိုက်တာမလဲ”

“သွားသေလိုက်။ မုန်းတယ်ဆိုတာထက်ပြင်းတဲ့စကားလုံးရှိရင် ရှင့်အတွက် သတ်မှတ်လိုက်ချင်သေးတယ်”

“ဘယ်သူကရော ချစ်ပါလို့တောင်းဆိုနေလို့လဲ”

“ရှင်... ရှင်... အား၊ စိတ်တိုလိုက်တာ။ ရှင်ပြန်တော့”

“ဒါ ကိုယ့်ဆိုင်ပဲ။ နေချင်ရင်နေလို့ရတယ်”

“အဲ့လိုပုံစံမျိုးကို အသည်းနှင့်အောင်မုန်းတယ်”

“ငါကြားဖူးတာတွေ၊ မိန်းကလေးတွေက အဲ့ဒီလူကိုမုန်းတယ် ပြောရင် ရင်ထဲက ချစ်နေလို့တဲ့”

“နည်းနာလိုက်တာ”

“မင်းခေါ်သလိုဖြစ်တာက သိပ်ရယ်ရတယ်ပဲ... ဟား... ဟား”

“ရှင်နောက်ဆို ကျွန်မရဲ့အိမ်ကိုမလာပါနဲ့”

“မင်းသီလာတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဝဏ္ဏထူး၊ တေဇထူးနဲ့ အမေမိကျားတာလေ”

“ဘာအမေလဲ။ ကျွန်မအမေကို ရှင်အဲ့ဒီလိုခေါ်ဖို့မလိုဘူး”

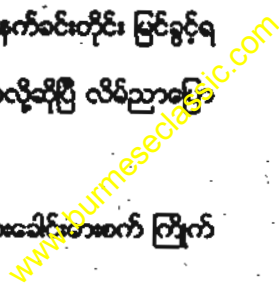
“အမေခွင့်ပြုထားတယ်လေ။ ခေါ်ပါတဲ့။ ငါထင်တာကတော့ အိမ်အိမ်သားလုံးမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ သဘောဆိုးတာထင်တယ်”

“အဲ့ဒါဆို သဘောဆိုးတဲ့ကျွန်မကို ရှင်ဝေးဝေးကရှောင်ပေါ့။ ဒီဒီမှာလာခွင့်မရှိသေးလဲ”

“ဟော့... အဲ့လိုပြောတော့လည်း စိတ်ပိုပြန်ရော။ မိန်းမတွေက အတော်ခက်တယ်။ အမှန်ပြောရင် မနှစ်သက်ကြဘူး။ ကိုယ်လိမ်ပြောမှနဲ့”

“ဟဲ့ဟဲ့... ဆိုပါစို့ကွာ။ မင်းက ချစ်စရာကောင်းတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ဝဏ္ဏာရီနတ်သမီးလေးတစ်ပါး ကောင်းကင်က ကြွကျလာလို့ပဲ။ ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်။ မင်းကို မနက်ခင်းတိုင်း မြင်ခွင့်ရတယ်။ မင်းနောက်မှာ အရိပ်လေးဖြစ်ပါရစေလို့ဆိုပြီ လိမ်ညာပြောရင်ရော”

“ခွေးခေါင်းရားစက် ကြိုက်သလား။ ကျားခေါင်းမားစက် ကြိုက်

သလား၊ ကြိုက်ရာသာရွေး”

“ပြစ်မှုမထင်ရှားဘဲ တရားစီရင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်က ပူနဲ့ လုပ်လိုက်မှာ။ ငဝဲပြည်ရော၊ နတ်ပြည်ရော၊ နဂါးပြည်ပါမကျန် သောင်း ကျန်းပြလိုက်မယ်”

“အဲ့ဒီအချိန်ဆိုလည်း... ဗုဒ္ဓက အသာငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျောက်တောင်မှာ နှစ်တစ်ခဲသောင်းလောက် အပိတ်ခံလိုက်ရအောင် ဟစ် စည်တီးပြီး တိုင်တည်ပစ်မယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းက ရုတ်ရတယ်။ ငါတို့နှစ် ယောက်က တရုတ်သမိုင်းကို ရှင်းတမ်းထုတ်နေတာနဲ့တူနေပြီ။ မုန့် လုံး၊ သူ့အမေရိုက်၊ ဂျာအေးစက္ကူကပ်ဖြစ်နေပြီ”

“မကြားဖူးပါဘူး။ ဂျာအေးသူ့အမေရိုက်၊ မုန့်လုံးစက္ကူကပ်ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ညနေကို အိမ်စောစောပြန်လား ဒါပဲ”

“ရှင်က ဘာမှီအိမ်နိမ့်ပေးနေရတာလဲ”

“ဟယ်! ငါ့တူက ရောက်နေတာတောင် အဒေါ်ဆီအရင်မလာဘဲ ပုခပ်ဖူးနဲ့ အဖွဲ့ကျနေသေးတာပေါ့”

“လုပ်ဆောင်ချက်တွေညှိဖျင်းလွန်းလို့ သင်ကြားပေးနေတာ”

“အံ့မယ်... တယ်ဆိုပါလား”

“အန်တီလေး... ညနေဆို ဆိုင်စောစောသိမ်း”

“ဘာကြောင့်လဲ။ စောစောသိမ်းရင် ဝင်ငွေလျော့တာပေါ့”

“အသက်ကြီးပြီ ဘုရားလေးဘာလေးသွားဦး။ စောစောပြန်လား။

အန်တီလေးကိုရော ကြီးတောက်ကိုပါ ဘုရားဖို့မယ်”

“သာဓုကွယ်။ တစ်လုံးတည်းခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“သာပြန်တော့မယ်”

“ပြည်ပြည်ပေါ့”

“ဟိတ်! မင်းထမင်းချိုင့် လာပို့ပြီလား”

ပုခပ်ဖူးဘက်လှည့်ကာ ကောက်ကာငင်ကာမေးလိုက်သည်တွင်

ပုခပ်ဖူးက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရသည်။ ရုတ်တရက်မို့ပါ။

“ဖြေလိုက်လေ”

ဒေါ်လေးက ဝင်ထောက်ပေမယ့် သူမက သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြော

မိ ပြောချင်စိတ်မရှိ၍ပါ။

“အန်တီလေး”

“ပြော... ငါ့တူ။ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

“ဗိုက်ဆာတယ်။ ထမင်းစားချင်တယ်”

“အန်တီလေး လမ်းမှာ ကိုယ်မယ်။ ခဏစောင့်

“ဟာ... မရဘူး။ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး”

“ခဏလေးပါပဲ။ ခဏ”

“ပုရစ်ပူရဲချိုင့်ကို သားမွှင်စားလိုက်မယ်။ အိမ်ကချိုင့် ရောက်လာရင် အန်တီလေးနဲ့ပုရစ်ပူရဲပဲ စားလိုက်တော့။ ဟုတ်ပြီနော်။ နားလည်တယ်နော်”

ဟုသာ သူပြောချင်ရာပြောပြီး သွားလိုက်သော လက်သပိုင်းထိုသူမလိပ်အိသဖြစ်နေရပါသည်။

“ဟေ့... ဟေ့”

“စားသွားပါစေ ပုရစ်ပူရဲရယ်။ သူက စားချင်စိတ်ရှိခဲ့တယ်။ ဇော်ကို တို့ကောင်းကောင်းဝယ်ကျွေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“မဟုတ်သေးဘူး”

“ဘာလဲ။ မင်းကဘာနေပြီလား”

“ဆာတော့ မဆာသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့”

“ဘာမှဒါပေမဲ့မနေနဲ့။ မင်းရဲ့ချိုင့်ကြီးကိုတော့ ငါ့တူက ဝါးစားနိုင်ပါဘူး။ ငါ့တူ စားချင်စိတ်ရှိတုန်းလေး စားပလေ့စေ”

သူမက ဘာတတ်နိုင်တော့မှာတဲ့လဲ။ အနိုင်ယူလိုရတိုင်း ကြိုက်သလောက်အနိုင်ယူချင်နေတဲ့လက်သပိုင်းကို စိတ်ဆိုးနွဲ့တမ်း အပြော

စဉ်း

တစ်ခုဆိုလွန်းတာက စိတ်ဆိုးတာလေးတောင် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ဆိုးခွင့်မရှိခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူမတို့အိမ်က ထမင်းဟင်းထက်အဆပေါင်းပျားစွာသာတဲ့နေ့လယ်စာကို သူမက ဒေါ်လေးနှင့်အတူစားသောက်လိုက်ရပါသည်။ ဒေါ်လေးက သူမရဲ့တူကို ချစ်လွန်းအလိုလိုက်လွန်းတာ တလွဲလို့ သိပ်သဘောကောင်းသောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ။

သူမက ဒေါ်လေးကို ဆိုင်ရှင်၊ အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်လိုရှိသေပြီး ဆွေမျိုးသားရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ထိုအလုပ်ထဲမှာ သူမပျော်သည်။ လစာလည်းကောင်းတာကြောင့် အလုပ်က မထွက်ချင်။ ဒါကိုအခွင့်အရေးယူပြီး သောင်းကျန်းချင်တိုင်းသောင်းကျန်းနေသော ထက်သပိုင်းကိုအိသဖြစ်ရပါသည်။

ဒေါ်လေးက လက်သပိုင်းရဲ့စကားကိုဆို တစ်သွေမတိမ်းလိုက်နာသူနို့ ဒီနေ့ ဆိုင်ကိုစောစောသိမ်းလိုက်သည်။ သူမက လက်သပိုင်းရဲ့စကားကို မလိုက်နာချင်ပါသော်လည်း အိမ်သို့စောစောပြန်ဖြစ်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ ဇိုက်ထဲက အလေးသွားချင်၍ ဆန္ဒတွေပြနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်က တနင့်တပိုးစားထားတဲ့အစာမတွက် ဒုက္ခအနေပြီထင်ပါရဲ့။

သူမအိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ စက်ဘီးကိုပင် နေရာတံကျ ခေါ်
ကလေးပင်ထောက်ရပါမထားနိုင်တော့ဘဲ ပြီးစလွယ်ပင် ဝန်းခနဲနေအေး
ပစ်ချပစ်တော့သည်။

စက်ဘီးလဲကျသံကြောင့် အိမ်ထဲမှ အမေကပြတင်းဝကို ခေါ်
ပြောလာပြီး . . .

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်နေတာတုန်း”

သူမဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါဘဲ အိမ်အနောက်ဘက် တန်းကြီး
သွားလိုက်သည်။

“အမေ . . . အစ်မက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အစားအစာက ဒုက္ခပေးတာနေတာပေါ့။ နောက်ပေးတန်းကြီး
တုံ့ဥစ္စာကို”

“အစ်ကိုလင်္ကာသိုင်းက ကျွန်တော်တို့ကိုလာခေါ်မယ်။ အဆင်မပြေ
စောင့်နေတဲ့။ ဘယ်သွားမလို့လဲမသိဘူးနော်”

“စောင့်နေဆို စောင့်နေလိုက်ပေါ့”

“မျှော်ရတဲ့လူက ရင်တမမနဲ့မော့ပြီဗျ”

“ဟုတ်တယ်။ အစ်ကိုက သိပ်လျှို့ဝှက်တာ”

“အဲ့ဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကလေ ကျွန်တော်က

အိတ်ပြဲနေတာနဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံးလေတက်ဆိုခိုက်
ပြီလို့ပြောမိလိုက်တာ။ ညနေဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ အထုပ်တစ်ထုပ်
ပေးကျွန်သလိုနဲ့ထားပစ်ခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်အမေရ။ ကျွန်တော်လည်း အဲ့လိုမျိုးလက်ဆောင်ရ
ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်က မိနပ်ရတာလေး။ အစ်ကိုလို အစ်ကိုတစ်ယောက်
သာ ရှိလိုကတော့ ပြည့်စုံပြီပဲ”

“ဘာတွေပြည့်စုံနေကြတာလဲ”

အိမ်ပေါ်သို့ ရုည့်ခွဲရွာတက်လာခဲ့သောသူမရဲ့အသံစာစာကြောင့်
စကားစိုင်းဖွဲ့ပြောနေသော သားအမိသုံးယောက်ရဲ့အကြည့်တွေက သူမ
ထံ စုပြုလာရသည်။ အငယ်ကောင်တေဇက သူမကို ပေမှိတ်ပေမှိတ်
ရှုကြည့်ကာ . . .

“အစ်မ”

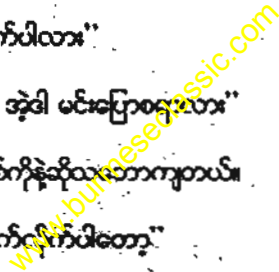
“ဘာလဲ”

“အစ်မ၊ အစ်ကိုလင်္ကာသိုင်းကိုယူလိုက်ပါလား”

“ကောင်စုတ်လေး ငါထုထည့်လိုက်ရ။ အဲ့ဒါ မင်းပြောစရာလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုနဲ့ဆိုသလောကျတယ်။

အစ်မ ပဲများမနေပါနဲ့ဗျား။ အစ်ကိုကိုသာကြိုက်လိုက်ပါတော့”

“မင်းတို့က ငါနဲ့သူ့ကို ဇွတ်သဘောတူနေရအောင် မင်းတို့က သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“ဝဏ္ဏထူးက အဲလောက်ထိမသိပါဘူး။ ရုပ်လက္ခဏာနဲ့ကြည့်ပိုင်ခြင်းပင်တယ်။ အစ်ကိုလက်ကသိုင်းထက်ကောင်းတဲ့လူရှိပြီးမယ်ဆိုရင်တောင် အစ်ကိုလောက်အဆင်မပြေနိုင်ဘူး”

“ငါက သူ့လိုပုံပုံမျိုးကိုမကြိုက်ဘူး။ လူကိုမထိမဲ့ခြင်းနဲ့ သူ့အဖေအတိုင်းပဲ ဇွတ်လုပ်ဇွတ်ပြော၊ နည်းနည်းမှကိုမကြိုက်ပေါင်း။ ဆံပင်က ဘာပုံမှန်းမသိဘူး။ ဘာတစ်ခုမှအဆင်မပြေဘူး။ ငါသူ့ကိုမကြိုက်တာ ငါက ရုပ်ရည်ပြေပြစ်ပြီး တည်ငြိမ်အေးဆေးသူကိုပဲ ကြိုက်တာ”

ထိုစကားအဆုံးမှာတော့ ဝဏ္ဏထူးရော၊ တေဇထူးပါ မျက်လုံးကြီး မျက်ဆန်ပြူးနှင့်...

“အစ်မ ရည်းစားရနေပြီလား”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက ပြူးစိမ့်နှင့်...

“အင်း... ရတော့မယ်ထင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ အစ်မ၊ အစ်ကိုကိုပဲကြိုက်ရမယ်”

“အံ့မယ်... မောင်မင်းကြီးသားတွေ ငါက မင်းတို့ရဲ့ညီမလေး အစ်မလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်နမတော်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားကိုနားထောင်ရမယ်”

“ဒီလိုကျတော့လည်း အတိုင်းအဖောက်က ညီလိုက်ကြတာ။ ချစ်နေလိုက်ကြတာ”

သူမက မကျေမနပ်ပင် မောင်နှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းကြီးရွယ်လိုက်မိသည်။ လူငယ်တွေကိစ္စမို့ အမေဖြစ်သူအော်ထူးထူးမြတ်ကတော့ ပြူးရွံ့သာ ဘာမှဝင်မစွက်စက်တဲ့နေလိုက်သည်။

“ဟော၊ ကားသံကြားပြီး အစ်ကိုရောက်လာပြီထင်တယ်”

“မင်းတို့ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“မပြောပြဘူး။ သိချင်ရင်လိုက်ခွဲ”

ဟု ကလိတိတိပြောကာ ဆင်းပြေသွားကြသောမောင်နှစ်ယောက်တို့ သူမငေးနေမိပါသည်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူတို့အိမ်လေးရှိရာသို့ ဟောကြည့်နေသောလက်ကသိုင်းရဲ့ပုံမှာ မေတ္တာသွင်းချင်စရာကောင်းလှပါသည်။

သွက်ချာပါဒလိုက် ငန်းကြောဆွဲနေသလို မျက်လုံးကို ဟိုဘက်က ချိတ်ပြ၊ ဒီဘက်ကမိတ်ပြ၊ ပါးစပ်ချွပ်ပြနှင့်၊ သူမတစ်ခုခုနှင့်ကောက်မက်စစ်ချင်မိတာတော့ အမှန်ပါ။

သို့သော် မျှော်ရှင်စွာ သူကားပေါ်ပါသွားကြသော မောင်လေး
ယောက်သည်လည်းကောင်း၊ ပီတိပြုံးကြီးနှင့် ထိုမြင်ကွင်းကို ငေး
နေသောမိခင်သည်လည်းကောင်း၊ သူမနုလုံးသားက အားနာမိပါသည်
သူမမှ လက်ကသိုင်းကို မချစ်နိုင်တာဘဲလေ။

သူမရဲ့နုလုံးသားအရှင်သခင်က မိန့်ပြောပြီးနဲ့ နုလုံးသားရဲ့ရေကြ
တစ်ပေါက်အတွက် သူမလည်း အများနည်းတူရှုမိုက်ချင်ပါသည်။
တွေ့အကြာကြီး ရှုသွပ်ခဲပူးသောအရှင်သခင်ရဲ့ခြေတော်ရင်းမှာ အနှစ်
တန်း ကြော့ချင်ပါသည်။ ဒါ သူမအတွက်ကြီး၍မဟုတ်။ ပုထုဗွင်လူသား
ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့ မာနမဲ့ချစ်သံစဉ်တစ်ဖန်ရယ်ပါ။

သူမရဲ့နုလုံးသားသခင် တိမ်စင်ချိုင်းကိုလည်း အိမ်သား
လက်ခံနိုင်မည်ထင်ပါရဲ့။ သူမ အဲဒီလောက်ကြီးတွေ့ပစ်မိတာလွန်
ပြီလား။ တိမ်စင်ချိုင်းက သူမမျှော်လင့်ထားသလိုမျိုး သူမအပေါ် ညှို့
ပြင်းတဲ့ခံစားမှုရှိပါ့မလား။

ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကို နှုည့်စွာပြုံးပြလာတတ်တဲ့
သခင်ကို သူမ မှုမိုက်စွာသာယာမိတာ အပြစ်တဲ့လား။ အကယ်၍
ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် သူမက ထိုအပြစ်တွေထံ ရဲဝံ့စွာ လည်စင်းခံနေသူ
ဦးဖြစ်ပါသည်။

မောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့် သူထွက်ခွာသွားပြီး တစ်နာရီအကြာ
တွင် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ လက်မှာအထုပ်တွေများစွာနှင့် ပြန်လာကြ
သည်။ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေမှအစားအစာတွေဆိုတာ အံ့ဩစွာသိ
ထိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ အိမ်သားအားလုံးအတွက် လက်ဆောင်ဆိုပြီး
အထုပ်များစွာကို ကားပေါ်မှချလတာသည်။

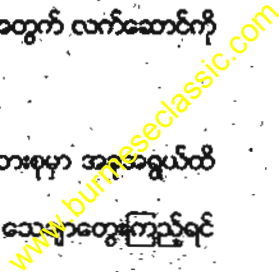
ဒါကို အမေက အားတုံ့အားနားဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကိုညီအစ်ကိုတမျှ
ခင်နေသော မောင်နှစ်ယောက်ကတော့ စိတ်ကြိုက်ပင် သူတို့အတွက်
လက်ဆောင်များကိုဖွင့်ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့အကြိုက် အဝတ်အထည်အကောင်းစားတွေမို့ မျှော်ရှင်နေ
ကြသော မောင်နှစ်ယောက်ရဲ့ကမ္ဘာက သူမကိုချောက်ကမ်းပါးနက်နက်ကြီး
ဆဲသို့ တွန်းပို့လိုက်သလိုပင်။

“ဘာဖြစ်လို့ဝယ်လာတာလဲသားရယ်”

အမေက အားတုံ့အားနားလေးနှင့်ဆိုလာသည်။ ပိုးကြေးပန်းကြေး
ချိုတာမျိုးဖြစ်လာမှာမို့တားကြောင့် သူမက သူမအတွက် လက်ဆောင်ကို
နှစ်နှိပ်ပင် ကြည့်ဖြစ်ပါ။

“ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း။ မိသားစုမှာ အခုအရွယ်ထိ
အလေးတစ်ယောက်လို့ ကြီးပြင်းလာရတာပါ။ သေချာတွေ့ကြည့်ရင်

ကျွန်တော့်ကြောင့် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ပျော်ရွှင်အောင် မလုပ်ဖူးဘူး။ အခု ကျွန်တော့်ကြောင့် တေဇနဲ့ဝတ္ထုပျော်ရွှင်နေကြတော့ ကျွန်တော် ကျေနပ်နေတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အခုလိုတန်ဖိုးရှိတာမျိုးကြီးကိုယ်ပေးတော့ အမေတို့က သားကိုအားနာတယ်။ နောက်ဆို အဲ့လိုမျိုးပဝယ်ပါနဲ့ကွယ်။ အမေတို့ သားကိုခင်တာ ခိုးခိုးသားသားပါ။ သားရဲ့လက်ဆောင်တွေကိုငြင်းလိုက်ရင် မခင်ရာကုန်မှာစိုးလို့သာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အမေ။ ဒါ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးပြောဖူးတာပါ။ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်တည်းက အခုလိုညီတွေရှိချင်ခဲ့ဖူးတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ညီအစ်ကိုလိုခင်တဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့က တစ်ယောက်တည်းသမားတွေမို့ အခုလိုစည်ဝေတဲ့ အသိုက်အမြှိုတစ်ခုကို တမ်းတနေကြတဲ့လူတွေပါ”

သူမအံ့သြသွားရသည်။ သူလိုလူတစ်ယောက်ထံမှ အခုလိုပြောပြချောမွေ့တဲ့စကားသံကိုကြား၍ပါ။

“အမေကို ကျွန်တော်ခွင့်တောင်းစရာရှိတယ်။ ဒီလိုပါ ကျွန်းတစ်သွက်စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့ အပြင်ခေါ်သွားလို့ရမလား”

ယဉ်ကျေးမှုရှိပြောဆိုနေတာမို့ အမေက မလွဲမသွေခွင့်ပြုပေး

ဆိုတာ သူမက သိနေပါသည်။ သူမရဲ့မာနက ခေါင်းပြူးထွက်လာခဲ့သည်။ သူလိုရာကြီးခွဲသမျှ ကခုန်ရအောင် သူမက ကကြီးရစ်မှမဟုတ်တာ သဲ။

“ဒါပါပဲ။ ပိုးကြေးပန်းကြေးတွေရဲ့အဆုံးသတ်က”

“ဟဲ့. . . သမီး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ရပါတယ်၊ မင်းကြိုက်သလိုထင်ပါ။ ဒီထက်မောက်မာတဲ့စကား ခုန်ရုံရင် ထပ်ပြောလိုက်လို့ရပါသေးတယ်။ ငါ့မှာ နားနှစ်ဖက်ပါတယ်။ မင်းက ဒီဘက်နားက ကြားအောင်ပြောရင် ဟိုဘက်နားက ပြန်ထုတ်ခပ်မယ်။ ဟိုစကားက လွဲရင်ပေါ့”

“အစ်မ၊ အစ်ကိုက အမေ့ထံခွင့်တောင်းပြီး ယဉ်ကျေးတာကို အစ်မက အဲ့ဒီလိုပြောတာလွန်တယ်”

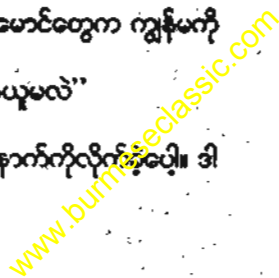
“ဟ. . . ငါက မင်းတို့အစ်မနော်”

“ကျွန်တော်တော့ အမှန်တရားကိုပြောရမှာပဲ”

“ဒီမှာ လက်သိုင်း။ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မမောင်တွေက ကျွန်မကို ပြောနေပြီ။ အဲ့ဒါ ရှင့်ဘယ်လိုပြန်ပြီးတာဝန်ယူမလဲ”

“ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်။ မင်း ကိုယ့်နောက်ကိုလိုက်အံ့ပေါ့။ ဒါ

ပြဿနာက ဘာမှမရှိဘူး”

“ရှင်... တွန်း”

အိမ်သားအားလုံး၏မျက်နှာသာပေးမှုကြောင့် မိသားစုကိုချစ်သော သူမက သူ့နောက်သို့လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ သူမစိတ်ကူးကတော့ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့တုန်း အပြတ်ချဲ့မယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူမက နည်းနည်း သူ့ဆန်းသည်လူတစ်ယောက်မို့ သူမထံ အိမ်လှလှလေးတစ်လုံးကိုပေး အပ်လာသည်။ သူမ အမှန်တကယ်ပင် သူ့ကိုနားမလည်နိုင်တာပါဘဲ။

“မင်းနဲ့ကိုယ်လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီလိုအိမ်မျိုးနဲ့နေမယ်”

“ရှင်အခုပဲ လက်ကိုင်သိုင်း။ ရှင်ကို ကျွန်မလက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းကိုပြောပြီးပြီပဲ။ အခုမချစ်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ နောက်တော့ ချစ်လာမှာလို့”

“ရှင်ထင်တာဆီလို ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ ကမ္ဘာတစ်ဝိုက်လုံးချစ်သူက ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ရှိနေလို့ပဲ”

“ရတယ်။ ကိစ္စမရှိဘူး။ မင်း ကိုယ့်နေနဲ့ဖြစ်လာရင် ဒါတွေက အာပလာတွေပါ”

“ရှင်ဘယ်လိုလူလဲလက်ကိုင်သိုင်း။ ကိုယ့်ကိုမချစ်နိုင်တဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့နားမှာ ခုတ်ထွယ်ကပ်နေရအောင် ရှင်က အဲ့ဒီလောက်ပဲ

အဆင့်ရှိတာလား”

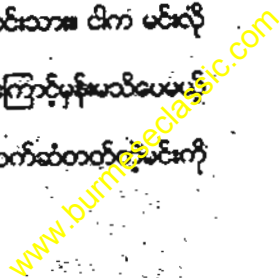
“မင်း ကိုယ့်ကိုမခံချင်အောင် ပြောနေတာ။ ကိုယ်သိနေတာပဲ။ ကိုယ့်မှာနားနှစ်ဖက်ပါတယ်ဆိုတာ မင်းသိပြီဖြစ်မှာပါ”

“ရှင်မသိသေးတာက ကျွန်မလည်း အချစ်ကိုကိုးကွယ်သူဆိုတာပဲ။ ချစ်မှတ်တာပါ။ ကျွန်မ မချစ်မနှစ်သက်သူကို ဘယ်တော့မှလက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်တွေအတော်ကြာသည်ထိ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အခြားတစ်ယောက်က ရှိနေပြီသား။ ကျွန်မ သူ့ကိုပဲချစ်တယ်။ သူက ကျွန်မကိုချစ် အည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မ သူ့ကိုပဲချစ်တယ်”

“လုပ်တာတစ်ခုဆိုလည်း ပီပြင်အောင်တော့ သရုပ်ဆောင်ဦးမလို့”

“ရှင်က အဲ့ဒီလိုထင်တယ်ပေါ့။ ရှင် အားပေးထားလိုက်ပါ။ ကျွန်မ ချစ်လက်ထပ်ပွဲကိုတက်ဖို့”

“အကယ်၍ ဒါဟာ အမှန်တကယ်ပဲဆိုရင်တောင် ကိုယ်က အဲ့ဒီလိုပေးပေးပေးချီးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါပဲရတော့ကောင်းသား။ ငါက မင်းလို မိန်းကလေးမျိုးကို အဲ့ဒီလောက်ချစ်မိသွားလို့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပေမယ့် ဒါကိုယ်ငါ အတော်အံ့ဩတယ်။ ငါ့ကို မချေမငံဆက်ဆံတတ်တဲ့မင်းကို ဒါပဲပြန်မပြင်တာ အံ့ဩဖို့မကောင်းဘူးလား”

“ရှင်ရှူးနေပြီ လက်ကသိုင်း”

“ရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ပြော၊ ငါ မင်းကိုတော့ ကြိုက်သလောက် ပြောခွင့်ပြုတယ်”

“ရှင်ပြောချင်တဲ့အရာစကားက အဲဒီလောက်ပဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ် ကိုပြန်ပို့တော့၊ ကျွန်ုပ်မပြန်မယ်”

“ကျွန်သေးတယ်၊ အဲဒီလက်ဆောင်က ပိုးကြေးပန်းကြေးမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ငါ မင်းတို့အိမ်လာနေတာလည်း မင်းဆီကိုလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုခင်တဲ့တေ့စွဲဝတ္ထုဆီလာတာ၊ ပြီးတော့ အမေကြော်ငွေပေးတဲ့ ဝေါပုတ်ကြော်က အိပ်ပြီး စားကောင်းလို့၊ မင်းကိုတော့ ရကျူးစူးစုစုနည်းနည်းတင်ပါတယ်၊ မင်းကြောင့် ငါ သူတို့နဲ့ဆုံခွင့်ရတာ”

“လက်ကသိုင်း၊ ရှင်ကို ကျွန်မဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိဘူး”

“သိချင်ရင် ဒီရင်ဘတ်ထဲဝင်ကြည့်၊ ရင်ခုန်သံကိုပါ ကြားသွားရမယ်”

“သေလိုက်၊ ရှင်သွားသေလိုက်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ငါက နှလုံးသားချင်းနီးစပ်နေပါပြီ”

“အခြေအနေကိုသဘောမပေါက်တဲ့ရှင်ကို သနားတယ်”

“မနီးစပ်ဘူးဆိုရင် ငါ မင်းကိုချစ်နေတာ မင်းဘယ်လိုလုပ်သိ

ထံ”

“ရှင်က ကျွန်မကိုချစ်နေတာလား”

“မုန်းနေတယ်လို့ မင်းထင်လို့လား”

“စိတ်ပျက်တယ်”

“မင်းက ကြာလေ၊ ချစ်စရာကောင်းလာလေပဲ၊ မင်းပါးလေး

စ နှမ်းချင်စရာကောင်းလာပြီ”

“လက်ကသိုင်း... ရှင်”

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းရင်ခုန်သွားပြီ”

အဲဒီလောက်ထိ ညစ်ကျယ်ကျယ်နိုင့်တဲ့လက်ကသိုင်းကို သူမမှန်းမိဘဲ အဆန်းလား၊ နောက်ဆန်းနေသေးတာတစ်ခုက လက်ကသိုင်းလို ရှုထုတ်သူဌေးသားက သူမကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေတာပါပဲ။

အခန်း (၁၆)

သူမက စာရွက်ထဲမှ လိပ်စာအတိုင်းလာခဲ့ရာတွင် ခြံကျယ်ကြီး တစ်ခုကိုရောက်လာခဲ့၏။ ခြံကြီးမှာ ကျယ်လွန်းသည်ထက် တိတ်ဆိတ် နေတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မည်။

ဝါးရုံအုံတိုင်းဆိုင်းလေးနားမှာ ဘန်ဂလိုလှိုင်းမျိုး အိမ်သေးသေး လေးသာရှိပြီး အခြားအဆောက်အအုံတာမှမရှိဘဲ ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်လျက်။ သူမသံသယမဝင်မိသည်။

လိပ်စာများ မှားနေပြီလားဟု သို့သော်...

“အစ်မက ကိုတိတ်စင်ချိုင်းရဲ့ဧည့်သည်မိန်းမလေးထင်တယ်။

အစ်ကိုလေး ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်မ၊ အစ်ကိုလေးထံလိုက်ပို့ပေးပါမယ်။
 ဟုဆိုကာ ယဉ်ကျေးမှုရာလှတဲ့ သေသစ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော
 မိန်းကလေးနောက် သူမလိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ခြေကြည်ကန်ဘေးမှာ
 ရှင်းသန့်သန့်စားပွဲတစ်လုံးနှင့်အတူ သူ့ကို အေးဆေးစွာ တစ်ယောက်
 တည်းတွေ့လိုက်ရသည်။ သူက သူမကိုမြင်တော့ အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့်ကြို
 လိုက်သည်။

“အံ့ဩနေတာလား။ ကိုယ်က လူအများကြီးနဲ့ ဆုရှာညှပ်ဖို့
 မကြိုက်ဘူး။ မကြာခင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဧည့်သည်
 က မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါ ရှင်းအတွက်လက်ဆောင်ပါ”

“ကိုယ်ပွင့်ကြည့်ရမလား”

“ရိုးရိုးဆွယ်တာတစ်ထည်ပါပဲ”

“မင်း ဒီနေ့သိပ်လှတယ်”

ထိုစကားကိုတော့ သူမရင်ခုန်ကြည်နူးသွားမိတာအမှန်ပါ။

“ဒီနေ့ မင်းကို ကိုယ်စကားတစ်ခွန်းပြောစရာရှိတယ်။ အဖြေ

အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စဉ်းစားထားပေါ့”

သူမရင်ခုန်သွားရသည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထိ
 သို့ပြောလာရင် ဘာစကားဖြစ်မလဲ။ သူမရင်ခုန်ရမည့်နေ့ရက်သို့ရောက်
 လာပြီထင်ပါရဲ့။

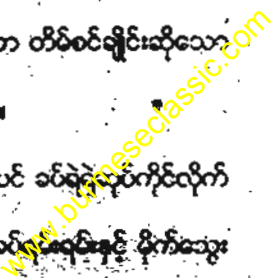
• “တစ်ခုခုထူးခြားနေတယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား”

နူးညံ့သိမ်မွေ့လှတဲ့အကြည့်များကြောင့် ရှင်ကိုကျွန်မရစ်ပါတယ်
 ဟု အပြေပင် တန်းပေးချင်သွားသည်။ သူပြောစရာရှိတဲ့စကားတစ်ခွန်း
 က ဘယ်တော့မှလဲဟု စိတ်မရှည်နိုင်အောင်ပင် တွေးနေမိသည်။

သူမ အတိုင်းထက်အလွန် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေခဲ့တာပါ။ သို့သော်
 ခြေထဲထဲသို့ ခပ်ရမ်းရမ်းမောင်းဝင်လာသောမော်ဒယ်လ်စီမ်းရောင်ကား
 လေးကြောင့် သူမရဲ့ပျော်ရွှင်မှုမှာလေး ဖျက်သုဉ်းသုလှတုန်လှုပ်သွားရ
 သည်။

သူမရဲ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်တည်နေမှန်း မှန်းထမရသေးခင်မှာပင်
 သူက သူမတို့ထံပါးရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုကားအစိမ်းရောင်လေးက
 သူမတို့ကမ္ဘာအတွက်တော့ လေနီကြမ်းပဲဆိုတာ တိမ်စင်ချိုင်းဆိုသော
 သူမရဲ့နှလုံးသားသခင်တော့ သိဦးမည်မဟုတ်။

ထိုလေနီကြမ်းက အရှင်သခင်ရဲ့ပန်းကိုပင် ခပ်ခဲခဲသုပင်ကိုလိုက်
 သည်။ သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲမြှောက် သွားရသည်။ ခပ်ခဲခဲရမ်းနှင့် မှိုက်သွား

ပါသောသူက တိမ်စင်ချိုင်းကိုခွဲထိုးတော့မှာလား။ သို့သော် ပြူးရွှင်သူကြင်သော ထိုမျက်နှာနှစ်ခုက သူမအတွက် ပဟေဠိများစွာ...။

“Happy Birthday တိမ်စင်ချိုင်း...ဟင်!”

အခုမှ သူမကိုမြင်သွားတာလား။

“ပုရစ်ဖူး”

လင်္ကာသိုင်းခေါ်လိုက်တဲ့ ထိုနာမည်ကိုကြားလိုက်တော့ တိမ်စင်ချိုင်းရင်ထဲ တစ်ခုခုဖြစ်သွားပြီလား။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူအပြစ်တင်စိန်မလွဲပင်။

ရစ်ရသုရဲ့ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ရစ်ရေးဆိုတော့မည့်မိန်းကလေးရဲ့နာမည်ကိုပင် မသိခဲ့ဖူးပါ။

“တိမ်စင်ချိုင်း၊ မင်း ငါ့ကိုတွေ့ပေးမယ်ဆိုတာ သူလား”

“အင်း”

“ဟား... ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျွင်းကျွင်းလေးပါလား”

ထိုကိစ္စကိုအခြေသွားကြပေမယ့် ကိုယ်စိတ်နှစ်သက်သောအရာတွေအမှန်ပင်။ သူမရင်ထဲ မလူးသောမလွန်သာနှင့် တင်းကြပ်စွာနေခက်နေပါသည်။ သိပ်ရင်းနှီးကြပါတယ်ဆိုတဲ့လူသုံးယောက်ကြား စကားသံတို့က တိတ်ဆိတ်နေကြပါတယ်ဆိုတော့ အားပြင်းစာင်းထန်လွန်းတဲ့

တိတ်ဆိတ်ချက်တို့က တိတ်ဆိတ်ခြင်းနဲ့အတူ အပြင်းထန်ဆုံးသောလွန်ချွဲတွဲတစ်ခုလား။

ကိုယ်စိန်ချွဲနှစ်စားနေရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် သုံးယောက်လုံးက မလှုပ်မယှက်ပင်။ သုံးယောက်လုံးရဲ့အာရုံတွေက တွေ့ပြားစွာပင် အဝိပွာယ်မဲ့ စားပွဲပေါ်မှ ရော်ရည်ခွက်များသို့သာ မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေကြကုန်၏။ တစ်ခုခုကို ကိုယ်စိတ်အပြင်းအထန် ဆုံးဖြတ်နေကြပုံရသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းစေ့ပြီး ပြတ်သားကြတော့မယောင်။

ပုရစ်ဖူးက သူမကိုယ်သူမ သေချာနေပါသည်။ တိမ်စင်ချိုင်းက

လင်္ကာသိုင်းရဲ့သုလေချိုင်းဆိုလည်း ဘာအရေးလဲ။ သူမချစ်တာ တိမ်စင်ချိုင်းပဲ။ လင်္ကာသိုင်းမှမဟုတ်တာဟု တွေးမင်မိသည်။

သို့သော် အလိုလိုနေရင်း နွမ်းလျှစ်စီးနေသောစိတ်တစ်ခုကိုတော့

အူမိတ်ပျက်လှပါသည်။

အခန်း (၁၇)

“ငါလည်း မင်းလိုပဲ ပုရစ်ပူကိုချစ်နေတယ် လက်ကသိုင်း”

တိစကားကြားရချိန်မှာတော့ သူ့နားထဲ မိုးကြိုးအလုံးတစ်ထောင်
ထောက်ပစ်ခွဲလိုက်သလိုပင်။ ပုရစ်ပူချစ်နေတယ်ဆိုသူက တိမ်စင်ချိုင်း
အား ထိုသို့လိုသံသယက သူ့ရင်အစုံကိုများစွာနာကျင်စေပါတယ်။

တခြားလူတစ်ယောက်ဆိုရင် သူ့စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဆွဲထိုးမိ
တောင်းထိုးမိလိမ့်မည်။ သို့သော် သူက တိမ်စင်ချိုင်းလေး၊ သူညီအစ်ကို
ပုရစ်ပူရသူ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း။

“ငါ သူ့ကိုဖွင့်ပြောပြီးပြီ”

“ငါလည်း သူမကိုဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်လို့မရဘူးလားဟု မြောချင်မိပေမယ့် နှုတ်ခမ်းထက်မှာ ပျောက်ဆုံးနေရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကစဉ့်ကလျားနှင့် ဆောက်တည်ရာခုံနေပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ရှုံးဖို့သေချာချေ တဲ့ ဖြိုင်ပွဲဝင်တစ်ဦးမို့ပါ။

“ငါ သူမကိုချစ်နေပြီ။ နောက်မဆုတ်ချင်တော့ဘူး။ ငါ နောင်ထဲ ရမှာစိုးတယ်။ ငါ့ကိုနားလည်ပါ လက်ကသိုင်း”

“ငါတို့နှစ်ယောက်လုံးက ဖြိုင်တူတွေရှိခဲ့ကြပြီပဲ။ ယောက်ျားတွေ ပါကွာ။ ပေါ်တင်ပေါ့။ သူ့ကြိုက်တဲ့သူကို လက်ခံလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်ရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားရသည်။ ထိုစင်ချိုင်းသာ စင်ပေါ်ရောက်လာခဲ့ရင် သူက ကပ္ပဲအပြင်ဘက်ရောက်သွား မယ်ဆိုတာ သိသိချည်းနဲ့။

“ငါတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ အချစ်ကြောင့်တော့ ပဋိပက္ခမဖြစ်ချင်ဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ။ ကိုယ်စတိုင်လ်နဲ့ကိုယ် ဆင် လျှောက်ကြတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်။ ဘယ်သူနိုင်နိုင် သူငယ်ချင်းဟာ သူငယ်ချစ် ပါပဲ”

“မင်းမှတ်မိသေးလား။ ငါတို့ သူ့ရင်နောင်ရပ်တူကို အမျိုးဇာတာဖြေ တိုက်မှာ တွေ့စတုန်းကလေ”

“ငါမှတ်မိပါတယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး သူ့ကိုအားကျခဲ့ကြတာ လေ”

“ယောက်ျားကောင်းပဲလုပ်ရအောင်။ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“သူမရင်ထဲမှာ မင်းရှိနေတယ် တိမ်စင်ချိုင်း။ ငါသိလိုက်တယ်။

သူမဆိုလိုချင်ခဲ့တဲ့တစ်ယောက်က မင်းပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါကိုငါသိသိချည်း နဲ့နောက်မဆုတ်ချင်ဘူး။ ဒီထဲမှာ သူမက နှစ်ဝင်နေပြီ။ စူးစူးနှစ်နှစ် ခံစားရလို့ ပေါက်ထွက်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်။ ငါ့ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်က တရားမျှတမှုရှိချင်မှရှိမယ်။ ငါ့ရှုံးခဲ့မယ်ဆိုရင် တောင် ငါကျေနပ်သွားချင်လို့ပဲ။ ထိုသို့ငါ့ကို မင်းသိပါတယ် တိမ်စင်ချိုင်း။ ငါက အလွယ်တကူနဲ့ အလွတ်ပေးလေ့မရှိဘူး။ ငါ သူမကိုချစ်တယ်”

တိမ်စင်ချိုင်းကိုတည့်တည့်ကြည့်ကာ ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးပြောချ လိုက်ပါ၏။ အခုတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့တွေ့ဆုံကြပုံက အေး စက်စက်။

အခန်း (၁၈)

သူမိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးစောက်ကုန်နေတာကြောင့် သူ့အိမ်ရာထဲမှာပင်
ပေတေပြီး အိပ်နေလိုက်သေးတယ်။ အဒေါ်နှစ်ယောက်ကလည်း အလိုက်သိ
စွာပင် လာမနိုးပါ။

နိုးကြားနေသောသူအာရုံထဲမှာတော့ သူမရုံလေးက ဖျောက်ဖျက်
မရ။ တိမ်စင်ချိုင်းရှေ့မှာ အရှုပ်လေးတစ်ရှုပ်လို ငြိမ်သက်စွာတိုင်နေသော
သူမ။ သူ့အသည်းအနာရဆုံးက သူ့လက်ဆောင်ဝယ်ပေးလိုက်သော
ဖတ်စုံက သူမဟုတ်တဲ့ တခြားလူအတွက် အလှပြုဖို့ဖြစ်နေလို့ပါ။ သို့သော်
ဧဝည်း သူ တိမ်စင်ချိုင်းကိုခင်ပါသည်။

ဘယ်လိုတွေလဲ။ အတွေးတို့က ခုန်ကျော်လိုက်၊ ငြိမ်သက်လိုက်
နှင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ။ တိမ်စင်ချိုင်းနေရာမှာ အခြားသူတစ်ယောက်
ဖြစ်နေခဲ့ရင်လည်း အကောင်းသား။ အခုတော့။ သို့သော် သူဘာမှမတတ်
နိုင်ပါ။

တစ်ယောက်သောလူကို ရှားပါးစွာချစ်ခဲ့မိပြီ။ ဘာတတ်နိုင်တော့
မှာတဲ့လဲ။ ဆက်ချစ်ရုံအပြင် ဘာရှိဦးမှာတဲ့လဲ။ ဒါကြောင့်ပင် သူ့အိမ်ရာထဲ
မှကျွဲထကာ အစတ်အစားလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူ့အတွေးကတော့ သူမကိုအဆက်မပြတ်ချစ်နေဆိုတော့မည်
မျှ။ သူ အန်တီလေးဆိုတဲ့ကိုရောက်သွားတော့ စာရင်းစာအုပ်နှင့် သူမကို
အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူက သူမကို စိတ်ရှိလက်ရှိငေးမောနေမိပါ
သည်။ သူမရဲ့မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းပါသည်။
သူမလေးသာ သူ့ကိုချစ်မည်ဆိုပါလျှင် သူ့ဘဝက ဘာမှမလိုတော့အောင်
ပြည့်စုံသွားပေလိမ့်မည်။

သူမနဲ့တွေ့မှ စိတ်ကူးယဉ်တတ်လာသောသူစိတ်ကို သူ မကျေ
မနပ်ဖြစ်မိပေမယ့်လည်း မိုက်မဲစွာယစ်ပူးနေပြန်ရော။

“ဘာကို အဲ့လောက်ငေးနေတာလဲ ငါတူရဲ့”

“အန်တီလေး... ပုရစ်စူးကို သားလက်ထပ်ချင်နေတာသိထင်
ထယ်”

“ဘုရားရေ”

သူမကြားလိုက်တဲ့စကားသံက အမှန်ပဲလား။

“ချစ်စရာလေးနော်။ ဘာကြောင့် သူ့ကိုအဲ့လောက်ကြီးချစ်မိသွား
သလဲမသိဘူး”

သူမ ဘာမှမပင် မပြောနိုင်တော့ပါ။ ထူးဆန်းလွန်းတဲ့တူကိုသာ
အဖို့တင်ပြောနေမိတော့၏။

“တိမ်စင်ချိုင်းနဲ့ သားနဲ့ဆိုရင် ဘာတွေကွာလို့လဲ။ သူ ဘယ်သူ
တို့ နှစ်သက်မယ်လို့ အန်တီလေးထင်သလဲ”

“တိမ်စင်ချိုင်း”

တိမ်စင်ချိုင်းပါ၊ ပါလာ၍ ပို၍အံ့သြသွားရသည်။

“တစ်ခါတလေတော့ ဆုံရဦးမူတွေက အံ့သြစရာကောင်းတယ်
နော်။ သားကို တိမ်စင်ချိုင်းစိတ်ဆက်ပေးချင်တဲ့ girl friend ကလည်း
ဗုရစ်ပူးဖြစ်နေတယ်”

“ဘုရားရေ”

လူမပိုအံ့သြသွားရသည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်တို့မှ စိတ်

မဝင်စားတဲ့တိမ်စင်ချိုင်းနဲ့လည်း ပတ်သက်နေ၍ပါ။

“မိန်းကလေးတွေက ဘယ်လိုဟာမျိုးကိုကြိုက်သလဲ၊ အန်တီလေး”

ထိုစကားက ပိုထူးဆန်းသွားသည်။ သူမရဲ့တူက ဘယ်တုန်းကတော့ တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို မသိချင်ခဲ့၍ပါ။ အခုတော့ သူမကိုယ်စင်ကူခေါ်နေနေရသလား။

“အန်တီလေး၊ သားကိုဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အန်တီလေးက ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲ”

“အမှန်တကယ်တော့ ပုရစ်ဖူးက သိပ်မလှပါဘူး။ သားအတွက် အန်တီလေးက ခပ်ရော့ချောမိန်းကလေးကိုရှာပေးနိုင်တယ်။ ဂုဏ်ရည်တူ၊ ပညာတတ်ပြီးချောတဲ့လူ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အဲလိုမိန်းကလေးမျိုးက အန်တီလေးရှာပေးမှာလား။ အန်တီလေးပြောမှသိလာတယ်။ သား သူ့ကိုတကယ်ပဲချစ်နေပြီ”

“သားရယ်၊ ဒီအချစ်ကြီးက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ဆိုရင် လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ဘောင်ထဲမှာပဲရှိတာ ပိုကောင်းတယ်”

“အဲဒါကြောင့် အန်တီလေးက အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။ သား သူ့ချစ်တယ်။ တော်တော်ကြီးကိုချစ်နေပြီ။ သူ့ကိုလက်ထပ်ချင်တယ်။ သူ့

သူများတွေနောက်ပါသွားမှာ။ သူများရဲ့စိန်ပြင်သွားမှာကိုမခံစားနိုင်ဘူး”

“ပုရစ်ဖူးက... ချစ်ဆင်းရဲ”

“တော်ပါပြီ။ အဲဒါတွေပါလာရင် စကားပြောချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး။

အန်တီလေးတို့ပြောတဲ့ဂုဏ်ရည်တူမိန်းကလေးမျိုး ထားပါတော့။ သူ့ကို သားက လက်ထပ်တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ သူ့ကိုနှိမ့်ပြီးနေထိုင်ရမှာလား။ ဒီထက်မက ချမ်းသာအောင် ရှာဖွေစုဆောင်းရမှာလား”

“ဒါပေါ့... အဲဒါမှ”

“နေဦး၊ မပြီးသေးဘူး။ အဲဒီလိုချမ်းသာတာရော ငွေကြေးတွေ အချိန်တွေကြားထဲမှာ စက်ရုပ်ဆန်ဆန်လှုပ်ရှားနေရမှာလား။ ဘယ်မှာလဲ ပျော်ရွှင်မှု။ အဲဒီတိုင်းပဲ နေစေချင်ကြတာလား”

“အဲလိုတော့မဟုတ်ဘူးလေ၊ သားရယ်”

“သားက ယောက်ျားပဲ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ လုံခြုံအောင် ထားနိုင်ရင်ပြီ။ ဂုဏ်လည်းမလိုဘူး။ ငွေလည်းမလိုဘူး။ သူ့ထိက ကြင်နာမှု၊ ကြည်ညိုမှုရဖို့ပဲလိုတယ်။ ဂုဏ်လား။ သားမှာရှိတယ်။ ဓွေ့ ပညာ၊ သားမှာရှိတယ်။ သားချစ်တဲ့မိန်းကလေးက အညတရဖြစ်နေလည်း ဂရုစိုက်စရာလား။ အခုတင်ပဲ ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ သား ပုရစ်ဖူးကိုလက်ထပ်မယ်။ ဘယ်သူတွေတာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘူး”

“အန်တီလေးတို့က လူကြီးတွေပဲ၊ လူငယ်တွေကို လမ်းကြောင်း မှန်ပို့ပေးရမယ်”

“အန်တီလေး၊ သားအကြောင်းသိပါတယ်။ ဘယ်လိုမှတရားချ လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“သားစိတ်ဆန္ဒပြင်းပြနေရင်လည်း အန်တီလေးဘာမှပြောတော့ မှာမဟုတ်ဘူး။ သားဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

“သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

သူ့သက်ပြင်းမောက် တနင့်တပိုးချစ်လိုက်စိတ်သည်။ ခိုင်မာနေသော မျက်ဝန်းက ရောင်စဉ်တွေကြောင့် သူ့မ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက် နေမိသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ့က ဘာကိုမချစ်ဘူးတဲ့”

တိမ်ငယ် တိုးလျသွားသော သားရဲ့အသံညင်ညင်က ခိုင်မာနေ ကြောင်း သက်သေခံနေသလိုပင်။ အမြဲတမ်းယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် တစ် ကြွလန်းဆန်းနေသောသားက အခုလိုအချစ်နဲ့တွေ့မှ ပြောင်းလဲသွား တာပေါ့။

လူကြီးဆန်ဆန်လည်းတွေ့နေသလို၊ ခုန့်ဖြတ်ချက်တစ်ခုကလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာ။

ပြော... လူတွေက အချစ်နဲ့တွေ့ရင် အဲဒီလောက်ပဲပြောင်းလဲ

သွားတတ်ကြသလား။

အခန်း (၁၉)

“အမေ၊ ပုဂံရပ်ကွက်လား”

“အဲ့... ဆိုင်က ပြန်မလာသေးဘူး”

“ပြန်မလာသေးဘူးဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဆိုင်ကလာခဲ့တာ

ပိုင်ပိုင်သွားပြီ”

“ဪ... အဲ့ဒါဆို ခြံကိုသွားလိုက်ပြီထင်တယ်”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ခြံကိုလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဪ... အင်းအင်း”

သူမကို လေးလေးနက်နက်ချစ်ရေးဆိုမည်ဟု တွေးထားသော

ကြောင့် အပူတပြင်းလိုက်ရှာမိနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ခြံကိုရောက်သွားပြန်
တော့လည်း ခြံပိုင်ရှင်ဦးလေးက မရောက်လာသေးဘူးပြော၍ သူ ပုရစ်ဖူး
အတွက် စိတ်ပူပိုသွားသည်။ စက်ဘီးကိုအားသွန်နင်းတတ်သောသူမက
လမ်းအကပ်ဆီးဒင့်တစ်ခုခုနှင့်ကြုံနေပြီလား။

သူ့စိတ်ပူသွားမိ၍ လမ်းမတစ်လျှောက်ရှာဖွေမိလိုက်သည်။ သို့
သော် နောက်ဆုံးမှာ သူမလေးရဲ့အိမ်သို့ပင် ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။
သို့သော် ပြန်မရောက်လာသေးတာကြောင့် သူ့ပို၍စိတ်ပူသွားရပါသည်။

ဒါကြောင့် သူ ဆေးရုံ၊ ရဲစခန်းများမှအစ လိုက်စုံစမ်းနေမိသည်။
သို့သော် သူမက ပျောက်ချက်သားကောင်းနေခဲ့ပါသည်။ သူမသာ တစ်ခု
ခုဖြစ်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင်ဆိုသောအတွေးက သူ့နှလုံးသားကို အရှင်လတ်
လတ်မီးလောင်တိုက်သွင်းလိုက်သလို။

မဖြစ်ဘူး။ သူ့အသက်ရှင်သန်နေသရွေ့ကာလတစ်လျှောက် သူ
လေးမှာ ဒဏ်ရာကြီးကြီးမပြောနဲ့ သေးသေးတောင်မရှိစေရဘူး။ သူ့ထို
ဒဏ်ရာရစေမယ့်လူကို သူဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်ဘူးဟုတွေးပစ်မိသည်။

အခုတော့ သူမကိုပင် ဘယ်မှာရှာရမှန်းမသိ။ သူမဘာဖြစ်နေမှန်း
လည်း သူမသိ။ သူ့ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်လှပါသည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့လည်း
တံ ဖြိုလုံးနီးပါးနဲ့နေပါပြီ။

ရင်အနံ့လည်း ပူဆွေးနောက်ကိုရလွန်း၍ ဒေါသပင်ဖြစ်ချင်နေမိ
သည်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ အကြံတစ်ခုခုသွားကာ အန်တီလေးဆီ
ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“အန်တီလေး... သား၊ ပုရစ်ဖူးကိုရှာတာ နဲ့နေပြီ။ ဘယ်မှာမှ
စွာမရဘူး။ စိတ်လည်းပူနေပြီ။ သူ့ဘာဖြစ်နေပြီလဲမသိဘူး။”

“ဪ... ဘာများလဲလို့သားရယ်။ ပုရစ်ဖူးကို တိမ်စင်ချိုင်း
ဆာခေါ်သွားတာ”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်။ ပုရစ်ဖူးက အန်တီလေးဆီမှာခွင့်တောင်းပြီး အစော
ခြံပြန်သွားတာ”

“အန်တီလေး ဘာလို့ခွင့်ပေးလိုက်တာလဲ။ အန်တီလေးဗျာ”

သူ မချီတင်ကံကြီးပြောကာ စိတ်တိုတိုနှင့်ပင် ဖုန်းကိုပိတ်ချပစ်
လိုက်သည်။ သူကတော့ ဘာဖြစ်နေပြီလဲဟု စိတ်ပူလိုက်ရတာ။ သူမက
တော့။

သူ့စိတ်တိုတိုနှင့်ပင် တိမ်စင်ချိုင်းကိုလိုက်ရှာနေမိပါသည်။
တိမ်စင်ချိုင်းကိုရှာရတာတော့ သိပ်မခက်ခဲလှပေ။ အေးအေး
အေးအေးနေရတာကိုပိုကြိုက်တဲ့တိမ်စင်ချိုင်းက ဝါနံ့တာပူလွှဲ အခြား

နေရာမှာမရှိနိုင်။

သူထင်နေတာက ဒက်ထိုက်ကန်နေပါသည်။ ဝါးရုံရိပ်မှာရပ်ထား
သောတိမ်စင်ချိုင်းရဲ့ကားအဖြူလေးက သက်သေခံနေတယ်။ သူက ဒေါသ
ဖြစ်နေရသလို ကားတံခါးကို ဝှမ်းခိုင်းဖွင့်ဆင်းကာ ဒေါနှင့်မောနှင့်တို့
လာခဲ့လိုက်သည်။

ခိုးခိုးခပ်ခပ်နှင့် ပုရစ်ဖူးရဲ့ရယ်သံက လွင့်ယုံလာသည်တွင် သူ
ဒေါသက ထိပ်ဆုံးသို့ရောက်သွားရသည်။ သူကတော့ သူမကိုစိတ်က
လိုက်ရတာ၊ လိုက်ရှာရတာလည်း တစ်ဖြူလုံးကိုနဲ့ရော၊ သူမကတော့
ဒီနေရာမှာလာပြီး တခြားယောက်ျားလေးခွဲကြည့်နူးနေလိုက်တာ။

သူ့နှလုံးသားကိုအချွန်ထက်ဆုံးအရာနှင့် အကြိမ်ကြိမ်ထိုးခွေ
သလိုပင်၊ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက သူ့အသည်းကို အပြင်းထန်ခေါ်
နာကျင်စေခဲ့ပါသည်။

ပုရစ်ဖူးက တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့ပန်းချီကားမှာ မော်ဒယ်လ်လုပ်ပေး
သောကြောင့်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူဘာမှမစဉ်းစားနိုင်ခင်မှာပင် သူက ပုရစ်
ရှေ့ မားမားကြီးရပ်ပြီဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း
ပြောင်းလဲသွားသော ပုရစ်ဖူးရဲ့မျက်နှာကြောင့် သူ ပို၍ဒေါသဖြစ်မိသွား
သည်။

“ငါ ပုရစ်ဖူးပုံကိုဆွဲနေတာလေ”

သိပ်ခင်လှပါသော တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့အသံကပင် သူ့နားထဲမှာ ဝါး
သက်စွာ။ သူ ပုရစ်ဖူးရဲ့လက်ကောက်ကတ်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲဆောင့်ဆွဲပစ်
လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ လက်ကတ်”

“ငါဘာလုပ်သလဲ၊ မင်းမသိဘူးလား။ မင်းလက်ကိုဆွဲလိုက်တာ
လေ”

“လွှတ်စမ်းပါ”

“ဘာလဲ၊ ငါ့လက်က တိမ်စင်ချိုင်းလောက် မနူးညံ့လို့လား”

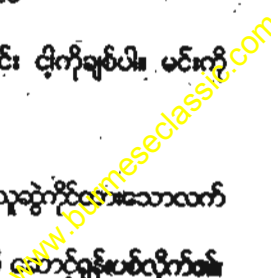
“ရှင်ပြန်ပါ လက်ကတ်”

“ဘာလဲ၊ ရာမမင်းသားနဲ့သီတာဒေဝီတို့ကြည့်နူးခန်းမှာ ငါက
အသက်မိဖြစ်သွားလို့လား”

“ရှင်သိနေတာပဲ။ ဘာဝင်ရှုပ်ချင်သေးလဲ”

“ငါ မင်းကိုချစ်တယ်လို့ပြောပြီးပြီ။ မင်း ငါ့ကိုချစ်ပါ။ မင်းကို
အလက်ထပ်မယ်”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက ဝါးသက်စွာပင် သူ့ခွဲကိုလှည့်သောလက်
အောက်ဝတ်ကို သူ့လက်ထဲမှလွှတ်သွားသည်ထိ မောင့်ရှုန်ပစ်လိုက်၏။

၂၂၈ ❀ မယ်ခိုင်

လက်ကောက်ဝတ်က ပူခနဲ နာကျင်သွားပေမယ့် လွတ်မြောက်
သွားခဲ့သည်။

“အား...”

ရှုံးပွဲသွားသော သူမမျက်နှာလေးကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာပူသွားရပြန်
သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ပုယုယယပင် အတော်များနာသွားလာဟု
ပြန်တွဲကိုင်မည်အပြုမှာတော့...

“မကိုင်နဲ့။ ရှင် ကျွန်မအသားကိုလာမထိနဲ့”

သူမရဲ့ပြင်းရှုရှုကောသံက သူ့ရင်ထဲမှာ ပူနစ်နာကျင်ရပါသည်။
သူမကိုအနာတရဖြစ်စေတဲ့သူမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်နေပါစေလော။

“ငါကြည့်ပေးမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် လက်ဆစ်ယောင်သွားထိ
မယ်။ မင်းက အတင်းဆောင့်ရုန်းတာကို”

“ရှင်လာမထိခွဲနော်။ ရှင်ကို ကျွန်မသိပ်မုန်းတယ်။ ရှင်ကို ကျွန်
မချစ်နိုင်ဘူးလို့ပြောပြီးပြီပဲ။ ရှင် အမှတ်မရှိဘူးလား။ ကျွန်မချစ်တာ
တခြားလူတစ်ယောက်ဆိုတာလည်း ရှင်သိနေပြီးပါပြီကော။ ရှင် ဘာထာ
ရှူးနေတာလဲ။ အခုလည်း ရှင်ကိုထပ်ပြောမယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကိုမချစ်ဘူး
မချစ်တဲ့အပြင် မုန်းတယ်... သိပ်မုန်းတယ်”

“မင်းလိမ်နေတာ။ ငါ့ကို မိန်းကလေးတွေ့သဘောကျတာလဲ။ မိ

လည်း မိန်းကလေးပဲ။ ငါ့ကိုကြိုက်ရမယ်”

“မုန်းတယ်။ အရာရာကိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းနေတဲ့ ရှင်ကိုမုန်းတယ်”

“မမုန်းနဲ့ကွာ။ ငါလိုချင်တာ အဲ့လိုအမုန်းမဟုတ်ဘူး။ မင်းဆီက
အချစ်၊ အချစ်ပဲ ငါ့ချင်တယ်။ မင်း ငါ့ကိုချစ်ပါ။ ငါဘာလုပ်မှ မင်းချစ်
နိုင်မှာလဲ။ မင်းမကြိုက်တာကိုပြော၊ ငါဆင်ခြင်မယ်။ မင်းအချစ်ကိုရရင်
ငါဘာမဆိုလုပ်မယ်။ ပြော၊ ပြော၊ ငါ့ဆီမှာ မင်းမကြိုက်တာ ဘာရှိသလဲ။
မုန်းနေတဲ့အစိတ်အပိုင်းမှန်သမျှ ငါပြုပြင်မယ်။ ငါ့မှာငွေရှိတယ်”

“ရှင်ကိုကျွန်မမုန်းတာ အဲ့ဒါပဲ။ ရှင်က ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်အထင်ကြီး
တယ်။ ငွေလေးရှိတာနဲ့ မောက်မာလွန်းတယ်။ ကျွန်မက နှလုံးသားနဲ့လူ
ချစ်တတ်တယ်။ မုန်းတတ်တယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကိုမုန်းတယ်”

“ရတယ်။ မင်းမကြိုက်တာ အဲ့ဒါမဟုတ်လား။ မင်းမုန်းနေတဲ့အရာ
ကို ငါပြုပြင်မယ်။ မင်းငါ့ကိုချစ်ပါ”

“ရှင်တစ်ကိုယ်လုံးကိုပြောင်းလဲပစ်ရင်တောင် ကျွန်မ ရှင်ကိုမချစ်
နိုင်ဘူး”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်။ ဆောင့်ကြားကြား ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနေတဲ့ရှင်လည်း
မုန်းတယ်။ အဲ့ဒီဆံပင်ထိုးထိုးဆောင်တောင်ကိုလည်း မုန်းတယ်။ အကို

လိုးလိုးလက်လက်ကိုလည်းမုန်းတယ်။ အဲဒီခါပတ်လက်လက်ကိုလည်း မုန်းတယ်။ နားတောင်းတွေများတဲ့ရှင်နားရွက်ကိုလည်း မုန်းတယ်။ ရှင်အသံကိုလည်း မုန်းတယ်။ အဲဒီလက်ရွပ်ပြူးတူးပြတ်ကြီးတွေကိုလည်း မုန်းတယ်။ ဘောင်းဘီမှာချိတ်ထားတဲ့ ချိန်ကြိုးကြီးတွေကိုလည်း မုန်းတယ်။ လက်သည်းမည်ကြီးတွေကိုလည်း မုန်းတယ်။ မုန်းတယ်။ အားလုံးကိုမုန်းတယ်။ မုန်းတယ်”

သူမ စိတ်ရှိလက်ရှိနှင့်ကန့်အော်ပစ်တော့သည်။ ထိုအခါကျတော့ သူက တိုက်ပွဲအဖွဲ့ကြီး နှစ်သွားသူတစ်ယောက်လို သူ့ကို ဘာအရောင်မှမပါသောမျက်ဝန်းသေကြီးနှင့် မှင်တက်စွာငေးမောနေတော့သည်။

“မမုန်းပါနဲ့။ မင်း ငါ့ကိုအဲဒီလိုကြီးမမုန်းပါနဲ့။ ငါ မင်းကိုသိပ်ချစ်နေမိလို့ပါ။ မင်း ငါ့ကိုမမုန်းပါနဲ့”

သူ့အသံတုန်တုန်က ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ တစ်လှမ်းချင်းခနောက်ဆုတ်သွားသော သူ့ခြေလှမ်းတွေက ကစဉ့်ကလျာ။ သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်ဥတို့ ပြည့်အိုင်စွာ လျှံကျနေခဲ့သလို။ သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း အရည်ကြည်တို့က ဝေ့သီလျက်။

သူကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ။ သူ့အချစ်ရဲ့ရလဒ်က ဒါပဲတဲ့လား။ သူက သူမကို အသက်တမျှချစ်ရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရလိုက်တာက ခါးသက်တဲ့ စင်ရူအမုန်းတစ်ခု။ သူမက သူ့ကိုအဲဒီလောက်ထိမုန်းနေရောသလား။ ကားအစိမ်းလေးက မြင်ကွင်းမှ ဝှေးခနဲပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ သူမက အရပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ချပစ်တော့သည်။

သူမ ငိုနေပါလား။ ဘာကြောင့်ငိုနေရတာလဲ။
“ပုရစ်ဖူး ရရဲ့လား”

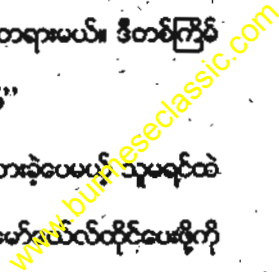
ထိုအခါကျမှ သူမက ပစ္စုပ္ပန်ကိုသတိရသွားပုံနှင့် ခေါင်းမော့လာခဲ့သည်။ တိမ်စင်ချိုင်းက သူမပန်းလေးကိုယုယုယယသွေ့ဖက် ထစေလိုက်သည်။

“မင်းကိုကိုယ်ပြောချင်တဲ့စကားတစ်ခွန်းကို ကိုယ်ပြောတော့မယ်”

“ဟင့်အင်း... ရှင်မပြောနဲ့ဦး”
သူမအသံတုန်တုန်ကြောင့် တိမ်စင်ချိုင်းရင်ထဲ မောပန်းသွားရသည်။

“ကိုယ် လက်ာသိုင်းအပေါ် တရားချင်မှတရားမယ်။ ဒီတစ်ကြိမ် ထည်းပါ။ ခဏလေး ကိုယ်အတွက်ချင်မိတယ်”

သူမခေါင်းတ တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့ပန်းကိုနိမ့်ထားခဲ့ပေမယ့် သူမရင်ထဲ အ ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ မငြိမ်မသက်။ သူမ မော်လော်လ်ထိုင်ပေးဖို့ကို

လည်း စိတ်မပါတော့တာနဲ့ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်တွင် သူမရှိသည့်ခန်းကား ရသည်။

အကြောင်းမှာ အမေက လက်ကားသိုင်း၊ သူမကိုပိတ်ပု၍ နေရာအနှံ့ ရှာနေကြောင်းကို တခမ်းတနားပြောပြသောကြောင့်ပင်။ သူမရင်ထဲတွင် နှမ်းလျှာသွားရပါသည်။ သူ့ကို စိတ်ရှိလက်ရှိပြောပစ်မိတဲ့စကားလုံးတွေ အတွက် နောင်တရချင်နေတာလား။

သို့သော် ထိုသို့ပြောပစ်ချင်ခဲ့တာမှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်း သိပ်ခံစားသွားရသော လက်ကားသိုင်းရဲ့ပုံကြောင့် သူမရင်ထဲမှာ နေလို့မရ ပြန်ပါ။ လက်ကားသိုင်းများ ပေါ်လာလေဦးမလားဟု သူမက ယေမိသောနှင် မျှော်နေတတ်ပါသည်။

သို့သော် လက်ကားသိုင်းက ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ အခုဆို လက်ကားသိုင်း ပျောက်နေသည်မှာ တစ်ပတ်ပင်ပြည့်သွားပါပြီ။ အမြဲတမ်းသွားလာနေကျ မှီ မောင်နှစ်ယောက်ရောအမေပါ လက်ကားသိုင်းကိုသတိရနေသည်ထင်မိ ရဲ့။ စကားပြောတိုင်း လက်ကားသိုင်းအကြောင်းက ပါပါနေတတ်သေးသည်။ ထိုသို့အခါတိုင်းမှာ သူမက အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်နယ်။

လက်ကားသိုင်းကိုမတွေ့တာ တစ်ပတ်မျှရှိသွားခဲ့သလို တိမ်စင်ချိုင်း နှင့်မတွေ့တာလည်း တစ်ပတ်မျှ ကြာသွားခဲ့ပါသည်။

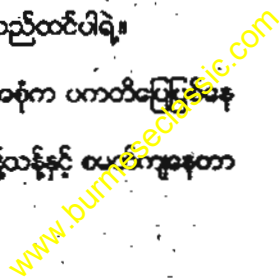
ထိုနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သူမစဉ်းစားနေမိပါသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမက ချစ်ရသူတက် တစ်ယူသန်စဉ်းစားမိ လိုက်သည်။ ထိုသို့စဉ်းစားမိလိုက်စဉ်မှာ ပြင်းပြစွာ ခံစားလိုက်ရ၍ တိမ် စင်ချိုင်းရဲ့ရှင်းသန့်သန့်ပုံကို တွေ့ချင်မိသွားသည်။ ပြီးတော့ တိမ်စင်ချိုင်း ရဲ့ဖကားတစ်ခွန်းကိုလည်း နားထောင်ဖို့ သူမနှလုံးသားကိုအဆင်သင့် ပြင်ဆင်နေမိသည်။

သူမ တိမ်စင်ချိုင်းထံသို့ ဦးတည်ပြီးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမသိပ် ရှုမိုက်နေပြီလား။ ဒါပေမဲ့ တအင်လေးတော့ ရှုမိုက်ချင်ပါသည်။ အမေမဲ့ မောင်လေးတွေကို ရင်ထဲမှတောင်းဆိုနေမိပါသည်။ တစ်ကြိမ်လေး ဒီ တစ်ခါလေး ရှုမိုက်ခွင့်ပေးပါဟု။

သူမ တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့အိမ်သို့ရောက်သွားချိန်မှာ ဒန်းပေါ်မှာအိပ်နေ သောတိမ်စင်ချိုင်းကို သူမ အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒါကြောင့်ပင် လူ့ခေါ်ဘဲလ်ကိုမသုံးတော့ဘဲ တံခါးကို ကိုယ့်ဟာသာတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လာ ခဲ့လိုက်သည်။ တိမ်စင်ချိုင်းက အိပ်ပျော်နေသည်ထင်ပါရဲ့။

မျက်လုံးအစုံကိုနှိတ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းအစုံက ယကတိပြောခဲ့မန ပါသည်။ အိပ်ပျော်နေတာလေးတောင် ရှင်းသန့်သန့်နှင့် ပေးတိကျနေတာ ကြောင့် သူမက ငေးမောနေမိပါသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကိုကြည့်လို့ပြီလား”

မျက်စိမဖွင့်ဘဲပြောလာသော တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့စကားကြောင့် သူမက အိပ်မက်မှလန့်နိုးလာသူတစ်ယောက်နယ် ဆတ်ခဲပြစ်သွားရသည်။

“ကျွန်မရောက်နေတာ ရှင်ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ကိုယ်နဲ့မင်း မတွေ့တာကြာသွားပြီနော်။ မင်းနဲ့မတွေ့သလိုဘဲ လက်ကသိုင်းနဲ့လည်း မတွေ့ဖြစ်ကြဘူး”

“သူပြန်သွားတာနေမှာပေါ့”

“သူ့ကို ကိုယ်နားလည်တယ်။ သူမပြန်ဘူး။ သူ ကိုယ့်ကိုနှုတ်မဆက် ဘဲ မပြန်ဘူး”

“ရှင်ပြောမယ့်စကားတစ်ခွန်းကို နားထောင်ဖို့လာခဲ့တာ”

“မနေ့က ကိုယ့်ဆီကို အန်တီလေးနဲ့ကြီးတော် ရောက်လာတယ်”

“ဟင်၊”

“ကိုယ်စဉ်းစားနေတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့တစ်ကိုယ်တည်းသာယာမှုအတွက် ကိုယ်သံယောဇဉ်ရှိသောလူရဲ့ပျော်ရွှင်မှုကို စတေးရမှာလားလို့”

“ကျွန်မဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လာခဲ့တာပါ။ လမ်းတစ်ခုကိုမျက်စိမှိတ်ပြီး ဖွတ်လျှောက်မယ်”

“လက်ကသိုင်းက ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါ။ ငယ်ငယ်တည်း

ညီအစ်ကိုလိုပဲ၊ ကိုယ့်အပေါ် နွေးထွေးမှုရှိတယ်။ လက်ကသိုင်းရဲ့စိတ်ကို နှိပ်နားလည်တယ်။ သူက ရှုပ်တယ်၊ ပွေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမချစ်ဖူးဘူး။ မင်းကိုမှ သူ အဲ့ဒီလောက်ထိချစ်မိနေတာကို ကိုယ်အံ့သြမဆုံးဘူး။ ပြီးတာက သူကတစ်ခွတ်ထိုးဆန်တယ်။ ဖြစ်ချင်ရာကိုလုပ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့ ဖူးချို။ ပြီးတော့ လူတိုင်းကိုအနိုင်ယူတတ်တဲ့သူအကျင့်က အရိုးထဲစွဲနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့တော့ သူပြောင်းလဲသွားတယ်။ ကိုယ်အံ့သြရပါတယ်။ ကိုယ့်နေရာမှာသာ တခြားကောင်ဆိုရင် သူတစ်ခုလုပ်မှာမလွဲဘဲ။ အဲ့ဒါကွစိတ်ကို ကိုယ်သိနေလို့၊ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုနားလည်နေသလို၊ သူကလည်း ကိုယ့်ကိုနားလည်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ချစ် ပေါ့မလာတာပါ။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုသွားမတွေ့ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မတင်တကျ ခွီဟကြီးနဲ့ပို့ပါ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“ကိုယ်တို့စဉ်းစားကြည့်မို့။ ဘာကြောင့် အဲ့ဒီလိုပြောသလဲဆိုတော့ မင်းကိုလည်း ကိုယ်နားလည်နေလို့ပဲ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့စကားအေးအေးအုတ်က သူမမျက်စိနားမှာ မျက်ရည်တို့ပြည့်အိုင်သွားရသည်။ ထိုစဉ်ခြေရွှေမိဖို့ ကားအစ်စီးက ရုတ်တရက်ထိုးဆိုက်လာရသည်။

ထိုကားကိုမြင်တော့ တိမ်စင်ချိုင်းက မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး အရပ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ”

သူဆိုသည့်သွားရပါသည်။ ဖေဖေက ဘယ်တော့မှ ဒီကိုလာတွေ မရှိပါ။

“ညီသည်ရောက်နေတာကိုး”

“ဖေဖေကြီးပန်းဆက်ထားရင်တော့ ကျွန်တော်လာကြမှာပါ”

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတာ တစ်ရက်နှစ်ရက်ပါပဲ။ မင်းစိတ်လေနေတယ်ပြောလို့လာခဲ့တာ”

သစ္စာရှိလူယုံတွေက ဖေဖေကိုသတင်းပို့လိုက်တာပဲဖြစ်ရမည်။

“သူက ပုရစ်ဖူးပါ။ သူငယ်ချင်း”

“အင်း... ဟုတ်ပြီ။ မင်းက ဦးသားရဲ့ပထမဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ မိန်းကလေး”

“ပုရစ်ဖူး၊ ဒါ ကိုယ့်ဖေဖေ ဦးအောင်ကြီးညီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဦး”

မိန့်ကူးကူးလေး ရပ်နေသောသူမကို ဦးအောင်ကြီးညီအကဲရစ်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာလေးမှာ အပြစ်ကင်းပြီး ကြည်စင်နေတာကြောင့်

ကျိတ်ပြူးလိုက်မိသည်။

“ဟို... ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦးဦး”

ဟုဆိုကာ ကမန်းကတစ်ပြန်သွားသော ထိုမိန်းကလေးကို ဦးအောင်ကြီးညီကြည့်ပြီး မှတ်ချချလိုက်သည်က...

“မျက်နှာက ခိုးသားပုံရတယ်။ မင်းစိတ်လေနေတာ ဒီကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်နေတယ်မဟုတ်လား။ မျက်ခမ်းစပ်မှာလည်း ဖိုဖိုနဲ့ ဝိုဝိုတာပုံရတယ်။ မင်းဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

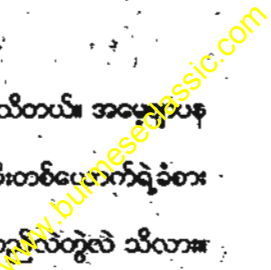
နောက်ကျိနေသောစိတ်အစဉ်ကြောင့် သူ့ဘာမှပြန်မပြောပါ။

“အချစ်စစ်ဆိုတာ တစ်သက်မှာမှ တစ်ကြိမ်တည်းတွေ့ရတတ်တယ်။ အချစ်ကိုဆုံးရှုံးခံလိုက်တာက ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် အကျဉ်းချုပ်တာနဲ့အတူတူပဲ။ နောင်တတွေပရမ္မနဲ့ တစ်သက်လုံး နာကျင်ကြကွဲနေရမယ်”

ဖေဖေစကားကို သူ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေမိသည်။ ဖေဖေ

က သက်ပြင်းမောကို တနင့်တဖိုးချလိုက်ပြီး...

“မင်း... ငါ့ကိုစိတ်နာနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ အမေ့မှာပုနကိုမတက်နိုင်ခဲ့တဲ့ခင်တစ်ယောက်ကို သားသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်ပါ။ ငါဟာ ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ထည့်ထည့်လဲ သိလား။

ငါ့မှာ အချစ်မရှိတော့လို့တဲ့။ မင်းအမေကို ငါက မိဘတွေပေးစားလို့မခွင့်တာ။ ငါ့မှာသိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ငါ့ရဲ့ပျော့ညံ့တွေ ဝေမှုတွေကြောင့် အချစ်ခွဲဝေးကွာသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ငါ့မှာ သာယာမှုဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုမွေးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ငါ့သူနဲ့ ပြန်ဆုံခဲ့တယ်။ မင်းအမေလိုချင်တာက ငါ့ဆီက အချစ်၊ ငါ့ဆီမှာ သူ့ကို ပေးစရာအချစ်က ရှိမနေတော့ဘူး။ အဲ့ဒီအတွက် မင်း ငါ့ကိုစိတ်နာနေတယ်။ မင်းမှန်ပါတယ်။ မင်းအမေသေခဲ့တာ ငါ့ပယောဂမကင်းပါဘူး။ ငါသာသူနဲ့ပြန်တွေ့မနေခဲ့ရင် မင်းအမေက အခုရှိနေထိုင်အသက်ရှင်နိုင်တယ်။ မင်းက ငါ့သား။ ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း မင်းအတွက် နေရာအကျယ်ကြီးရှိတယ်။ မင်း ငါ့ကိုမှန်းသည့်ဖြစ်စေ၊ မမှန်းသည့်ဖြစ်စေ ငါကမပိုက်ဘူး။ ငါ မင်းအပေါ်ကောင်းမယ်။ နောင်တဆိုတာမျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မကြံ့ချင်လို့တဲ့။ ငါ နောက်အိမ်ထောင်တူဖို့ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ အဲ့ဒါငါ သူ့ကိုမချစ်လို့မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘဝထဲက ဒုတိယနေရာကိုမပေးရက်လို့ သူက အမြဲတမ်း ပထမပဲ။ ပြီးတော့ မင်းကိုမနာကျင်စေချင်လို့တဲ့။ ငါ နောင်တတွေကို ခါးသက်သွားတယ်။ ငါသာတွေ့ဝေပြီး မင်းအမေကို လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ငါ့ချစ်တဲ့မိန်းမကလည်း သာယာချမ်းမြေ့မယ်။ ငါ့ကိုခိုင်ကောင်းတဲ့မင်းအမေလည်း ငယ်ငယ်နဲ့မသေရဘူး။ ငါ့သား

မင်းကိုအဖေ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောဖူးခဲ့တဲ့ဆုံးမစကားပြောချင်တယ်”
ဖေဖေက သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ရှာဖွေနေသလိုနှင့် ရူးစိုက်ကြည့်အစ
သည်။

“ဘဝမှာ အချစ်စစ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်ပဲရှိတယ်။ အခွင့်အရေးလည်း တစ်ကြိမ်ပဲ ရှိတတ်ကြတယ်။ မင်းကောင်းကောင်းအသုံးချပါ။ နောင်တ မရအောင်လုပ်ပါ။ မင်းတို့လူငယ်တွေကိစ္စကို အတွင်းကျကျမသိပေမယ့် အပေါ်ယံတော့ ရှိပ်မိပါတယ်။ ကောင်မလေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေက မင်း အပေါ် ပျော်ဝင်နေတယ်။ အဲ့ဒါဆို မင်းသဘောပေါက်မှာပါ”

သူနှင့်ဖေဖေ ဘယ်တုန်းကမှ အခုလို စကားများများမပြောဖူးခဲ့ပါ။ သူ ဖေဖေကို ဘယ်တုန်းကမှ ကြည့်ကြည့်လင်လင်မမြင်ခဲ့ဖူးပေမယ့် အခုတော့လည်း သူ ဖေဖေကိုနားလည်သွားရသလိုပင်။

“မင်းတွေဝေနေတယ်။ ငါ့သား စိတ်ရှင်းသွားအောင် ပန်းချီဆွဲကြည့်လိုက်ပါလား။ ဒါမှမှန်မှန်ကန်ကန်ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာ”

သူ ဖေဖေကိုကျေးဇူးတင်သွားပါသည်။ သူ့ကိုလမ်းပြပေးလိုက်လို့လေး။ အခုတော့လည်း သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကြားမှာ အဖေအိမ်ထဲ မရှိခဲ့ကြဖူးသလိုပင် စင်းလုံးချော။

အနံ့ (၂၀)

“ဒါ ပုခုပ်ဖူးတဲ့အိမ်ပါလားရှင်”

ခရီးသွားပြီး ကျွန်သရေရှိတဲ့အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ
ကြောင့် ဒေါ်ထူးထူးမြတ်မှာ ပျာပျာယာယာပင် လှေကားဝမှာ အပြေးရပ်
ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး”

ဒေါ်ထူးထူးမြတ်ရဲ့ပိတ်ခေါ်မှုကြောင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ
အပေါ်သို့တက်လာခဲ့ကြသည်။

“ထိုင်ပါရှင်”

“အစ်မက ပုရစ်ဖူးရဲ့မိခင်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အစ်မတို့က ကျွန်မကိုယ်ပေးမယ့် ကျွန်မကတော့ အစ်မတို့ကိုသိပါတယ်။ အခုလာတာက သမီးများ၊ အလုပ်မှာ”

“စိတ်မပူပါနဲ့အစ်မ။ အခုလာတာက အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပါတော့။ ဒါကြောင့် ပုရစ်ဖူးမရှိတဲ့အချိန်ကိုရွေးပြီး လာခဲ့တာပါ”

“သူတို့တွေက ပုရစ်ဖူးရဲ့မောင်တွေထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ သူက (၁၀)တန်း ဝတ္ထုထူးပါ။ သူက (၈)တန်း ဝေဖထူး”

“လူချောလေးတွေပဲ။ ဒါကြောင့် သားက သူတို့ကိုခင်နေတာကို”

“သားက”

“ဪ... ကျွန်မတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောတူပါ”

“အစ်မတို့ရဲ့တူကို ကျွန်မသားတွေကသိတယ်”

“ဒီလောက်ဆိုရင် အစ်မက ဘာမှမသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ ဒီအိမ်ကိုအဝင်အထွက်လုပ်နေတဲ့လက်သမားက ကျွန်မတို့ရဲ့တူလေ”

“ရှင်!”

ဒေါ်ထူးထူးပြတ်အပါအဝင် စာဖတ်နေကြသောကောင်လေးနှစ်ယောက်ပင် အံ့ဩသွားရသည်။

“ပုရစ်ဖူး ပြောပြမထားဘူးလား”

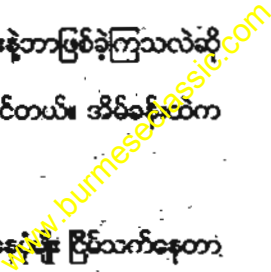
“ပြောတော့ပြောပါတယ်။ အစ်မတို့ရဲ့တူက ငယ်ဦးမယ်ထင်နေတာ။ လက်သမားဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထားနဲ့ဘူး”

“ဒီမိသားစုကို သားက သိပ်ခင်ပုံရတယ်။ အမြဲပြောတယ်။ တောဝဲနဲ့ဝတ္ထုကိုသတိရတဲ့အကြောင်းနဲ့ ခေါ်ပုတ်ကြော်ကိုလွှမ်းကြောင်း”

“ဟုတ်တယ်။ လက်သမားက ခေါ်ပုတ်ကြော်ကိုသိပ်ကြိုက်တာ။ ကျွန်မတို့လည်း သူ့ကိုသတိရနေကြတာ။ ခါတိုင်းတော့ နေ့တိုင်းလာတယ်။ အခု အိမ်ကိုမလာတာ (၁၀)ရက်လောက်ရှိသွားပြီ။ သူ နေများမကောင်းလို့လား။ သူ့ကိုစိတ်ပူနေကြတာ”

“လူကတော့ နေကောင်းပါတယ်။ စိတ်တော့နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ သားက ငယ်ကတည်းက အလိုလိုကံခံထားရတော့ နည်းနည်းဆိုတယ်။ သူ့လုပ်ချင်ရာလုပ်ရမှု၊ သူ့ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ရမှု၊ နို့မဟုတ်ရင် ဒေါသကြီးတာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူဒေါသလည်းမကြီးတော့ဘူး။ ရှင် ခြူးခြင်းလည်း မရှိတော့ဘူး။ အပြင်မှာ ပုရစ်ဖူးနဲ့ဘာဖြစ်ခဲ့ကြသလဲဆိုတာတော့မသိဘူး။ သူ သိပ်ခံစားနေရတယ်ထင်တယ်။ အိမ်ခင်းထဲက ထွက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ သားက အခုလိုစိတ်ပျက်နေပုံနဲ့ ငြိမ်သက်နေတာ”

ကို တစ်ခါမှပေတော့ခဲ့ဖူးဘူး”

“တိမ်စင်ချိုင်းကို အစ်မတို့သိသလား”

“ဒီနာမည်မျိုးမကြားဖူးဘူး”

“တိမ်စင်ချိုင်းက သားရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ပြီးသိပ်ခင်ကြတာ။ သူ့သိပ်ခင်တဲ့တိမ်စင်ချိုင်းနဲ့ ခေတ္တရိုနေတဲ့ပုရစ်ဖူးတို့နောက်ကွယ်မှာ ပတ်သက်နေကြတယ်ထင်တာ။ အလုံးစုံကိုတော့ ကျွန်မတို့မသိဘူး။ အခု ကျွန်မတို့လာတာက ဒီအစ်မကြီးဆီမှာ အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

“ပြောပါရှင်။ ကျွန်မဘာကူညီရမလဲ”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပြောပြော၊ လိုရင်က ဒါပဲဖို့ ကျွန်မတို့တည့်တည့်ပဲပြောပါတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါရှင်”

“ကျွန်မတို့သားနဲ့ ပုရစ်ဖူးကိုနေရာချထားပေးရင် မကောင်းဘူးလား။ ကျွန်မတို့တူကို ပျော်ရွှင်စေနိုင်မယ့်သူက ပုရစ်ဖူးပဲမို့ပါ”

“ရှင်၊ အဲ့ဒါက”

“သဘောမတူနိုင်ဘူးလားအစ်မ”

“အဲ့ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ လက်ကသိုင်းက လူတော်လကောင်းလေး”

“အစ်မယောက်ပါ။ ကျွန်မလည်း သူ့ကိုခင်မင်ပါတယ်။ အကယ်၍ သမီးသားအက်စ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မက လိုက်လံစိုက်လဲ့လဲ့ကြည့်လိုမိမှာပါ”

“အခု ပုရစ်ဖူးက”

“သမီးသဘောကို တီးခေါက်ကြည့်ပါဦးမယ်”

“အစ်မဟာ မုဆိုးမဖြစ်တဲ့အတွက် သားသမီးတွေအပေါ် ဩဇာညောင်းလိမ့်မယ်လို့ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မတို့ကတန်းပြောဆိုပါ့မယ်ရှင်”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ပြန်ပါဦးမယ်။ နောက်နေ့တွေမှ လာခဲ့ပါတော့မယ်။ သားတို့လည်းပျင်းရင် အိမ်လာလည်ကြလေ။ မင်းတို့ကိုမြင်ရင် မင်းတို့အစ်ကိုက ပျော်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ အစ်ကိုကိုပြောပေးပါဦး။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အစ်ကိုကိုသတိရနေပါတယ်လို့”

ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ပြန်သွားတော့ ဒေါ်ထူးထူးမြတ် သက်ရှိုင်းမောကို တနင့်တပိုက်ကြီးချပစ်လိုက်သည်။

“အစ်မကလည်း ဘာတွေ ဖူးကြောင်ကြောင်တွေ့နေသလဲ မှာဘူး”

“အေးလေး။ အစ်ကိုလက်ကသိုင်းကို ကြိုက်လို့မပြီဧရာ”

“ငါတို့ အစ်ကိုကိုသွားတွေ့ရင် ကောင်းမှာနော်”

“ဟာ... အားနာစရာကြီး။ အစ်မလုပ်ပုံက အစ်ကိုကို မျက်နှာ
ပူစရာကောင်းတယ်ကွ”

မဖြစ်လောက်ညှတ်လေးရှိသည်ကလေးတွေပင် စဉ်းစားတတ်
နေတဲ့ကိစ္စကို သူမသမီးပုဂံပေးက ဘယ်ကဘယ်လိုအတွေးချော်နေရ
တာတဲ့လဲ။

အင်း (၂၀)

တစ္ဆေမြည်နေသောဖုန်းကို သူမကိုင်ရင်ပါ။ တိမ်စင်ချိုင်းသီကပဲ
ဖြစ်နေနိုင်သည်။ သူ့အခုချိန်မှာ တိမ်စင်ချိုင်းကို စကားမပြောရင်သေးပါ။
သို့သော် ဖုန်းသံကအချိန်ကြာမြင့်စွာ မြည်နေတာကြောင့် ဒါတိမ်စင်ချိုင်း
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလာသည်။

သူဖုန်းနံပါတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲ မှည့်ဖူး
သည့် နံပါတ်တစ်ခုကြောင့် စက်ကိုဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“လက်သိုင်း”

“ဟင်... ပုရစ်ဖူး၊ မင်းဘယ်ကဆက်နေတာလဲ၊ ဟား... ဟား

... ဟား၊ မင်းစိတ်ဆိုးပြေသွားပြီလား”

“ရှင်ကိုကျွန်မပြောစရာရှိတယ်”

“အခုလား၊ ဘယ်မှာလဲ”

“အခုမှီးချုပ်နေပြီ၊ မနက်ဖြန်မနက်ပိုင်းကို ရှင်ခွဲတွေ့မယ်”

“အိုကေ၊ ကိုယ်အစောကြီးထပြီ၊ စောင့်နေမယ်”

သူ့ပျော်ရွှင်သွားမိသည်။ သိပ်လွမ်းမိနေတာမို့ ပုရစ်ဖူးရဲ့အသံ
သေးသေးလေးက သူ့ရင်အနံ့ကို အပြေသွားသည်။ ပုရစ်ဖူးက သူ့အပေါ်
စိတ်ပြောင်းသွား၍ထင်သည်။

မုန်းတွေ့ဘာတွေ့တောင် စဆက်လို့၊ တွေ့လိုကတော့ ကောင်း
ကောင်းကြီး ပညာပေးပစ်ဦးမည်ဟု တောမှတ်ထားလိုက်ပါသည်။ သူ့ပျော်
ရွှင်လွန်း၍ ဒီနေ့အိပ်လို့မှ ပျော်နိုင်ဦးမလား။ သေချာတာကတော့ ပုရစ်ဖူး
ကိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေပြောဖို့ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် စာမိနေမိပါတယ်
ဆိုတာပါပဲ။

လက်သိုင်းကိုတစ်ခုခုပြောပစ်ဖို့ သူမရင်လေးနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့
သူမပြောပစ်မှဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အခုတော့ လက်သိုင်းကြောင့် အမေက
သူမကိုလက်ထပ်ဖို့ ဖိအားတွေပေးနေပါပြီ။

သူ့အဖေ၊ နှစ်ယောက် လာသွားတာကလည်း သူ့ပုဆော၍မဟုတ်
ရင် အခြားဘာအကြောင်းမှမရှိ။ အခုရစ်ရေးမှာ လူကြီးတွေရဲ့အကူအညီ
တို့ပါ ဖြည့်စွက်နေသည့်လက်သိုင်းကို သူမ မုန်းလှပါသည်။

သို့သော်လည်း ထိုသို့အပြတ်ပြောပစ်ပြန်လျှင်လည်း သူ့မိခင်
ပြန်ပါသည်။ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာ နောက်ဆုတ်သွားသောမိခင်လှုပ်တိုင်းက

သူမကိုစူးစူးနစ်နစ် နာကျင်စေတာပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း လက်ာသိုင်းရဲ့လုပ်ရပ်များက သူမနည်းနည်းမှ သည်းမခံချင်စရာကောင်းလှသည်။ သူမရဲ့မိသားစုဝင်များကိုပင် သူ့ဘက် ပါအောင် သိမ်းသွင်းဆွဲဆောင်ထားတာကတော့ လက်ာသိုင်းက တစ်စိတ် လွန်လွန်းနေပြီထင်ပါရဲ့။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ပင် ထုခိုက်ချင်မိသည်။

သူမက စိတ်တိုနေပေမယ့်လည်း ဇနီးထဲမှာကြားလိုက်ရတဲ့သူ အသံရွှင်ရွှင်က သူမရဲ့ခံစားချက်ကို တွေ့စေသွားစေပါသည်။ သူမဇနီး ဖြစ်နေ၍ ဖျော်ရွှင်သွားသောသူ့အသံတက်ကြွကြွကြောင့် တွေ့စေသွား မိခြင်းပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မကြာခင်အချိန်မှာ လက်ာသိုင်းနဲ့တွေ့ရ တော့မှာမို့ သူမစိတ်ကိုအားတင်းပြင်ဆင်နေမိသည်။ ဆောင်းနှင်းဝေဝေ မာကျူရီးရောင်အောက်မှာ ဂုတ်တုတ်လေးထိုင်နေသောလူတစ်ယောက် ကို သူမ အဝေးမှလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဟိုတုန်းကလည်း ထိုနေရာမှ လက်ာသိုင်းက သူမကိုနောက်ပြောင်ခဲ့ဖူးတာမို့ ဒါအခြားလူမဟုတ်ဘဲ လက်ာသိုင်းပဲဆိုတာ သူမအတတ်သိနေခဲ့ပါသည်။

လမ်းမတည့်တည့်ဂုတ်တုတ်ထိုင်နေသော လက်ာသိုင်းရဲ့ပုံကြောင့် သူမမှာ အတွေးတစ်မျိုးပေါ်လာရသည်။ လက်ာသိုင်းမှာ မှတ်လောက်

သားလောက်ဖြစ်အောင် ဆုံးမရမည်ပေါ့။ ဒါကြောင့်ပင် ဂုတ်တုတ်ထိုင်နေ သော လက်ာသိုင်းထံသို့ပင် တည့်တည့်ကြီးဦးတည်ကာ စက်ဘီးကိုအချိန် မြင့်၍ နင်းချပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် အနီးကပ်ရောက်သွားမှ သူမမှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက် ပေမယ့် အချိန်မမီတော့ပါ။

“ဒုတ်... ဘုန်း... ဝုန်း”

စက်ဘီးတိုက်သံပြိုင်လဲသံက ဆူညံသွားရသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မမှားသွားပါတယ်”

သူမလည်း တံတောင်ဆစ်တွေ ဒူးကွေးတွေနာကျင်သွားရတာပါ ပဲ။ အချိန်ပြင်းလွန်းတာကြောင့် ထိုသူက လမ်းမမှာပင် ညည်းညူလဲကွဲနေ ပါသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ တကယ်ပါ”

သို့သော် သူမကဆိုအခွာခဲ့ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထိုလူ ရဲ့အပေါင်းအပါများက မှောင်မိပ်ဆီမှ အလျှိုလျှိုထွက်လာကြ၍ပါ။ အဲ့ဒါ မှုခုကွ။ လမ်းသစ်ရဲ့အဖွဲ့နဲ့တိုးနေပြီထင်တယ်။

တောင်းပန်နေသောသူမကို ထိုလူရဲ့အပေါင်းအပါ ဝိုက်ကန်ကန်နဲ့ ရှုပ်ပုံများက အစိမ်းလိုက်ဝါးစားပစ်ကြတော့မည်လား။

ထိုလူတွေရဲ့ စိမ်းရောင်ရင့်ပျက်လုံးရိုင်းများကြောင့် ကျောရိုးတွေတုံ့ ကျင်သွားအောင်ထင် သူမကြောက်နေမိပါသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတာကယ်မှားသွားပါတယ်”

“မင်းသိပ်နောက်ကျသွားပြီမိန်းကလေး၊ ဟေ့ကောင်ကြီး၊ ထနိုင်ရဲ့လား”

“လက်တစ်ခုခုဖြစ်သွားပြီထင်တယ်၊ မ၊ လို့မရတော့ဘူး၊ နာနေတယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတာဝန်ယူပါတယ်။ အရှင်ပျောက်သည်ထိ ကျွန်မကုပေးပါမယ်”

“ကိုယ်တို့ကိုလူဆိုးတွေလို မင်းထင်နေတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းထင်သလိုပဲ ကိုယ့်တို့က လူဆိုးတွေ၊ ဒီတော့ မင်းရဲ့ကံကြမ္မာက မလှနိုင်တော့ဘူး”

“အဲ့လိုမလုပ်ပါနဲ့ရှင်”

“မရတော့ဘူး”

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

သူမကိုဆွဲလားရမ်းလာလုပ်လာတဲ့လက်ကြမ်းကြီးတွေကို သူမက ဖျည့်နဲ့တန်ခိုးစွာရှောင်တိမ်းနေမိသည်။

ထိုအခွဲကို သူမကြောက်လွန်းတာကြောင့် မျက်ရည်ဥများထင်ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာရသည်။ ထိုစဉ် ကားမီးရောင်က အနီးတစ်ဝိုက် ခြာခနဲကျရောက်သွားသည်။ လက်ာသိုင်းမဲ့ဆိုသောအတွေးတစ်ခုက သူမကို အားတက်သွားစေပါသည်။

“လက်ာသိုင်း... ကျွန်မကိုကယ်ပါဦး”

ကြားလိုက်ရသောချစ်သူရဲ့အသံညွှက်ညွှက်လေးကြောင့် သူ့မှာ ခွန်အားတွေပြည့်သိပ်သွားရသည်။ သူ ကားပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းကာ ထုတ်တစ်ချောင်းကောက်ကိုင်ပြီး ဝှေ့ယမ်းကာ လူအုပ်ကြားထဲပြေးလွှားသွားသည်။

ရုတ်တရက်မို့ လူတွေက ချဲသွားတာကြောင့် သိပ်ငယ်စွာရပ်နေသောသူမရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကိုခွဲကာ ပြေးလိုက်သည်။ သည်တွင် ကံဆိုးသွားသည်က ပြေးလွှားနေသောသူခြေထောက်ကို ခြေထိုးခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူက အုန်းခနဲနေအောင် ကတ္တရာလမ်းပေါ် အချိန်နှင့်ပစ်ကျသွားသည်။

“ပုရစ်ဖူး... မင်းပြေးတော့”

“ဟင့်အင်း”

“ပြေးတော့”

“ဟင့်အင်း၊ ရှင်မပါရင် မသွားဘူး။ ရှင်ကိုသူတို့သတ်ကြမယ်”

“သွားတော့။ ငါက ယောက်ျားလေး၊ ငါ့ရှေ့မှာ မင်းတစ်ခုခုဖြစ် သွားရင်၊ ဟာ... သွားပါတော့ဆို”

“သိပ်ချစ်နေကြတယ်ပေါ့လေ... ဟား... ဟား”

ထိုအသံနက်ကြီးနှင့်အတူ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ခုနစ်ယောက်မျှ ရှိမည့်လူအုပ်က ဝိုင်းအုံလာပြန်သည်။ ထိုလူစုက လူရမ်းကားတွေမို့ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို မျောက်ပွဲကြည့်သလိုဝိုင်းကြည့်ပြီး အမျိုးမျိုးလှောင် ပြောင်ရယ်မောနေကြသည်။

သူမကြောက်လွန်း၍ သူ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးဖက်တွယ် ထားမိပါသည်။ ခုန်သူ့ရဲ့အားကိုးယုံကြည်မှုက သူ့အတွက် အားဆေးတစ် ခွက်ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ထိုလူရမ်းကားတွေက အုပ်စုကြီးနှင့်မို့ လွတ်လမ်းကို ရှာကြမရနိုင်အောင်ပါဘဲ။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့စောစောက ဝေ့ယမ်းထား ခဲ့သောတုတ်ကို လူတစ်ယောက် ခြေဖြင့်ကွမ်းကျင်စွာကောက်လိုက်သည်။

ထိုမြင်ကွင်းနှင့်ပင် သူနားလည်လိုက်သည်။ ထိုလူက ခုန်ပွဲနှင့် ယဉ်ပွဲစေ့ခဲ့မည်ဆိုတာကိုပေါ့။

ထိုလူက တုတ်ကိုဟန်ချက်ကျကျလှည့်ကာ ဝေ့လိုက်ပြီး သူ့ကျော

မြင်ကို တုတ်ခနဲနေအောင် ချိတ်ချပစ်လိုက်သည်။

ဘာမှမတတ်နိုင်တော့တဲ့ အခုံးမှာတော့ သူ့ဝိုက်ခနဲကျသွားသည်။ သို့သော်ချစ်သူရဲ့စိုးရိမ်မှုကိုဝန်းကြောင့် သူပြန်မတ်လာခဲ့သည်။

“အား... လွတ်... လွတ်”

ရမ်းကားလာသောလူစုကြောင့် ခုန်သူ့ရဲ့အော်သံသဲ့သဲ့က သူ့ဒေါ သတွေ့ကို ဆူပူစေခဲ့ပါသည်။ သူ့ဒေါသဖြစ်ခြင်းနှင့် မည်သူ့ကိုမျှမမြင်နိုင် လောက်အောင်ပင် ကမ္ဘာ့ကလေးရပ်လိုက်ပြီး ခုန်သူ့ရဲ့လက်ကောက်ဝတ် ကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲကာ ရင်ခွင်ထဲအော်ထားလိုက်ပြီး ကုတ္တရလမ်းမပေါ် ဝပ်ချပစ်ပါတော့သည်။

သူမလေးကိုကာကွယ်ထားပေးသော သူ့ကိုယ်စော့ကြီးကို တတုန်း ဘုန်းထုနေကြပေးမယ့် သူ့ကမလှုပ်မယုက်။

“ငါအသက်ရှင်နေသရွေ့ မင်းဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

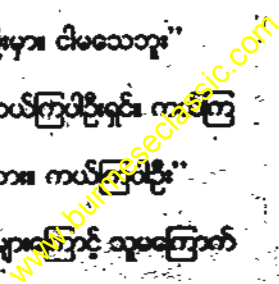
“လက်ာသိုင်း ဖယ်လိုက်ပါ။ ရှင်သေတော့မယ်... လက်ာသိုင်း”

“ငါမသေပါဘူး။ ငါ မင်းနဲ့လက်ထပ်ဦးမှာ။ ငါမသေဘူး”

“လက်ာသိုင်း၊ လက်ာသိုင်းရှင်ဖယ်။ ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကယ်ကြ

ပါဦး။ သွေးတွေ လက်ာသိုင်း။ ရှင်ရသေးရဲလား။ ကယ်ကြပါဦး”

သူမကိုယ်ပေါ် ကူးစက်လာသောသွေးများကြောင့် သူမကြောက်

အားလန့်အားနှင့် ကျွန်းအော်ပစ်တော့သည်။

“မင်းကြောက်နေလား၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အဲဒီသွေးတွေက နှုတ်ခမ်းက ကျတာ။ သူတို့မှာ ဘာလက်နက်မှပါမလာဘူး။ ငါမသေနိုင်ဘူး မကြောက်နဲ့”

ဟုသာပြောပြီး ခေါင်းလေးက ညွတ်ကျလာခဲ့သည်။

“လက်ာသိုင်း”

သူမအော်ပစ်လိုက်သည်။ သူမကို လက်ာသိုင်းက သိပ်ရစ်နေတာပဲ။ သူမအော်သံကြားရင် မထဲကျသွားနိုင်ပါဘူး။

“လက်ာသိုင်း”

“ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ထိုစဉ်မှာပင် စည်ထည်သွားသည့်သူမအော်သံကြောင့်ထင်သည်။ လူအများက အုပ်စုလိုက်ပြေးလာကြသည်။ ထိုအခါမှ လူရမ်းကားတွေက အလှူလှူပြေးသွားကြတော့သည်။

“လက်ာသိုင်း... ရှင်ထပါဦး၊ ရှင်ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ ရှင်အဲလို

ကြီး ငြိမ်မနေနဲ့လေ၊ လက်ာသိုင်း”

“မင်းဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ရှင် နေလို့ရလဲလား”

“မင်း ငါ့ကိုစိတ်ပူနေတာလား”

“ရှင် ကျွန်မကိုရစ်တယ်ဆို၊ ကျွန်မကိုရစ်ရင် ကျွန်မခံစားရအောင် မလုပ်ပါနဲ့။ ရှင်အားတင်းထားနော်။ ကျွန်မ ရှင်ကိုရန်တွေမလို့ ရှင်”

“စိတ်မပူနဲ့”

“ရှင်ကိုကျွန်မလက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ရှင်နေကောင်းရမယ်နော်”

ထိုအခါမှာတော့ သူက ပြုံးပြုံးကြီးလင်းလက်လာသည်။

“ရှင်သေသွားရင် ကျွန်မနောင်တာရလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကို နောင်တာ

ရအောင်မလုပ်ပါနဲ့။ ရှင်မရှိတော့မှာကို မလိုလားဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ သူက ဝမ်းသာသွားသည်ထင်ပါရဲ့။ လက်ကလေးတွေပြောက်လာပြီး သူမပါပြင်ကိုပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ထိုအချိန်က သူမရင်ထဲမှာ ပြင်းပြစွာခံစားမိသွားသလို တိမ်ညွတ်ပျော်ဝင်သွားမိသည်။ ပီပီပြင်ပြင်ပင် အချစ်စိတ်တို့က အုံကြွစည်ဝေလာခဲ့ပါတော့၏။

အခန်း (၂၃)

မြိုင်နေရသော အုတ်ဂူဟောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ နင်းသီပန်း (၃၅)နှင့် နှင့် ပုံဖော်ထားသောပန်းစည်းလှလှကို တင်လိုက်သည်။

“အန်တီ... သမီး၊ အန်တီကိုလာတွေ့တာ။ အန်တီက ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ သမီးစကားကိုနားထောင်ပေးတတ်တယ်လေ။ အန်တီကို သမီးဝန်ခံစရာရှိလို့။ အန်တီနားထောင်ပေးပါဦး။ သမီးလေ ခံစားရတယ်။ အန်တီ သမီးကိုအပြစ်တင်မလားတော့နဲ့သိဘူး။ သမီးလေ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကိုချစ်မိသွားတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ငယ်ငယ်တည်းက ချစ်တဲ့အချစ်ဦး။ ကျွန်တစ်ယောက်ကတော့ အသက်ဆင့်အောင်

မုန်းခဲ့တဲ့လူ၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်တည်းမှာ သမီးသူ့ကိုပိုချစ်သွားတယ်။
 ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ဘဝကြင်စော်အဖြစ် သူ့ကိုပဲရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူက
 ပထမဆုံးချစ်သူမဟုတ်ပေမယ့် ပထမဆုံးရည်းစားပါပဲ။ သူ့ကိုလူတွေ
 ဝိုင်းဝိုက်ကြတော့ သမီးရဲ့စွန့်လွှဲသွားတွေ စူးနင့်အောင် နာကျင်ရတယ်။
 အဲဒီခဏအတွင်းမှာပဲ သမီးကိုယ်သမီးသိလာတယ်။”

“သမီး၊ သူ့ကိုချစ်နေပါလားလို့ သူ့သားမရှိရင် သမီးဟာ ဘယ်
 သို့သော်လည်းကောင်း သူ့အဖေအဖေတစ်ယောက်ကိုမှ လက်ထပ်ဖြစ်တော့မှာ
 မဟုတ်ဘူးဘူး။ အဖေအဖေတို့နဲ့ပိုင်မှာသွားရတယ်။ သူက သမီးကိုသိပ်
 ချစ်ပါတယ်။ သမီးပြန်တော့မယ်၊ အန်တီ၊ သူ့က သမီးကိုကြာကြာ
 အပျောက် မခံဘူး။ သမီးကြားရရင် သူလိုက်လာခဲ့လိမ့်...။ ဟော
 ပြောရင်း သူ့လိုက်လာပြီး သမီးသွားတော့မယ်ခန့်အန်တီ”

ဟု ဂူဟောင်းလေးကိုနှုတ်ခွတ်ကာ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ကား
 အစိမ်းလေးပေါ်မှလှည်းက ဆင်းလာပြီး သူမရဲ့လက်ကလေးကိုကြင်နာ
 စွာ ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့လဲ”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ၊ အမေလို့ပဲ”

သူမထံ သူက လက်ကမ်းလာသည်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူမက မျက်နှာကြီးစုထောက်ကာ ရုန်းစေ့
 လွှတ်တော့တဲ့ သူ့ထံ လက်တစ်ဖက်ကိုပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည်။
 သို့သော် သူက ညစ်ကွယ်ကွယ်ပြောလိုက်သည်က...။

‘လမ်းဆုံတွေကို တွေ့တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ရှိခိုးမယ်’ တဲ့လေး။

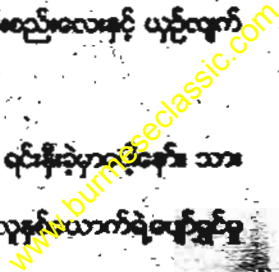
သူမက သူ့လက်မောင်းကိုသာ ဒေါသပမိစတမ်း တားဆုံးဆုံးထုလှ
 ဖမ်းတော့သည်။ ရယ်သံမိုးမိုးခပ်ခပ်က ပတ်ဝန်းကျင်သို့ပင် ပျံ့လွင့်လို့တာ
 ခဲ့ပါပြီ။

ထွက်ခွာသွားသောကားစက်သံက ပျောက်ကွယ်လုလုအချိန်မှာမှ
 အုတ်ဂူဟောင်းလေးကိုကျောခိုကာထိုင်နေသောလူတစ်ယောက်က မတ်
 တတ်ထရပ်လာခဲ့သည်။ သန့်ရှင်းဖြူစင်သောခွင်သွင်ရှိတဲ့ လူငယ်တစ်
 ယောက်ပါ။

သူက အုတ်ဂူပေါ်မှပန်းစည်းကိုကြည့်ပြီး ပြူးလိုက်မိသည်။ ထို
 အပြူးတစ်ပွင့်မှာ အမိပွယ်များစွာက ကိန်းဝပ်နေခဲ့ပါသည်။

သူ့လက်ထဲမှ ပန်းစည်းလေးကို ထိုပန်းစည်းလေးနှင့် ယှဉ်လျက်
 ရှုကာ...။

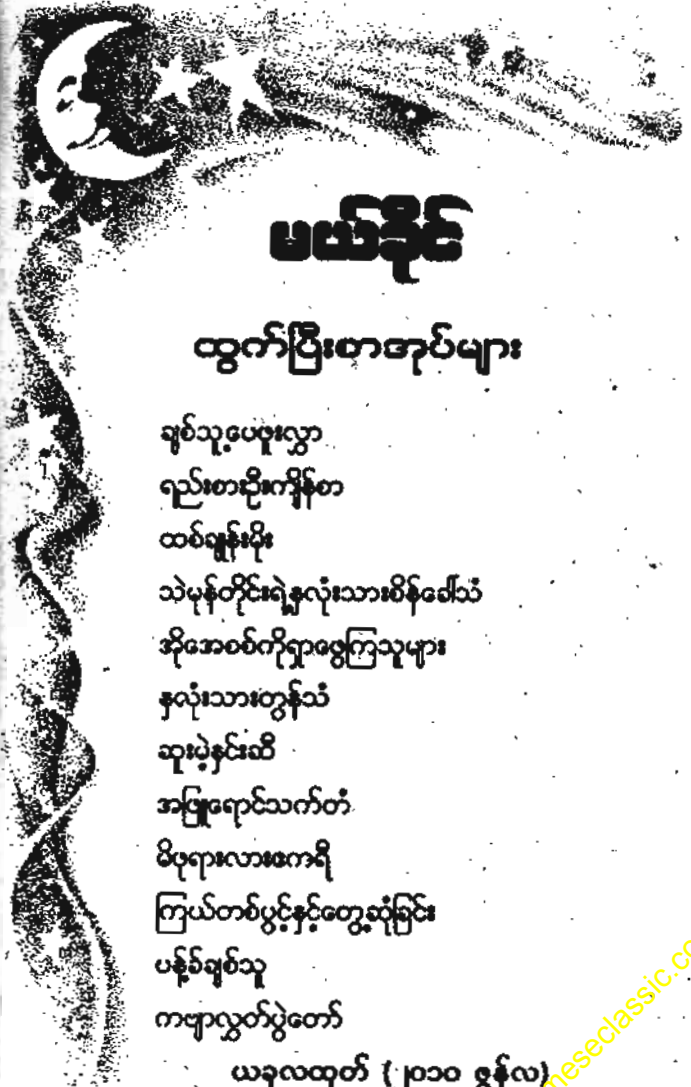
“မေမေ... သူမရဲ့အချိန်အတန်ကြာ ရင်းနှီးခဲ့မှာလို့နော်။ သား
 ယည်း မေမေ့ကိုဝန်ခံချင်တယ်။ သားချစ်တဲ့လူနော်။ သားကရဲ့ပျော်ရွှင်မှု

က သားကို တကယ်ပဲသာယာချမ်းမြေ့စေခဲ့တာပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး
ကို သားသိပ်ချစ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကမ္ဘာမှာ အလှအပဆုံးနဲ့
လိုက်ဖက်အညီဆုံးစုံတွဲပါပဲ”

ရသတိနှင့်ပြည့်စပါစေ

မယ်ခိုင်

မယ်ခိုင်

ထွက်ပြေးတော့ရင်များ

ချစ်သူပေဖူးလွှာ
ရည်းစားဦးကျိန်တ
ထပ်ချွန်မိုး
သဲမုန်တိုင်းရဲ့နှလုံးသားစိန်ခေါ်သံ
အိုအေစစ်ကိုရှာဖွေကြသူများ
နှလုံးသားတွန်သံ
ဆူးပဲနှင်းဆီ
အဖြူရောင်သက်တံ
မိဖုရားလားဖေကရီ
ကြယ်တစ်ပွင့်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း
ပန်ချစ်သူ
ကဗျာလွတ်ပွဲတော်

ယခုလထုတ် (၂၀၁၀ ဇွန်လ)
ပထမ မတုတ်သော ပထမလူ